

தாயகம்

கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழ்

ஏப்ரல்-யூன் 2015

விலை : 100/=

கொஸ்லந்தை துயரப்பாடல் - பன்னீர்செல்வம்

மீரியா வத்த தோட்டத்து
மாமுனி வாழ்ந்த பூமியில
மக்கள மூடிய மண்ணுக்குள்ள
மகனுட்டு ஓசைய கேட்டிகளா - சாமி
மகனுட்டு ஓசைய கேட்டிகளா
(மீரியா)

ஏழு லயத்தையுங் காணலயாம்
எங்க யிருக்கிற என் மகனே
கல்லு இருக்குல தேடி வாரேன்
காணல ஒன்ன பொன்மகனே - நா
காணல ஒன்ன பொன்மகனே!
(மீரியா)

கூவியழு தம்பி நானிருக்கேன்
கூப்பிடு தம்பி நானிருக்கேன் உன்
மூச்சோச ஏதாங் கேக்குமுனு
மூச்சு விடாம பார்த்திருக்கேன் - நான்
மூச்சு விடாம காத்திருக்கேன்.
(மீரியா)

வேலைக்குப் போறேனு சொல்லிப்புட்டு
வேறெங்க போன பொன்னாத்தா
கவ்வாத்து முடிஞ்சி வாரேனுநான்

கைகாட்டிப் போனேனே பொன்னத்தா - நான்
கைகாட்டிப் போனேனே பொன்னத்தா.
(மீரியா)

கூப்பிட நேரம் இல்லாம
கூச்சல் சத்தம் போடாம
அம்மாவும் புள்ளயும் போனிகளா - இந்த
அப்பன ஒதுக்கி வச்சிகளா - இந்த
அப்பன ஒதுக்கி வச்சிகளா
(மீரியா)

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுளா
அழியாது சாமி ஏங்கவல
ஏழவுட்டுக் குரல் கேக்கலயே
எந்த எசமானும் எங்கள பாக்கலயே
எந்த எசமானும் எங்கள பாக்கலயே
(மீரியா)

மூடிக் கெடக்குற மண்ணுக்குள்ள என்
மூச்சடங்குஞ் சாமி கண்ணுகளா
ஐயா சாமி பாத்திகள நா...
அகதியாஞ் சாமி கேட்டிகளா? நான்
அகதியாஞ் சாமி கேட்டிகளா? நா
அகதியாஞ் சாமி கேட்டிகளா?

தாயகம்

கலை இலக்கிய சமூக விஞ்ஞான இதழ்

இதழ் 88

ஏப்ரல்-யூன் 2015

பிரதம ஆசிரியர்

க. தணிகாசலம்

தொ. பே : 021 222 3629

ஆசிரியர் குழு

சி. சிவசேகரம்

குழுநதை ம. சண்முகலிங்கம்

கல்வயல் வே. குமாரசுவாமி

சோ. தேவராஜா

அழ. பகீரதன்

ஜெ. சற்குருநாதன்

சி. இதயராஜா

த. கோபாலகிருஷ்ணன்

பக்க வடிவமைப்பு

தி. அனோஜன்

ஓவியங்கள்

அட்டை : லோ. நிலா

உள்ளே : இணையம்

தொடர்பு

ஆசிரியர், ஆடியபாதம் வீதி, கொக்குவில்

மின்னஞ்சல்

thajakam@gmail.com

ISSN NO : 2335-9492

அச்சுப்பதிப்பு

வதனம் பிறைவேற் லிமிற்றட்,

சில்லாலை வீதி,

பண்டத்தரிப்பு

கவிதைகள்

பன்னீர்செல்வம்	முன்பக்க உள் அட்டை
சிவ. இராஜேந்திரன்	06
மலையழகன்	07
சித்ரா சின்னராஜன்	11
வே. ஐ. வரதராஜன்	15
அழ. பகீரதன்	16
செண்பகன்	29
சோ. தேவராஜா	30
சு. தவச்செல்வன்	38
ஈழத்ததுத் தேவன்புதனார்	42
சி. சிவசேகரம்	53
மல்லிகை சி. குமார்	55

சிறுகதைகள்

குல்ஸார்	08
கே.ஆர். டேவிட்	17
சேரா ஜோஸப்	33
க. சிவகரன்	40

கட்டுரைகள்

அநாதரட்சகன்	13
இரா. யோகமலர்	23
சு. தவச்செல்வன்	44

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

கொக்குவில் சந்தி, கொக்குவில்

நிதி அனுப்புதல்களுக்கு

"தாயகம்" ஆசிரியர் குழு

Editorial Board of Thayakam

S/A NO : 0072361444

BANK OF CEYLON, CHANKANAI

SWIFT CODE NO : BCEYLK LX

சூழலிய விழிப்புணர்வும்

சுன்னாகம் நிலத்தடி நீரிற் கழிவெண்ணெய்க் கலப்பும்

சுற்றுச் சூழல் மாசடைதல் பற்றிய விழிப்புணர்வும் நடைமுறையும் இன்று உலகெங்கும் மக்களின் நாளாந்த வாழ்வியலோடு இணைந்திருக்க வேண்டியனவாக மாறிவருகின்றன. இன்றைய உலகமய நுகர்வுப் போட்டிச் சந்தையில் "பாவித்து எறி" வதற்கான விதவிதமான பெரும் எண்ணிக்கையான பொருட்கள் மக்களின் நுகர்வுத் தூண்டலுக்காகக் குவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றின் உற்பத்தியின் போதும் நுகர்வின் பின்னரும் ஏற்படும் கழிவுப் பொருட்களால் மண்ணும் நீர்நிலைகளும் ஆகாயமும் கூடப் பாதிப்படைகின்றன. இதனால் இயற்கையின் சமநிலை குலைகிறது. புவியெவப்பமடைதல் வேகப்படுவதுடன் பெருமழை, பெருவெள்ளப் பெருக்குக்கள் எனக் குழப்பமான காலநிலை மாற்றங்கள் தொடர்கின்றன. இதனால் இன்றைய தலைமுறையினருக்கு மட்டுமல்லாது எதிர்காலச் சந்ததிக்கான வளமான உலகம் என்பது கூடக் கேள்விக் குறியாகவே உள்ளது. இதுபோன்று உலகெங்கும் ஏற்பட்டுவரும் சூழலிய நெருக்கடிகளில் ஒன்றாகவே சுன்னாகம் நிலத்தடி நீரில் கழிவெண்ணெய் கலக்கப் பட்டதை நாம் காணவேண்டும். எனவே சூழலிய விழிப்புணர்வு என்பது இன்று மக்களுக்கு மிக அவசியமாக வாழ்வுடன் இணையவேண்டியதாக உள்ளது.

நீர் என்பது உயிரின வாழ்வின் முதல் தேவை. "நீரின்றி அமையாது உலகு" என்பது வள்ளுவர் குறள்வரி. தமது வீடுகளுக்கு அருகருகே உள்ள கிணறுகளில் நீர் அள்ளி அருந்தி வாழ்ந்த மக்கள் தண்ணீருக்காக அலைந்துதிரியும் நிலை இன்று யாழ் குடாநாடெங்கும் ஏற்பட்டுள்ளது. நான்கு புறமும் கடலாலும் ஊடறுத்துச் செல்லும் உப்பாறு

களாலும் சூழப்பட்ட நிலத்தில் அடிப்பாகத்தில் உள்ள சுண்ணாம்புக் கற்பாறை வெளிகளுக்குள் தேங்கிநிற்கும் மழைநீரே கிணற்றுநீராக மக்களின் வாழ்க்கைத் தேவைகள் அனைத்தையும் நிறைவு செய்து வந்தது. இன்று அந் நிலத்திற் கடல் நீர் புகுந்து உவர் நீர் ஒருபுறமும் மக்கள் நெருக்கமாக வாழும் பகுதிகளில் கழிப்பறை நீர்க் கலப்பும் பயிர் செய் நிலங்களில் நீருடன் ஊறிக் கலக்கும் இராசயன உரமும் மருந்துவகைகளும் என யாழ்ப்பாண மக்களின் வாழ்வுத் தேவைக்கான நீர் மாசடைந்து வருகிறது. அத்துடன் நீண்ட போர்ச் சூழலிலும் குடியிருப்புத் தேவைகளுக்காகவும் வெட்டிச் சரிக்கப்பட்ட பனை, தென்னை உட்பட்ட பயன் தரும் பெருமரங்களின் அழிப்பும் பெருஞ் சூழல் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வருகின்றன. யாழ்ப்பாணம் பாலையிலமமாகும் என்ற ஆய்வாளர்களின் கூற்று ஏற்புடைய எச்சரிக்கையாகவே இன்றும் உள்ளது.

இத்தகைய ஒரு சூழலிற் சுன்னாகம் நிலத்தடிநீரில் எண்ணெய் கலக்கப்பட்ட நிகழ்வு நேர்ந்துள்ளது. இதனால் இதுவரை நன்னீர் ஊற்றுக்களாக இருந்த நிலங்கள் பலவும் மக்களின் பாவனைக்கு உதவாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளன. இதுவரை இந்நீரைப் பாவித்தமக்கள் பல்வேறு வகையான நோய்களுக்கு ஆளாகும் நிலையில் உள்ளனர். சுற்றுச்சூழலில் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ள இச் சம்பவம் பற்றிய எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்கள், விழிப்புணர்வு நடவடிக்கைகள் சில நடந்தன. நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடரப் பட்டுத் தடைஉத்தரவும் வழங்கப்பட்டது. இத்தகைய நடவடிக்கைகளின் பின்னர் அரசு மின் உற்பத்தி நிறுவனத்தைத் தடைசெய்ததுடன் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் நீர் வழங்கலுக்கும், ஆய்வுத் தேவைகளுக்

குமான நிதியையும் ஒதுக்கியது. எனினும் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் பல்வேறு சிரமங்களுக்கும் இன்று உட்படுபவர்களாகவே உள்ளனர்.

அத்துடன் நீதிமன்றத் தீர்ப்பிலும் சூழற் பாதிப்புப் பற்றிய விழிப்புணர்வு நடவடிக்கைகளின் அவசியம் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தது. ஆனாலும் அதனைப் பெரிதுபடுத்தக்கூடாது என்றவாறான கருத்துக்கள் பரவலாக வெளிவந்தன. வட பகுதியிற் கழிவெண்ணெய்க் கலப்பாற் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பாடசாலையின் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் அதுபற்றிய ஒரு விழிப்புணர்வு ஆர்ப்பாட்டத்தை நடத்தமுற்பட்டபோது அதைத் தடுத்தற்கான முயற்சிகள் அதிகார மட்டங்களிலிருந்து முன்னெடுக்கப்பட்டன. அதையும் மீறிச் சூழலிய கற்றல் நடவடிக்கையாகவும் விழிப்புணர்வு ஆர்ப்பாட்டமாகவும் எழுச்சியாக அந் நிகழ்வு நடைபெற்றது. ஆனாற் சூழலிய விழிப்புணர்வைத் தடுக்கும் இத்தகைய கருத்துக்களால் ஏற்படும் பாதிப்புகள் குறித்துமக்கள் விழிப்பாக இருக்க வேண்டும்.

இங்குமட்டுமல்லாது, உலகெங்கும் பெருலாபத்தை மட்டுமே குறியாகக் கொண்டு இயங்கும் பல்தேசிய நிறுவனங்களிடம் சூழலிய விழிப்புணர்வையோ மக்கள் நலன்கள் மீதான அக்கறையையோ எதிர்பார்க்க முடியாது. திட்டமிட்டு நிலத்தடி நீரில் கழிவெண்ணெய் கலக்கப்பட்டதாலேயே பரந்த நிலப்பரப்பின் கீழுள்ள நீர் மாசடைந்தது என்ற ஐயம் மக்களிடையே உள்ளது. அவ்வாறாயின் அது சமூகப் பொறுப்பற்ற ஒரு கொடூர நடவடிக்கை. ஏவ்வாறாயினும், மக்கள் நலனை விட எண்ணெய்க் கழிவைத் தேக்கி அகற்றும் செலவு தமது இலாபத்தைக் குறைத்துவிடும் என்ற எண்ணமே மக்களின் குடிநீரில் நஞ்சைக் கலந்திருக்கிறது.

மக்களிடமும், அதற்குப் பொறுப்பான அரசு அதிகாரிகளிடமும் சிறிய அளவிலாவது இது பற்றிய விழிப்பும் சமூகப் பொறுப்பும் இருந்திருந்தால்

நிலத்தடி நீர் தாக்கமுற்ற பிரதேசத்தின் எல்லை யையாவது குறைத்திருக்கமுடியும். அதன் சுற்றாடலில் வாழ்ந்த மக்கள் முதலில் இதனை அடையாளம் கண்டபோது, ஏனையவர்கள் அதைப்பற்றி அக்கறை கொள்ளவில்லை. இன்று சுற்றுச் சூழற் பாதிப்புக்களால் வரும் நோய்கள் உயிரிக்கொல்லி நோய்சனாக மாறியுள்ளன. எனவே சூழலிய விழிப்புணர்வு என்பது சிறுவர்கள், பெரியவர்கள், ஆண்கள், பெண்கள், மாணவர்கள் என்ற பேதமின்றி அனைவரிடமும் இருக்கவேண்டிய ஒன்றாக இன்று உள்ளது.

இன்றைய அரசுகள் மக்களின் பாதுகாவலர்களாக இருப்பதைவிடப் பல்தேசியக் நிறுவனங்களின் பாதுகாவலர்களாகவே உள்ளன. இரு ஆண்டுகளுக்கு முன் வெலிவேரிய எனுமிடத்திலும் தொழிற்சாலைக் கழிவுநீரால் கிணற்றுநீர் பாதிக்கப்பட்டபோது மக்கள் அமைதியான முறையில் ஒர் ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலத்தை நடத்தினர். அந்த ஆர்ப்பாட்டத்தின் மீது இராணுவத்தினர் சுட்டதில் மூவர் உயிரிழந்ததுடன் நாற்பதுக்கு மேற்பட்டோர் காயமடைந்தனர். இது தேசம், இனம், மதம் என்ற வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் உலகெங்கும் மூலதனம் மக்கள் மீது செலுத்தும் கொலைவெறியாட்டத்தின் பகுதியாகும்

இவை இத்துடன் நின்றுவிடப்போவதில்லை. இது போன்ற பல பல்தேசிய நிறுவனங்கள் நாடெங்கும் திறக்கப்பட்டுள்ளன. மேலுந்திறக்கப்பட இருக்கின்றன. எனவே பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் நன்னீர்த் தேவைகளை நிறைவுசெய்யும் நடவடிக்கைகளில் அக்கறை கொள்வதுடன், பாதிக்கப்பட்ட நிலங்களை மீட்டெடுக்கும் நடவடிக்கைகளிலும் கவனஞ் செலுத்தவேண்டும். அத்துடன் வருமுன் காக்கும் நோக்குடன் சுற்றுச் சூழற் பாதிப்புக்களுக்கு எதிரான தொடர்ச்சியான விழிப்புணர்வும் மக்களின் ஒன்றுபட்ட செயற்பாடுகளும் இருப்பதன் மூலமே இன்றைய தலைமுறையினர் மட்டுமல்லாது இனி வரும் தலைமுறையினரும் இந்த மண்ணில் வேரூன்றி மகிழ்வுடன் வாழமுடியும்.

வலிந்து தேடும் ஏமாற்றங்கள்

தேர்தல்கள் அடிப்படை மாற்றங்களைக் கொண்டுவரா என்ற வரலாற்றுப் பாடத்தை அனுபவம் பன்முறை உறுதிப்படுத்தியுள்ளது. சிறிய நல்ல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. ஆனால் பயனுள்ள முறையில் அவற்றின் மீது கட்டியெழுப்ப இயலாதவாறு அவையும் போராடிப் பெற்றவையும் 1977க்குப் பிறகு முற்றாகக் கவிழ்க்கப்பட்டுள்ளன. எனினும் இந்த நாடும் ஒவ்வொரு சமூகமும், வெல்லலாம் என்ற நம்பாசையுடன், மீண்டும் மீண்டும் சூதாடித் தோற்றும் எதையுங் கல்லாதோர் போலத் தொடர்ந்தும் தேர்தல் அரசியற் சூதாடுகிறது.

ஏறத்தாழ ஒருமனதாய்ச் சிறுபான்மைத் தேசிய இனத்தோரும் சிங்கள மக்களில் ஏறத்தாழ அரைவாசிப் பேரும் ஊழல் மிக்க ராஜபக்ஸ குடும்ப சர்வாதிகார ஆட்சியை மாற்றினர். அது நல்லது. ஆனால் ஆட்சி மாறியும் அடிப்படையில் எதுவும் மாறவில்லை. மாற வாய்ப்பும் இல்லை. எல்லாரையும் முட்டாளாக்கும் சோதிடத்தையும் அதினும் மேலாகச் சிங்களப் பேரினவாத ஆதரவையும் நம்பிக் காலம் முந்திக் களமிறங்கிய ராஜபக்ஸவின் ஆட்சியை ஊழலுடனும் குடும்ப ஆதிக்கச் சர்வாதிகாரத்துடனும் சனநாயக மறுப்புடனும் சேர்த்துக் காணும் சிங்கள மக்களில் அரைவாசிப் பேர் அவரை ஆதரித்த காரணமென்ன?

2013 செப்டெம்பரில் வடக்கின் மக்கள் தாம் ராஜபக்ஸ ஆட்சியை நிராகரிப்பதாக அறிவித்தனர். இம்முறை அனைத்துத் தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் மலையகத் தமிழர்களும் அதை மேலும் உறுதியாகச் சொல்லியுள்ளனர். அவர்களுடைய மனக் குறைகளை நன்கறிந்த "பொது வேட்பாளர்" மைத்ரிபால சிரிசேனவின் 100 நாள் வேலைத் திட்டம் அவற்றில் எதையுமே விளிக்கத் தயங்கிய காரணமென்ன?

சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்கள் மூன்றும் தமது தலைமைகளின் சொல்லுக்குக் காத்திராமல் ராஜபக்ஸ ஆட்சியை நிராகரிக்க எப்போதோ முடிவெடுத்துவிட்டன. ஆனால் அவர்களுடைய தலைவர்கள் தமது நிலைப்பாடுகளைக் கடைசி வேளையிலேயே தெரிவித்தனர். அவர்கட்கும்

சிரிசேனவுக்கும் இல்லாவிடினும், நிச்சயமாக, அவர்கட்கும் யூ.என்.பி.க்கும் புரிந்துணர்வு இருந்தது. அவர்களுடைய தயக்கம் பொய்யானது. எனினும் அதன் காரணமென்ன?

முன்னெழுப்பிய கேள்விகள் நம்மைச் சிங்களப் பேரினவாதத்தின் திசையில் நோக்கத் தூண்டும். அவை சார்ந்த சிக்கல்கள் சிங்களப் பேரினவாதம் பற்றிய கணிப்புக்களின் அடிப்படையிலானவை. சிங்கள மக்களின் அரசியலிற், குறிப்பாகப் படித்த நடுத்தர வர்க்கத்தினரிடையே, பேரினவாதம் ஆழ வேருன்றியுள்ளது. "தமிழ்ப் பயங்கரவாகத்திடமிருந்து" தம்மைக் காத்த தலைவர் என்ற மயக்கத்தினின்று சாதாரண சிங்கள மக்கள் மீண்டுள்ளனர். ஆயினும், அவர்கள், இன்னமும், நல்ல காரணங்களுடனும் அல்லாத காரணங்களுடனும் அச்சங்களுடன் உள்ளனர். அந்த அச்சங்களே சிங்களப் பேரினவாதத்தின் ஆதரவுத் தளம். அந்த அச்சங்களை வெல்லாமற் சிங்களப் பேரினவாதத்தை வீழ்த்த இயலாது.

சிங்கள மக்களின் நியாயமற்ற அச்சங்களைப் போக்கும் அக்கறை தமிழ்த் தலைவர்கட்கு இருந்ததில்லை. போதாததற்குத், தமிழ் மக்களுக்காகக் குரல் கொடுக்கக்கூடிய சிங்களத் தலைவர்களைத் தமிழ் மக்கள் நெருங்காதபடி எல்லாச் சிங்களவரையும் எதிரிகளாக நோக்குமாறு தமிழ் மக்களைத் துண்டிவந்துள்ளனர். ஏனென்றிற் தேர்தல் அரசியலில் அவர்களுடைய நிலைப்புக்குத் தேசியப் பிரச்சனையின் நிலைப்பு அவசியம். எனினும் இந்த இன வெறுப்புப் போதனை, சிங்களப் பேரினவாதத் தலைவர்களுடன் தமிழ் மேட்டுக்குடி நலன்களைப் பேணுமுகமான சமூக உறவுகட்குத் தடையாய் இருந்ததில்லை.

விடுதலைப் புலிகளின் போர்க்கால இனக்குரோதப் பயங்கரவாதச் செயல்கள் சிங்கள மக்களிடையே விளைத்த அச்சங்கள் நியாயமானவை. அதற்கு உரமூட்டுவது போல், எடுத்ததற்கெல்லாம் இந்திய, அமெரிக்க, ஐ.நா., மற்றும்ஞ் சர்வதேச நேரடிக் குறுக்கீடுகளை அசாத்தியமானவையென அறிந்தும் தமிழ்த் தலைமைகள் விடாது வேண்டிவந்துள்ளன. அதன் விளைவான அச்சத்தைத், தென்னிந்தியப் படையெடுப்புக்கள் பற்றிய வாரலாற்று மிரட்டல்களைவிட முக்கியமாக,

1987இல் இந்திய இராணுவக் குறுக்கீட்டு அனுபவம் வலுப்படுத்துகிறது. தமிழரையே அதிகம் நட்டப்படுத்திய அக் குறுக்கீட்டு முற்றிலும் இந்திய மேலாதிக்க நோக்குடையதாயினும், தமிழரின் தூண்டுதலால் ஒரு அந்நியப் படை நாட்டிற் கால்பதித்தது என்ற எண்ணம் பெரும்பாலான சிங்களவர்களை வாட்டுகிறது. இத்தகைய நியாயமான அச்சங்களைப் போக்குதற்கு மாறாக மேலும் வளர்க்குமாறே தமிழ்த் தலைமைகள் நடந்துவருகின்றன.

“சிங்களவரை நம்ப இயலாது” என்ற எண்ணத் துடன் தொடங்கின், தாமே போராடி உரிமைகளை வெல்வதையோ அந்நிய நாடெதையும் நம்பிச் செல்வதையோ விடத் தமிழ் மக்களுக்கு வேறு வழியில்லை. தாமே போராடி ஒரு சிறுபான்மை வெல்வது கடினம். விடுதலைப் புலிகள் ஒருகாலம் வெற்றியை நோக்கிப் பயணித்தனர் என்பது ஒரு பிரமை. பிரதமர் பிரேமதாசுவின் ஆதரவின்றி அவர்கள் இந்தியப் படைகளை முறியடித்திருக்க வியலாது. அதைவிட, இந்தியப் படைகளின் இருப்பைச் சிங்கள மக்கள் விரும்பியிருப்பின் விடுதலைப் புலிகள் தோற்றிருப்பர். விடுதலைப் புலிகள் நேரடியாயும் மறைமுகமாயும் மேற்குலக ஆதரவுடனேயே இலங்கை அரசுனான போரை முன்னெடுத்தனர். 2001ம் ஆண்டில் இலங்கை பற்றிய அமெரிக்கக் கொள்கை மாறியதுடன் அந்த ஆதரவு போயிற்று. ஆனாற் பாசாங்குகள் தொடர்ந்தன. அப் பாசாங்குகளை விடுதலைப் புலிகளும் புலம்பெயர்ந்த ஆதரவாளர்களும் ஏற்றுப் பேணியதாலேயே 2008-2009இற் தமிழ் மக்கள் அநியாயமாக அழிந்தனர்.

ராஜபக்ஸ் ஆட்சியை மிரட்டப் பாவித்த “சர்வ தேச விசாரணை” என்ற ஆயுதம் இனி மேற் குலகுக்குப் பயனற்றது. மேற்குலகு விரும்பும் ஆட்சி ஒன்று அங்கு அமைந்துள்ளது. அது அடுத்த பொதுத் தேர்தலின் பின் மேலும் வலுவாக நிலைப் பதை மேற்குலகு வேண்டுகிறது. இந் நிலையிற் போர்க் குற்ற விசாரணையை வலியுறுத்தும் நோக்கில் ஐ.நா. மனிதவுரிமைகள் சபையின் விசாரணைக் குழு அறிக்கையை உடன் வெளியிடக் கோரும் ஆர்ப்பாட்டத்தின் நோக்கமென்ன?

அறிக்கையைப் பிற்போட்ட ஆணையாளரையும் அதை ஏற்கும் ஐ.நா. பொதுச் செயலாளரையும் அமெரிக்காவையும் அதன் ஐரோப்பியக் கூட்டாளி நாடுகளையும் மக்களுக்கு அம்பலப்படுத்துவ தாயின், அது நன்று. ஆனாற் தலைமைகளின் இலக்கு எசுக்குப்பெட்டி அரசியல் மட்டுமே.

2010 முதலாக ராஜபக்ஸ் ஆட்சிக்கெதிரான ஐ.நா. மனிதவுரிமைகள் சபையில் நிறைவேறிய தீர்மானங்களைக் காட்டித், தமிழர் நடுவே ஐ.நா. சபையையும் அமெரிக்காவையும் ஐரோப்பிய நாடுகளையும் இந்தியாவையும் பற்றிப் பெரிய எதிர்பார்ப்புக்கள் வளர்க்கப்பட்டன. இன்று அவை கலைந்ததால் ஏமாந்த தமிழ் மக்கள் கொதிக்கின்றனர். சர்வதேச விசாரணை பற்றிய இன்றைய நெகிழ்வான போக்குச் சனாதிபதித் தேர்தலுக்குப் பிந்திய இலங்கை பற்றிய அமெரிக்கக் கொள்கை வழியானது. ஆயினும், சிரிசேன அரசாங்கம் வேண்டியதாலேயே அறிக்கை வெளியாகவில்லை எனத் தமிழ்த் தலைமைகள் மக்களை ஏய்க்கின்றன. அடுத்த தேர்தலில் ஆசனங்களை நாடும் ஆளுங் கட்சிக்கும் பலதரப்பட்ட தமிழ்த் தேசிய அரசாதிக்கட்கும் இப் பொய் ஒரேயளவு வசதியானது.

அடுத்த தேர்தலின் பின் அமைவது எந்த ஆட்சியானாலும் அதிற் பேரினவாதிகளின் கை ஓங்கியிருக்கும் என்பது உறுதி. அது சிரிசேன-விக்கிரமசிங்ஹ ஆட்சியாயின், தமிழ்த் தலைமைகள் சர்வதேச அரசாங்கிற் தனிமைப்படுவர். எனினும் தேசிய இனப் பிரச்சனை தீராத வரை, அவர்களுடைய பிழைப்புக்குக் கேடில்லை. அது தீர் வேண்டுமென்ற அக்கறையும் அவர்கட்கில்லை. ஆனாற் தொடர்ந்தும் பாதிக்கப்படும் மக்களின் நிலை வேறு.

தமிழரும் முஸ்லிம்களும் மலையகத் தமிழரும் தமது அடிப்படைப் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதாயின் புதிய அரசியற் பாதையொன்றைத் தேட வேண்டும். அதைப் பற்றி இப்போது தொடடே ஆழச் சிந்திப்பது தகும்.

ஆசிரியர் குழு

நானே பிரம்மம்

-சிவ. இராஜேந்திரன்

நான் தொழிலாளர் குருதியில் பிறந்த காட்டாறு
மலையகமெங்கும் கால் வைப்பேன்
இரு நூறு வருட வாழ்வினது திரட்சி நான்
சிங்க மலையென எழுந்து நிற்பேன்
மார்க்ஸ் வழி வந்த அனைத்துத்
தோழர்களினதும் துணை இருப்பதால்
தொடர்ந்து முன் செல்வேன்
பாதியில் ஓடியோர்
பயந்து ஒதுங்கியோர்
பதவி ஆசையாற் பதுங்கிக் கிடப்போர்
நன்றி மறந்து நாசமாய்ப் போனோர்
அத்தனை பேரும்
அப்பாற் செல்க, அழிந்து மடிக!
தோழமை உணர்வால் தொடரும் பயணம்
பந்தடி களம், பணிய லயம்
காணு வெட்டு, கவ்வாத்து மலை
பள்ள காம்பிரா, புது ரோட்டு
அத்தனையையும் கவர்ந்து செல்லும்
எனது பயணம்
துன்பத்திலும் இன்பத்திலும்
தோழர்கள் இருப்பார்
களங்கரை விளக்கமாய்
கம்யூனிசம் இருக்கும்

வெற்றி நமதே மலையழகன்

மலை மண் என் மண்
நான் பிறந்த மண்- விளையாடிப்
பிரண்ட மண்
ஓடியாடி உருண்ட மண்
உழைத்த மண்- என்
தோட்ட மண் தேயிலை மண்
நான் வளர்ந்த மண் நான் வாழும் மண்
நான் புதைபுழை மண்- புதைந்தபின்
மண்ணாகி மண்ணாகும் மண்.

கும்பனியார் கொணர்ந்த மண்ணல்ல- நாம்
துரும்பாகித் தூசாகி புண்ணாகி வெந்த மண்
இரும்பாகி எம் கரம் கண்ணாகிக் காத்த மண்
அரும்பாகி மரமாகி விண்ணோக்கி

- வளர்ந்த மண்

நான்புதைந்தமண்- புதைந்தபின்
மண்ணாகிமண்ணாகும்மண்.

துரையும் பங்களாவும் உயர இருக்குது
விரைவில் உருளும் காலம் கனியுது.
நூற்றாண்டுகள் மேலாய் நாமுழைத்து
ஆற்றாது அமுத கண்ணீர் பாயுது பாயுது
ஊற்றாகி ஆறாகிப் பெருந்தியாகி
வற்றாத பெருவெள்ளத் தேக்கமாகி
காற்றாகி மின்சக்தி நெருப்பாகி
கூற்றாகிக் கும்பனியார் குடல்பிடுங்கி
நாற்றாக்கி நம்முழைப்புச் சக்திபெருங் காளியாகி
மாற்றாகித் தொழிலாளர் பக்திதரும் ஊழியாகி
வீற்றிருப்பாள் எங்கள் தாய்- மக்கள்
முடிசூடி மலர்ந்திருப்பாள் மலைமுகட்டில்.

வானத்து மேலோர் கீழிறங்கிவந்து- எங்கள்
வாசல் கதவுகள் தட்டுவார் தம் தாள்பணிந்து
வணங்குவர், வாழ்த்துவர்,
எழுக எம் மலைமாதா எழுக எழுகவே!
வானத்துச் சூரியனாய் வான்பிளக்க

- நாமெழுவோம்

ஊனமுற்ற மானுடத்தின் மானம் பெருகவென

- நாமெழுவோம்

ஈனமாய் வாழும் ஏழையர் கூட்டமல்லவென

- நாமெழுவோம்

மலைமுகில் முலைஉறிஞ்சி வழியும்
பானமருந்தி சூரியக் கதிர்க் கயிறாக்கி
கூனற்பிறை நட்சத்திரக் கூட்டத்தை
ஏணைக் கொடியாக்கிப் பிரபஞ்ச வெளியொங்கும்

- நாம் படர்வோம்.

ஆர் வருவார் எமைத் தடுக்கத், தொழிலாளர்
பார்முழுதும் வேராகி விழுதாகி
ஊராகி உறவாகிக் கும்பனியார்
நீறாகிப்போக எங்கள் மலைமண்ணில்
காலூன்றி நிற்போம்- நம்
தலை நிமிர்ந்து.

பீர் சாகிபின் உய்வு

- குல்ஸார்

அப்போது 1998 ஓகஸ்ட் 14 மாலைநேரம். வாகா எல்லையை நோக்கிப் போகும் ஒரு காரில் நான் குல்தீப் நாயருடன் இருந்தேன். இந்த யாத்திரையை நாயர் ஐயா சில ஆண்டுகளாக மேற்கொண்டு வந்தார். ஓகஸ்ட் 14 மாலையில் சில எழுத்தாளர்களுடனும் கலைஞர்களுடனும் ஆய்வறிவாளர்களுடனும் அவர் நேரந்தவறாது வாகாவிலிருந்த எல்லையை அடைவார். இரு மருங்கிலுமிருந்த படையினர் அந்தியிற் பின்வாங்குகையில் இப் பஸ்திறப்பட்ட கூட்டம் இந்தியா-பாக்கிஸ்தான் நட்பை ஆதரித்துக் கோஷங்கள் எழுப்பும். நள்ளிரவில் அவர்கள் புதிய இந்திய சுதந்திர நாளை வரவேற்க மெழுகுதிரிகளை ஏற்றுவர்.

வீதி நேராய், நீளமாயிருந்தது. மாலை மயங்குகையில் நாயர் ஐயா "நாம் இவ் வீதிவழியே நேராக

வண்டியைச் செலுத்தி, நமது வழியில் ஒரு படலையோ கம்பியோ குறுக்கிடாவிடின், எவரும் எங்கள் விசாக்களையோ கடவுச்சீட்டுக்களையோ கேளர் விடின் பாக்கிஸ்தானைச் சுற்றி நான் ஒரு துரிதப் பயணம் மேற்கொள்ள இயலும். சொல்லுங்கள், நான் அந்த நாட்டை எவ்வாறும் நட்டப்படுத்துவேனா? என்றாலும், எல்லாவிடத்துங் கள்வர்கள் உள்ளனர். கொள்ளையடிக்க அவர்கள் கடல் கடக்கத் தேவையில்லை." சிறிதொரு மோன இடைவெளியின் பின்பு அவர் தொடர்ந்தார்: "எப்படியும், அதுவும் என் நாடு தான். என்னில் எவ்வளவோ அங்கு, அந்த நாட்டில் உள்ளது."

எனது கண்கள் அனேகமாக ஐயத்தைப் புலப்படுத்தியிருக்கவேண்டும். எனவே அவர் விளக்கினார். "என்னுடைய ஆசான் தீனநாத்தும் மெளலவி முஹம்மது இஸ்மாயிலும்' என் உருது அரிச்சுவ

டித் தொடக்க நூலும்' என் பாடசாலைப் பையும் எல்லாமும் அம் மண்ணுக்குரியன. நம்முடைய வேர்கள் இன்னமும் அங்குள்ளன. கிளைகளை வெட்டிக் கையோடு கொண்டுவர மட்டுமே நமக்கு இயலும்."

நாயர் ஐயாவின் குரல் அடைத்தது. அவர் அன்று பன்முறை தனது சொந்த ஊரான சியால்கோட்டைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

"என்னுடைய மாமன்மார் மைத்துனர்கள் எல்லாரும் அருகிலேயே வாழ்ந்தனர். நமது வீட்டுக்கு வெளியே ஒரு பெரிய சதுக்கமும் வேலியிடாத ஒரு பொதுவெளியும் இருந்தன. சதுக்கத்தின் எதிர் ஓரத்தில் வேறும் வீடுகள் இருந்தன. அங்கே பெருமளவான நிலம் இருந்ததால் யாரும் நிலம் பிடிப்பதென்ற கேள்வி என்றும் எழவில்லை. சதுக்கத்தின் நமது பக்கத்தில் ஒரு பழைய நிழல் மிகும் அரசமரம் இருந்தது. அதன் கீழே ஒரு கல்லறையிருந்தது. அது யாருடையதென யாரறிவார் எனினும் அம்மா அது பீர் சாகிபுடையதென எல்லாரையும் நம்பவைத்திருந்தார்."

"அம்மா அரசமரத்தின் தண்டுக்குக் குங்குமப் பொட்டு வைத்துப் கல்லறையோரம் விளக்கேற்றுவார். மரத்திற் குங்குமத்தைப் பூசிய பின் தன் விரலைக் கல்லறைச் செங்கல் ஒன்றிற் துடைப்பார் அடுத்து அரசமரத்துக்குத் தீபங் காட்டிப் பூசை நடத்திய பின் தீபத்தைக் கல்லறையின் உடைந்து போன மாடத்துள் வைப்பார். அரசமரத்துக்குப் பிரசாதங் கிடைக்கும். பீர் சாகிபுக்குந் தான். அவருக்கு வீட்டில் எதைப்பற்றியும் அதிருப்தியா யிருந்தால் மரத்தில் முதுகைச் சாய்த்துக்கொண்டு பீர் சாகிபுடன் கதைப்பார். சில சமயம் அங்கே அமர்ந்து அழுவார். நல்லொரு அழுகைக்குப் பிறகு அவருக்கு மனப்பாரங் குறையத் தன்னுடைய பீர் சாகிபுடன் வீடு திரும்புவார். பாவம், பீர் சாகிபுக்கு உய்வில்லை. பரீட்சைக் காலம், விழாக் காலம், இன்பமான காலம், துன்பமான காலம் எல்லாவற்றிலும் அவருக்குப் பீர் சாகிபைப் பங்கேற்கச் செய்தாகவேண்டும்."

நாயர் ஐயா மண்வாசனைமிக்க பஞ்சாபியிற் சொன்னார்: "அம்மாவை ஏதாவது கரைச்சற்படுத்தினால் அவர் பீர் சாகிபிடம் கேள்வி தொடுப்பார். நாங்கள் தெண்டித்தாலும் என்றுமே பதில் வராது. அம்மாவுக்கு எப்போதுமே அவரிடமிருந்து ஒரு

பதில் வரும். சிலநேரம் பீர் சாகிப் அவருடைய கனவுகளில் அவரிடம் வந்து அடுத்து நடக்கவுள்ளது ஏதென்றும் நடக்க மாட்டாதது ஏதென்றும் விளக்கமாகத் தகவல் தருவார்."

நாம் வாகாவை அடைந்துவிட்டோம்.

பகல் முடிவை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. இரு நாடுகளினதுங் கொடிகளும் விரிவான சடங்காசாரங்களுடன் கீழிறக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. எல்லையின் மறுபக்கம் சிலரிருந்தனர். சாஜ் பப்பார் நம்முடன் இணைந்தார். அல்மா ஜெஹாங்கிர் மறுபக்கத்தில் இருப்பாரென எதிர் பார்க்கப்பட்டது. அவருக்கு இயலவில்லை. பாக் கில்தான் அரசாங்கம் அவர் பயணம் மேற்கொள்வதைத் தடுத்துவிட்டது.

நள்ளிரவில் நாம் மெழுகுதிரிகளை ஏற்றினோம். சட்டாக்கள் கிளிக் என ஒலித்தன. இந்தியா-பாக் கில்தான் நட்புக் கோஷங்களை எழுப்பினோம். பின்பு, கொஞ்சம் வரண்ட தொண்டைகளுடனும் கம்மிய குரல்களுடனும் வாகாவிலிருந்து மீண்டோம்.

மறுநாள் நாங்கள் டில்லிக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தோம் ஆனால் நான் சியால்கோட்டிற் காலஞ் செலவிட விரும்பினேன். எனவே பீர் சாகிபைப் பற்றிக் கேட்டேன். "நாயர் ஐயர் ஊங்கள் அம்மா பீர் சாகிபைக் கனவுகளிற் கண்டுள்ளார். பீர் சாகிப் எப்படியிருப்பார் என்று நீங்கள் அவரைக் கேட்கவில்லையா?"

நாயர் ஐயாவுக்கு அது மனக் குழப்பமாயிற்று. சிரித்தபடி அவர் "நான் என்னுடைய பிழைப்புத் தொழிலை விசாரணை இதழியலுடன் தொடங்கினேன். எனவே இயல்பாகவே இக் கேள்வியை அவரிடம் கேட்டேன். அவர் சரியாக அம்மா விவரித்த மாதிரியே இருந்தார் தெரியுமா?"

"என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? நீங்கள் அவரைச் சந்தித்தீர்களா? அடையடி?" என்னுடைய குழப்பத்தை யிட்டு நாயர் ஐயா முறுவலித்துத் தன் கதையைத் தொடர்ந்தார். "அது 1975ம் ஆண்டு. இந்திரா காந்தி நாட்டின் மீது அவசரகாலச் சட்டத்தைத் திணித்த ஆண்டு. அரசியற் தலைவர்கள் கைதாயினர். ஆய்வறிவாளர்களுந் தான். அவர்களுள் நானொருவன். அது ஒரு வெள்ளிக்கிழமையு

மாகும், திகதி ஜூலை 24. என்னை டில்லி திஹார் சிறையில் அடைத்து ஒருசில நாட்களில் விடுவிப்பதாகச் சொன்னார்கள். என்னைக் கைது செய்ய ஆணையிட்டது யாரெனக் கேட்டேன். சிறையதி காரி வெறுமே "மடம்" என்றார்.

"என்னை விடுவிக்கும் சாடை எதுவுந் தெரியாமல் நாட்கள் சில கடந்தன. சிறையதிகாரியிடம் என்னுடைய புத்தகங்கள் சிலவற்றையும் குறிப்பேடுகள் சிலவற்றையும் அங்கு கொண்டு வரக் கேட்டேன். நல்ல மனிதர். இணங்கி நடந்ததுடன் எனக்கொரு மேசையையும் மேசை விளக்கையும் தருவித்தார்.

"சிறைத் தவணை வரையறையின்றி நீண்டு செல்ல, என்னுள் நிச்சயமின்மை உண்டானது. என் இதயத்துள் அவரிடம் கேட்டேன்: என்னை எப்போது விடுவிப்பார்கள்?"

நாயர் ஐயா என்னை மோனமாக அவதானித்தார். அவருடைய கூற்று மனதில் மெல்லப் பதிந்தது. யாரந்த "அவர்"? "யாரைக் கேட்டீர்கள்?"

உடனேயே "பீர் சாகிப்" என்றார்.

"ஓ"

"அவர் என்னுடைய கனவில் வந்தார். அவருக்கு நீண்ட வெள்ளைத் தாடியிருந்தது. பச்சை நிற உடையணிந்திருந்தார். இவ்வாறு தான் அம்மா அவரை எனக்கு விவரித்திருந்தார். அவர் தலையில் எதையாவது அணிந்திருந்தாரா என்று நினைவில்லை"

"அப்படியானால், அவர் என்ன சொன்னார்?"

"என்னை அடுத்த வியாழன் வெளியே விடுவார்கள் என்றார்."

"வேறேதுஞ் சொன்னாரா?"

"தனக்கு மிகவுங் குளிர்வதாகவும் என்னுடைய போர்வையைத் தன்னிடந் தருமாறுஞ் சொன்னார்." நாயர் ஐயா சிரித்தார்.

"உங்களை வியாழனன்று விடுவித்தார்களா?"

"இல்லை எனக்கு மிகவுஞ் சங்கடமாயிருந்தது.

சிறை ஒரு கவலையல்ல, ஏனென்றால் அங்கு என்னை நன்றாகக் கவனித்தார்கள். ஆனால் நான் பீர் சாகிபின் உறுதிமொழி நிறைவேற வேண்டினேன். அவருடைய சொற்கள் மெய்யாக வேண்டுமென நான் வேண்டினேன். வழமையே பல இரவு வெகுநேரமாகும்வரை வேலை செய்து பிந்தி எழும்பினேன்."

மறுநாள் வெள்ளிக்கிழமை, செப்டெம்பர் 11, 1975. சிறையதிகாரி வந்து எனது விடுதலை ஆணை வந்துவிட்டதாக என்னிடஞ் சொன்னார். "அதை எப்போது ஒப்படைத்தார்கள்?" என்று அதிசயத்தோடு கேட்டேன். "ஆணை நேற்றிரவு வந்தது. ஆனால் நான் கடமைக்கு வந்த போது பிந்திவிட்டது. நீங்கள் மேசையோரம் அமர்ந்திருந்தீர்கள். நீங்கள் வேலையாக இருக்கும்போது உங்களைக் குழப்பக்கூடாது என்பது உங்கள் நிலையான ஆணை." என்றார்.

"நான் கிட்டத்தட்டக் கத்திவிட்டேன் அப்படியென்றால் ஆணை வியாழக்கிழமை வந்தது" சிறையதிகாரி சற்று அதிர்ந்தவராக "ஓம்" என்றார். "உங்களுக்கு அதைப்பற்றிச் செய்தி வந்ததா?"

மகிழ்வுடன் "ஓம்" என்றேன்.

நாயர் ஐயாவுக்குச் சொல்ல இன்னொரு உபகதையும் இருந்தது. அவருடைய அம்மா "மோனே, நீ சியால்கோட்டுக்குப் போய் அவருடைய கல்லறையிலே ஒரு போர்வையை வைக்க வேணும். அவருக்கு உண்மையாகவே குளிர்ந்திருக்க வேண்டும்." அவர் கண்கள் பனித்தன.

எனக்கு உடனேயே போக இயலவில்லை, ஏனெனில் சியால்கோட்டுக்கு விசா எடுப்பது லேசல்ல. ஆனால் அம்மா 1980இல் இறந்த போது அங்கு சென்று பீர் சாகிபின் கல்லறையில் ஒரு போர்வையை வைக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயத்தை உணர்ந்தேன். அங்கு போன போது அது முற்றிலும் புதியதோர் இடமாயிருந்தது. சியால்கோட் மாறி விட்டது. நமது வீடுகளில் முன்பின் அறியாதோர் இருந்தனர். சதுக்கத்திற் சிறிய கடைகள் நெருங்கி அது ஒரு சந்தை போல இருந்தது. ஆனால் என்னாற் கல்லறையை இடங்காண இயலவில்லை. பலரைக் கேட்டுப் பார்த்தேன், ஆனால் எவரும் அதைக் கண்டதாகத் தெரியவில்லை. அரசமரம் இருந்த இடத்தை அண்ணளவாக அடைந்தேன். அங்கே

மரமோ கல்லறையோ இருக்கவில்லை.

“அங்கே ஒரு கல்லறையைக் காணவேயில்லை என்று சொன்ன இந்தக் கடைக்காரரை அடிக்கடி காண்பேன். நான் புறப்படும் நாள், சந்தைக்கு வெளியே அவரைச் சந்தித்தேன். அது யாருடைய கல்லறை என்று கேட்டார். “அது என் அம்மா மிகவும் நம்பிய பீர் சாகிபின் கல்லறை” என்றேன். சற்றுத் தயங்கிய பின், ஓம். அங்கே எங்கள் வீட்டுக்கு அருகாக ஒரு கல்லறை இருந்தது. நாங்கள் வந்தேறுகூடிகள். நாங்கள் கடைக்குள்ளே சீவிக் கவேண்டி இருந்தது. அங்கே இடம் போதாது. எனவே கல்லறையை அகற்றினோம்.” சீவியத்தின் தேவை இன்னும் ஒரு கல்லறையைப் பறித்துப் போனது.”

“இந்தியாவுக்கு மீண்ட பிறகு ஒரு நாள் நான் சியால் கோட்டுக்குக் கொண்டுபோன போர்வையை டில்லியில் நிலாமுத்தின் அவுலியாவின் தர்காவில் வைத்தேன்.”

“உங்கள் கனவுகளில் பீர் சாகிபை மீண்டும் எப்போதேன் கண்டீர்களா?”

“இல்லை. நான் தொல்லைப்படும்போது அடிக்கடி அவர் வருவாரா என நினைத்ததுண்டு. அவரிடம் எதையாவது கேட்க விரும்பினேன். அவரிடம் லிடை இருக்குமென எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நான் அவரை மீண்டுங் காணவில்லை. பீர் சாகிப் தனது உய்வை அம்மாவிடங் கண்டார் என நினைக்கிறேன்.”

(“குல்தீப் நாயரும் பீர் சாகிபும்” என்ற உருது மொழிக் கதையின் ஆங்கில வழித் தமிழாக்கம். ஆங்கில வடிவம்: நிருபமா தத். குல்தீப் நாயர் பிரபல பத்திரிகை எழுத்தாளர். குல்ஸார் நடைகறியப்பட்ட படத் தயாரிப்பாளரும் கவிஞரும் பாடலாசிரியருமாவார். நன்றி: The Little Magazine)

சத்தியப் பிரமாணம்

- சித்ரா சின்னராஜன்

மணிமுடி துறந்து
கடும் தவம் புரிந்த
போதிமாதவனே!
நீ இல்லற வாழ்வின்
இனிய சுகத்தை மறந்தாய்!
அழகிய மனைவியொடு
அன்பு மகனையும் பிரிந்தாய்!
நாடும் வீடும் உனக்குச்
சுகமாய்த் தெரியவில்லை
அரசும் ஆட்சியும்
அரசபோகமாய்
உனக்குத் தெரியவில்லை
சுகல செல்வங்களையும் துறந்து
ஞானஒளியைத் தேடினாய்!
ஆசை, அறியாமை

அனைத்தையும் விட்டு.
பரிநிர்வாணம் அடைந்தாய்!
இங்கே உனது சீடர்கள்
செய்யும் துன்பங்களை
யாரிடம் முறையிடுவது?

உன் சீடர்கள் இங்கே
அரியாசனத்துக்காய் அடிபட
கச்சை கட்டிக் கொண்டு
களத்தில் நிற்கிறார்கள்
ஆசிய ஜோதியே!
பூர்ண ஞானம் பெற்ற
புனிதனே!
எங்கள் புத்தபகவானே!
நீ மீண்டும்
எங்கள் தேசத்திற்கு
எழுந்து வா!
முன்பு செய்தது போல்
சண்டையை நிறுத்து!
உன் சீடர்களிடம்
நாட்டில் சமாதானம் மலர
திரிபீடகத்தின் மீது
சத்தியப் பிரமாணம்
பெற்றுக்கொள்!

அவருடன் எப்படிப் பேசலாமென மீண்டும் மீண்டுமாய் மனசு

மேடைப்பேச்சு

ஒத்திகை பார்த்தது. எப்படித்தான் பார்த்தாலும் எந்தளவுக்கு ஒத்திகை பார்க்கிறேனோ அந்தளவுக்கு நா ஒத்துழைக்க மறுத்து, ஒத்திகைக்கும் பேச்சுக்கும் சம்பந்தமில்லாது எத்தனையோ பேருடன் வாய் குழறி தடுமாறியிருக்கிறேன்.

அப்படியான சமயங்களில் எழுத்தின் ஆங்காரம், பேச்சில் ஒங்கவில்லையே எனப் பலர் என்னிடம் ஆச்சரியப் பட்டுள்ளார்கள். இருந்தாலும் ஒவ்வொரு முறையும் ஒத்திகைபார்ப்பு என்பது எனக்குள்ளே அரங்கேறி அசைமீட்கும்.

அவர் மீது எனக்கு நல்ல மதிப்பு. அதனால் தான் இன்று இத்தனை தரமாய் ஒத்திகை பார்ப்பு. மேடைகளிலும், வானொலிகளிலும் வாய் திறந்தாலே அருவியாகக் கொட்டும் அவர் தமிழில் நான் மெய்மறந்து போயிருக்கிறேன். வார்த்தைகளில் அழகு மட்டுமா? வயதான அவரிடமிருந்து வெளிப்படும் முற்போக்குச் சிந்தனையுடனான, புதுமை நிறைந்த, சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களில் என்ன ஒரு தெளிவு. அடித்து வைத்துச் சொல்லும் கருத்துக்களிலுள்ள நியாயம். உண்மையிலேயே நான் வியந்து போவேன்.

கடந்த வாரமும் ஐரோப்பிய வானொலி ஒன்றில் கிட்டத்தட்ட 40 நிமிட நேரங்கள் அவரது வீச்சான உரை ஒலிபரப்பானது. எடுத்துக் கொண்ட விடயம் "ஐரோப்பாவில் நடைபெறும் ஆடம்பரமான சாமத்தியச் சடங்குகள் அவசியமானவை தானா?" என்றதாக இருந்தது. இன்றைய எமது கணினி உலகப் பெண்களே சாமத்தியச் சடங்கு அவசியந் தான் என்று எண்ணித் தமது பெண் குழந்தைகளைக் காட்சிப் பொருளாக்கிக் கொண்டிருக்கும் அவல நிலையில் அவர் அது அவசியமே இல்லை என்று வாதிட்டு, வானொலி அறிவிப்பாளருக்கு இடையிடையே எழுந்த அது சம்பந்தமான சந்தேகங்களுக்கும் தங்குதடையின்றிப் பதிலளித்துக் கொண்டிருந்தார். ஐம்பதைத் தொட்ட ஒருவர் இப்படி முற்போக்கு நிறைந்த ஆணித்தரமான கருத்துக்களை முன்வைத்ததில் எனக்கு மெய்சிலிர்த்தது. அவரைக் கண்டிப்பாகப் பாராட்ட வேண்டுமென நினைத்துக் கொண்டேன்.

அந்த எனது நினைப்பை இன்று எப்படியாவது செயலாக்க வேண்டும் என்ற முனைப்பில், மீண்டும் ஒரு முறை மனசுக்குள் எப்படி அவருடன் பேசுவது என ஒத்திகை பார்த்து விட்டு தொலைபேசி அழைப்பை

மேற்கொண்டேன்.

வழமைக்கு மாறாக எனக்கும் இன்று தங்கு தடையின்றிப் பேச வந்தது. பாராட்டினேன். அவரை நியமாகவே மனசாரப் பாராட்டினேன். அவரின் தமிழ்ப் புலமையை, பேசுந் திறனை, பொருள் கொண்ட கருத்துக்களை, அதைச் சபையோர்க்குத் தரும் விதத்தை' என்று பாராட்டினேன். பேச்சு அலுக்கவில்லை. இருந்தாலும் பின் பொருமுறை பேசுகிறேன் என்று சொல்லி தொடர்பைத் துண்டிக்க முனைந்தேன்.

அவர் பல தடவைகள் நன்றி சொன்னார்.

"இண்டைக்கெண்ட படியால் என்னைப் பிடிச்சிங்கள். இனி இரண்டு கிழமைக்கு எனக்கு ஒண்டுக்கும் நேரமிராது." என்றார்.

"ஏன் நாட்டுக்குப் போறிங்களோ..?" இன்றைய இப்போதைய நிலையில் புலத்தில் இதுதானே சகயம் என்பதால் உடனேயே எந்த சிந்தனையுமின்றிக் கேட்டு விட்டேன்.

"இல்லையில்லை. மகள் பெரியபிள்ளையாகி ஒரு மாசமாச்சு. வாற சனிக்குத்தான் ஹோல் கிடைச்சது. அதுதான் அந்த வேலையளோடை ஒடித்திரியிறன். எல்லாருக்கும் கார்ட் குடுத்திட்டன்." அவர் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார்.

நான் தொலைபேசியை வைத்து விட்டேன்.

(நன்றி - வடலி-லண்டன், செப்டெம்பர்-2003)

மார்க்சிய நோக்கில் அறம்

ஒரு தத்துவநிலைப் பார்வை

அநாதர்சுகள்

மனித இனம் மனிதப்பண்பு களுடன் கூடி வாழ்வதற்கு அவசியமான வாழ்க்கைநெறி, ஒழுக்க கலாறு என்பவற்றைச் சுட்டியதே "அறம்" எனப்படுகின்றது.

மனிதன் கூட்டாக வாழத்தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே சமூகம் தனக்கென ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து வந்துள்ளது. ஒழுக்கம் என்ற அறநெறி வாழ்க்கை சமூக உணர்வின் மிகத் தொன்மையான வடிவம் என்று கருதப்படுகிறது. உலகில் மதமும், கலைகளும் தோன்றுவதற்கு வெகுகாலத்துக்கு முன்பிருந்தே ஒழுக்கம் இருந்து வந்துள்ளது. இதனைச் சில சாரார் இயற்கைவாதம் என்பர். இன்னுமொரு சாரார் இதனை இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு என்பர்.

உலகைப் படைத்த இறைவனே, மனிதகுலத்துக்கான அறநெறிகளையும் படைத்தான், வகுத்துத் தந்தான் என மதவாதிகள் கூறினர்.

இவ்வாறு, இயற்கையோடு இயைந்து மனித இயல்போடு கூடி மனிதன் செல்லவேண்டிய நெறி என்பதைச் சுட்டிய "அறம்" என்பது பிற்காலத்திலே முதலாளித்துவச் சமூக அமைப்பில் பொருளிழந்து போயிற்று.

சுரண்டலடிப்படையிலான வர்க்கச் சமூகத்தில் "ஒழுக்கம்" என்பது உரிய அர்த்தத்தை இழந்துவிட்டது. அது சமூகத்தில் மேலாதிக்கம் செலுத்துவோரால் விதிக்கப்பட்டது, சுமத்தப்பட்டு, திணிக்கப்பட்டது என மார்க்சியம் கூறுகிறது. அத்துடன் இயற்கைக்கு முரணான ஒழுக்கம் மனிதனுக்கும் முரணானது எனக் கூறுகிறது.

சமூகத்தை ஆளும் மேலாதிக்கச் சக்திகளால் ஒழுக்க நெறிகளும், இலட்சியங்களும் வரையறுக்கப்பட்டதுடன், இயற்கைக்கும், வரலாற்றுக்கும் அப்பாற்பட்ட புனித உரிமைகளாகவும் கடமைகளாகவும் நிலைநாட்டப்படுகிறது. இதனை மார்க்சியம் மறுப்பதுடன், மனிதன் எப்போதும் கூட்டாகச் செயற்படுபவன், அவன் ஒரு சமூகப் பிராணி என்றவகையில், கூட்டு வாழ்விலிருந்து தோன்றிய இயல்பான பழக்க வழக்கங்களினால் "அறம்" நிலைநிறுத்தப்படுகின்றது என்று அதனைத் தொன்மைப்படுத்துகின்றது.

இதுவரைதாலமும் வர்க்க வேறுபாட்டுடனேயே சமூகம் இயங்கிவந்துள்ளதால், ஒழுக்கநெறி என்பதுவும் எப்போதும் வர்க்கநலன் சார்ந்ததாகவே கட்டமைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. வர்க்க வேறுபாட்டற்ற ஏற்றத் தாழ்வற்ற சமத்துவ சமூகத்தில் தான், உண்மையான மானிட அற ஒழுக்கநெறி பேணப்படும் என மார்க்சியம் வலியுறுத்துகிறது.

சுரண்டலடிப்படையிலான வர்க்கச் சமூகத்தில் "ஒழுக்கம்" என்பது உரிய அர்த்தத்தை இழந்துவிட்டது. அது சமூகத்தில் மேலாதிக்கம் செலுத்துவோரால் விதிக்கப்பட்டது, சுமத்தப்பட்டு, திணிக்கப்பட்டது என மார்க்சியம் கூறுகிறது. அத்துடன் இயற்கைக்கு முரணான ஒழுக்கம் மனிதனுக்கும் முரணானது எனக் கூறுகிறது.

அத்துடன், அறநெறிப்பண்புகள் சமூகநிலை மாற்றத்துக்கேற்ப மாற்றத்துக்குள்ளாகுபவை. நன்மை-தீமை, உண்மை-பொய், அறம்-புறம், ஆக்கம்-அழிவு எனும் கருத்தாக்கங்கள் யாவும் மனிதத் தேவைகளை யொட்டியே உருவாக்கம் பெற்றவை. மாறுதலுக்கு இடமளிக்காத என்றும் சாகுவதமான ஒழுக்க விதிகள் என்று எதுவுமில்லை என்பதுடன், அத்தகைய அறநெறியை மானிட ஒழுக்கநெறிச் சூத்திரமாக மனிதனிடத்தில் திணிக்கும் முயற்சியை மார்க்சியம் வலுவாக நிராகரிக்கின்றது. காரணம், காலத்துக்குக் காலம் அவ்வக் காலத்துக்குரிய பொருளாதார

நிலைமைகளின் விளைவாகவே அறநெறிக்கொள்கைகள் உருவாகின என மார்க்சியம் கூறுகிறது.

மார்க்சியம் கூறுகிற அறம் என்பது சமதர்மம் என்ற சமூகநீதியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மனிதர் மத்தியில் நிலவும் இன, மத, சாதி அடிப்படையிலான எல்லாவகையான ஏற்றத்தாழ்வுகளும் ஒழிக்கப்படவேண்டும் என்பதனை முன்மொழிகின்றது. சமூகம் வர்க்கங்களாகப் பிளவுபட்டதிலிருந்துதான் மனித சமூகத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் போட்டிபொறாமைகளும் பொய்யும் களவும் சுரண்டலும் தோன்றின என்ற உண்மையைக் கூறுகின்றது.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட ஆதிகால பொதுவுடமைச் சமூகத்தில் தனிஉடமை இல்லை. மேலா

டம் அதிகாரங்கள் குவிந்தன. தமது இருப்பைப் பேண ஆளும் வர்க்கத்துக்குச் சார்பான அற ஒழுக்கநெறிகள் மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்டது.

மார்க்சியம் கூறும் "அறம்" மானிட நேயத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மனிதநேயம் என்பது எல்லா மனிதர்களுக்கிடையிலும் சமத்துவம் தேவை என்பதை வலியுறுத்துகிறது. அத்துடன் படைப்பாற்றலும், தன்னுணர்வும் கொண்டவன்தான் மனிதன். கூடவே சுதந்திரத்திற்கான விருப்பையும், இயல்பாகக் கொண்டுள்ளான். இவை அனைத்திலும் மனிதனின் தேவைகளை முன்நிபந்தனையாகக் கொள்வதுதான் மனிதநேயம் ஆகும். இத்தகைய மனிதநேயம் இல்லாமல் அறவியல், ஒழுக்கம், மானிடப்பண்புகள் குறித்துப் பேசுவதில் எவ்வித அர்த்தமுமில்லை என

மார்க்ஸ் கூறியுள்ளார். அத்துடன், குறித்த வரலாற்றுக் கட்டத்தின் சூழலில் நிபந்தனையோடு செயற்படுகிற நெறிகளே அறநெறிகள் எனக் குறிப்பிடுகிறார். அந்நியமான மனிதன் என்றவகையில் சமூகம் அவனுக்குள் திணிக்கின்ற ஒழுக்க நெறிகளே இவையாகும். அதாவது, புறநிலைத் தேவைகளுக்கு ஏற்றவகையில் அமைந்த தனிமனிதச் செயற்பாடுகளையே ஒழுக்க நெறி என மார்க்ஸ் கருதினார்.

"அறம்" சார்ந்து மார்க்சியம் கூறும் இன்னொரு கருத்து, விஞ்ஞான ரீதியிலான ஆய்வுகளிலிருந்து தன்னைத் துண்டித்துக் கொள்ளும் அறவியல் ஒழுக்க நெறி மத அடிப்படைவாதத்துக்கும், மூடநம்பிக்கைகளுக்கும் வழிவகுக்கின்றது என்பதாகும். அது விஞ்ஞானத்திலிருந்து அறவியலைப் பிரித்துப் பார்ப்பதனை மறுக்கிறது. அத்துடன், சமூகத்திலிருந்தும் வரலாற்றுச் சூழலிலிருந்தும் பிரித்து "அறம்" பற்றிப் போதிப்பவர்களை "வரட்டு உபதேசிகள்" என மார்க்ஸ் கடுமையாகச் சாடியுள்ளார். இத்தகைய உபதேசங்கள் போலியானவை எனவும், அறிவியல் முறையில் ஆய்வதன் மூலமே மனிதன் உண்மைகளைக் கண்டறிய முடியும். இந்த உண்மை குறித்த மனிதனின் தேடல் இடையீடின்றித் தொடரவேண்டும். சமூகம் குறித்த உண்மைகளின் அடிப்படையிலேயே அறவியல்

படைப்பாற்றலும், தன்னுணர்வும் கொண்டவன்தான் மனிதன். கூடவே சுதந்திரத்திற்கான விருப்பையும், இயல்பாகக் கொண்டுள்ளான். இவை அனைத்திலும் மனிதனின் தேவைகளை முன்நிபந்தனையாகக் கொள்வதுதான் மனிதநேயம் ஆகும். இத்தகைய மனிதநேயம் இல்லாமல் அறவியல், ஒழுக்கம், மானிடப்பண்புகள் குறித்துப் பேசுவதில் எவ்வித அர்த்தமுமில்லை

திக்க மனோபாவம் இல்லை. சமூகப் பிளவுகள் இல்லை. ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லை. அதனால், அச் சமூகத்தில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு மனச்சிக்கல் இருக்கவில்லை. கூட்டுவாழ்வில் அனைவரும் சேர்ந்து உழைத்தார்கள். உற்பத்தியைப் பகிர்ந்துண்டு வாழ்ந்தார்கள். அங்கே அறம் என்பது, இயற்கையுடன் இணைந்து சிக்கலேதுமற்றதாக இருந்தது. அச் சூழலில் போட்டி பொறாமைகளுக்கு இடமிருக்கவில்லை. மனிதன் இயற்கையோடும் சமூகத்தோடும் ஒன்றிச் செயற்பட்டான். தான் பிறர்க்காகவும் பிறர் தனக்காகவும், அனைவரும் சமூகத்துக்காகவும் வாழ்ந்தார்கள், உழைத்தார்கள். வெளியிலிருந்து இதனைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம் தேவைப்படவில்லை. இவ் ஆதிகாலப் பொதுவுடமைச் சமூகம் மறையவே, குடும்பம், தனிஉடமை, அரசு என்பன தோன்றின. இயற்கையின் வளங்களைச் சிலர் தம்வசப்படுத்த முயன்றனர். அதற்கு ஆயுதங்களும் படைகளும் தேவைப்பட்டன. கூடவே அரசு தோன்றி அதனி

குறித்து நாம் பேசவேண்டும் என்பதை மார்க்ஸ் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

இன்றைய முதலாளித்துவ உலகில் சுயநலமும் இலாபவேட்கையும், கொலை கொள்ளைகளும், இன, மதவெறியும், சாதிவேறுபாடுகளும், தீண்டா மையும். போரும், சுரண்டலும் தான் சமுதாய ஒழுக்கநெறிகள் என்றால் இத்தகைய ஒழுக்க நெறிகளுக்கும், அவற்றையே அறமெனக் கொள்ளும் சமூக அமைப்புக்கும் அச் சமூக அமைப்பே நாகரிகமானது என நியாயப்படுத்தும் மதங்களுக்

கும் சிந்தனைத் தளங்களுக்கும் மார்க்சியம் எதிரானது. அன்பு, கருணை, சமத்துவம், சம வாய்ப்பு, புறங்கூறாமை, கள்ளாமை, வெகுளாமை, இன்னா செய்யாமை, ஊக்கமுடைமை எனும் சீரிய ஒழுக்க நெறிகளை எல்லா நிலையிலும் வலியுறுத் துவதே மார்க்சிய அறநெறியாகும். அது மனி தனை மனிதனாக நற்பண்புகள் நிறைந்தவனாகக் காண விளைகிறது. அத்துடன், மானிடப் பிறவி யின் பயன் என்பது சுதந்திர வாழ்வு, ஆனந்தமான இன்ப வாழ்வு என்ற உச்சமான மானிட அறத்தை வேண்டிநிற்கும் தத்துவமே மார்க்சியம் ஆகும்.

ஒதுக்கல்கள்

-வே.ஐ. வரதராஜன்

ஒத்துப்போகும் நிலை
யாருக்கு வேண்டும்!
எப்படித்தான்-
நல்லவராய் நடந்தாலும்
சில ஒதுக்கல்கள்
இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

பணிக்களங்களில் கூட
பதவிநிலை சார்ந்தோர்
அகங்களிலும் சில நேசங்கள்
ஓரங்கட்டும் நிலையே
துருத்தி நிற்கின்றது.

சுயநலங்களுக்காய்
அனுசரித்தல் கூட
ஒருவகை விபசாரந்தான்.

இருண்மை தேங்கிய
உள்ளங்களின் பூச்சுக்கள்
உதிர்ந்தழிந்து போக
நிஜரூபத்தைக் காலம்
தோலுரித்துக் காட்டும்

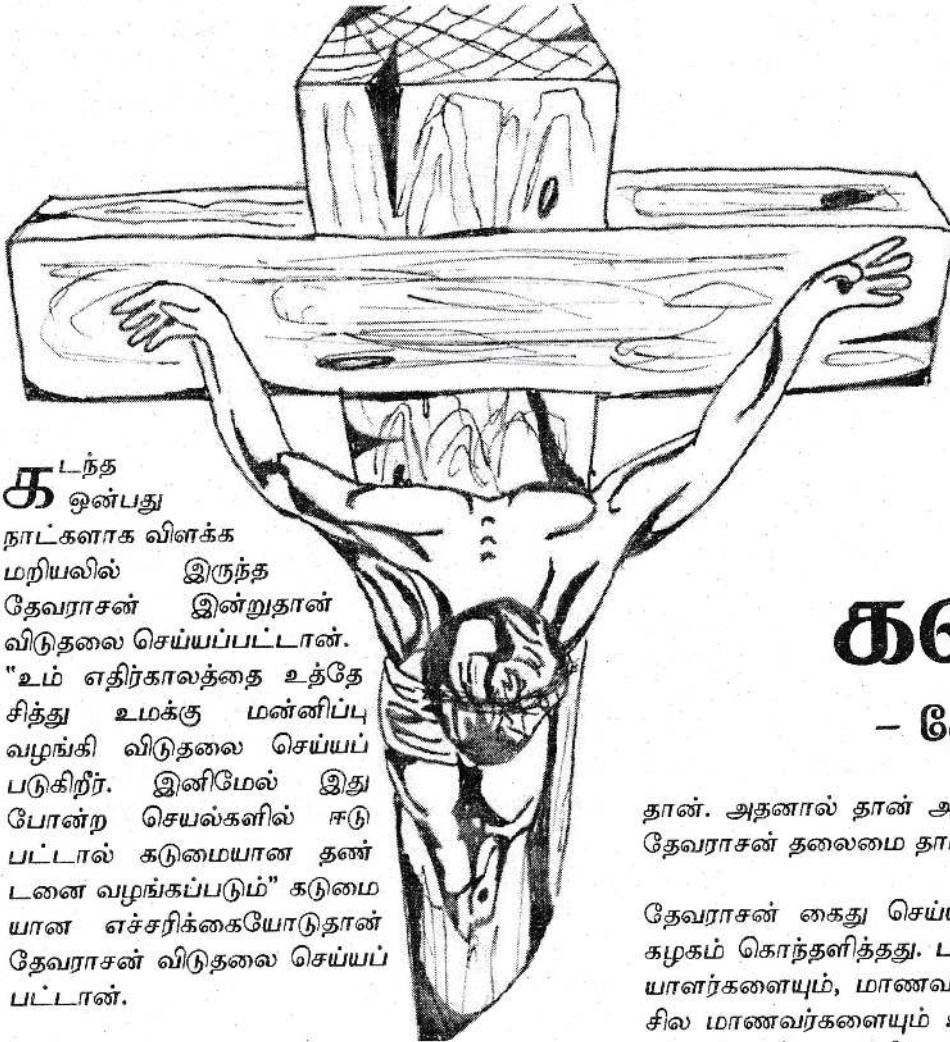

சிறு முயல்வில்...

- அடி. பகீரதன்

எழுக எழுக என
என் முன் மொழிதல்கள்
தொழுது வாழும் பொழுதுகள்
கரைக எனக் கரைகின்றன காகங்கள்
சற்றும் சளைக்காமல தொடர்க என
சாற்றும் குரல்கள்
பற்றுக்கொண்டு பண்ணும்
காரியங்களை விட்டுக்
கணக்கெடு மனிதர் மேன்மையென
கணப்பொழுதில் கண்முன் காட்சிகள்
விரியும் உலகில்தெரியும் பிரிவினைகள்
எரியும் பிரச்சனையாய் எங்கும் சூழலியல்
எவர் நலனில் எவர் அக்கறை
வியாபாரத் தனமாய் வில்லங்கம் பண்ண
அபிவிருத்தி கண்டு குளிர்கின்ற மனசு
அதனொடு விசமெனக் கலந்த கலைவகள்
எதனொடு நானும் ஒன்றிக்க
உதவிடும் கரங்களுக்குள்
உயிர் பறிக்கும் நஞ்சென்றால்
பயிர் பச்சையெல்லாம் பாழ் படுமென்றால்
பாலை வனமாகும் எம் மண்ணென்றால்
குலை நடுக்கும் நிலையாச்சு
பின்னும் அமைதி வாழ்வு என
எண்ணி மகிழ்வதுவோ இக்கணங்கள்...
தெளிக எனச் சொல்லும் குரல்கள்
தேறிர் என கேட்கும் ஒலிகள்
ஆற்றிரோ ஆற்றிரோ என
இயம்பும் நட்பு உள்ளங்கள்
தெளிவனோ தேறுவேனோ
உயிர் பிழைப்பேனோ நாளை
உகைத்து குழந்தைகள் உயிர்த்திட
ஒரு சிறு முயல்வில்
நடை பயிலேனோ?

கடந்த
ஒன்பது

நாட்களாக விளக்க
மறியலில் இருந்த
தேவராசன் இன்றுதான்
விடுதலை செய்யப்பட்டான்.
"உம் எதிர்காலத்தை உத்தே
சித்து உமக்கு மன்னிப்பு
வழங்கி விடுதலை செய்யப்
படுகிறீர். இனிமேல் இது
போன்ற செயல்களில் ஈடு
பட்டால் கடுமையான தண்
டனை வழங்கப்படும்" கடுமை
யான எச்சரிக்கையோடுதான்
தேவராசன் விடுதலை செய்யப்
பட்டான்.

பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களின்
ஆலோசனையின் பின்னணியில், அனைத்து
மாணவர்களும் சேர்ந்து எடுத்த முடிவைத்தான்
தேவராசன் நடைமுறைப்படுத்தினான். கடந்த
ஆண்டு இதே பல்கலைக் கழக மாணவன்
ஒருவனைப் பயங்கரவாதி என்று கூறிக் கொக்
குவில் பிரம்படி வீதியில் வைத்து இராணுவத்தி
னர் சுட்டுக் கொன்றனர். துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு
இலக்காகி இறந்த அந்த மாணவனின் நினைவாக
பத்து நாட்களுக்கு முன்பு தேவராசனின் தலை
மையில் ஓர் அஞ்சலி நிகழ்வு நடத்தப்பட்டது.
அஞ்சலி நிகழ்வு ஒரு மணித்தியாலம் சென்றி
ருக்காது தேவராசன் கைது செய்யப்பட்டான்.

தேவராசன் இப் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்
றுத் துறையைச் சிறப்புப் பாடமாகச் செய்யும்
இறுதியாண்டு மாணவன். அது மட்டுமல்ல இந்த
ஆண்டுக்குரிய மாணவத் தலைவனும் அவன்

கல்வாரி

— கே.ஆர். டேவிட்

தான். அதனால் தான் அந்த அஞ்சலி நிகழ்வுக்கு
தேவராசன் தலைமை தாங்கினான்.

தேவராசன் கைது செய்யப்பட்டதும் பல்கலைக்
கழகம் கொந்தளித்தது. பல்கலைக்கழக விரிவுரை
யாளர்களையும், மாணவர் பேரவையைச் சேர்ந்த
சில மாணவர்களையும் உள்ளடக்கியதொரு குழு
பொலிஸ் நிலையத்திற்குச் சென்றது.

"எங்களால் பயங்கரவாதியென்று தீர்மானிக்கப்
பட்டு சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட ஒரு குற்றவாளிக்கு
நீங்கள் அஞ்சலி செலுத்தியது சட்டப்படி குற்றம்
அதனால் தான் தேவராசன் கைது செய்யப்பட்
டான் அவனைப் பற்றி இனி சட்டந்தான்
முடிவு செய்யும் நாங்கள் செய்வதற்கு ஒன்று
மில்லை" இப்படித்தான் பொலிஸ் நிலையத்திற்
கூறினர்.

பத்து நாட்கள் விளக்கமறியலில் வைக்கும்படி
சட்டம் தீர்ப்பிட்டது. இன்று பத்தாவது
நாள் எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டு விடுதலை
செய்யப்பட்டுள்ளான்.

யாழ்ப்பாண நகரத்தின் இதயத்திலிருந்து பிரசவ
மாகியிருக்கும் கண்டி வீதியில் ஏறத்தாழ கால்

கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் அமைந்துள்ள நீதிமன்ற வளாகத்திலிருந்து புறப்பட்ட தேவராசனும் அவனது தாயான லீலாவும் கண்டி ரோட்டுக்கு வந்து கொடிசைமாம் பஸ்ஸில் ஏறி நாவற்குழிச் சந்தியில் இறங்கினர்.

நாவற்குழிச் சந்தியிலிருந்து தனங்கிளப்புக்குச் செல்லும் வீதியில் நாவற்குழி மகாவித்தியாலயத்திற்கும் அப்பால் கல்லெறி தூரத்தில் தேவராசனின் வீடு அமைந்துள்ளது. நாவற்குழிச் சந்தியிலிருந்து ஒன்று அல்லது ஒன்றேகால் கிலோ மீற்றர் தூரமிருக்கும்.

முள்ளிவாய்க்கால் யுத்தம் நடப்பதற்கு முன்பு இந்த நாவற்குழிச் சந்தி மனித அரவமற்று எந்த நேரமும் கோமா நிலையிலேயே இருக்கும். இடிந்து தலை விரி கோலமான புகையிரத நிலையம், புகையிரத நிலையத்தை அண்மித்து, வெளவால்களின் குடியிருப்புகளாகிவிட்ட குடியேற்றத்திட்ட வீடுகள் நாவற்குழிச் சந்தியிலிருந்து கைதடியை நோக்கித் திரும்பும் வளைவில் ஒரு தேனீர்க் கடை அந்தக் கடைக்குப் பின்னால் ஒரு கள்ளுக் கொட்டில் இந்தக் கள்ளுக் கொட்டில் இருப்பதால் பிற்பகல் ஐந்து மணி தொடக்கம் இரவு ஒன்பது பத்து மணி வரை இந்தச் சந்தி ஓரளவு கலகலப்பாக இருக்கும்.

முள்ளிவாய்க்கால் யுத்தத்தின் பின்னர் இந்த நாவற்குழிச் சந்தி "நாவல்குலிய ஹந்திய" என்ற சிங்களப் பெயருடன் கலகலப்பாகி விட்டது வெளவால்களின் வாழ்விடங்களாக இருந்த குடியேற்றத்திட்ட வீடுகளில் இப்போது சிங்கள மக்கள் குடியேற்றப்பட்டுள்ளனர். சந்தியில் வலது பக்கமாக வரிசையில் பல கடைகள், பஸ் தரிப்பு நிலையம், புனர் நிர்மானம் செய்யப்பட்ட புகையிரத நிலையம், காப்பெற் வீதி, கொழும்பில் உள்ளது போன்ற அழகான "ரவுண்ட் எபவுட்" பிற்பகல் ஐந்து மணிக்குப் பிறகு மன்னாரிலுள்ள கடற் றொழிலாளர்களால் நடத்தப்படுகிற, "பல்புகள்" பொருத்தப்பட்ட மீன் சந்தை நாவற்குழிச் சந்தியை இப்போது சிறிய தொரு "ரவுண்ட்" என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

"தேவராசா இனி எத்தினை மணிக்கு பஸ் வருமோ தெரியாது ஓட்டோ புடிச்சால் முன்னூறு ரூபா கேட்பான். நடந்து போவமா?" லீலா தேவராசனிடம் கேட்கிறாள். நாவற்குழிச் சந்தியிலிருந்து தங்கள் வீட்டுக்கு நடந்து செல்வது லீலாவுக்கோ, அல்லது தேவராசனுக்கோ புதிய விஷயமல்ல.

"சரியம்மா நடந்து போவம் நாங்கள் போறதுக் கிடையிலை மழை வந்திடும்போலை இருக்கு கொஞ்சம் தெகியாய் நடந்தால் போகிடலாம்" தேவராசன் கூறுகிறான். நிறைமாதக் கர்ப்பினியாய் வானம் கறுத்துப்போய்க்கிடக்கிறது. எந்த நேரமும் மழை பிரசவமாகலாம்.

இருவரும் நடக்க ஆரம்பிக்கின்றனர்.

"அம்மா உங்களிட்டை ஒரு செருப்பிருக்கெல்லே அதைப் போட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கலாந்தானே" தாயின் வறுமைக் கோலத்தைப் பார்த்து மனம் வெதும்பிய தேவராசன் தாயிடம் கேட்கிறான்.

"உன்னைப் பொலிஸ் புடிச்ச அண்டைக்கு அந்தச் செருப்பைப் போட்டுக் கொண்டுதான் பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்கு வந்தனான் அண்டைக்கு அங்கையும் இஞ்சையுமாய் அலைஞ்சு திரிஞ்சுதிலை அந்தச் செருப்பு தவறுப்பட்டுப் போச்சு" லீலா நடந்த படியே கூறுகிறாள்.

"இப்ப எத்தினை மணி" லீலா கேட்கிறாள்.

"சரியாய் நாலுமணி" தனது மணிக்கூட்டைப் பார்த்துச் சரியான நேரத்தைக் கூறுகிறான் தேவராசன்.

வானங் கறுத்ததோடு இப்போது இலேசான குளிர்காற்றும் வீசுகிறது.

சராசரிப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களை விடத் தேவராசன் சிறிது வித்தியாசமானவன். ஆடம்பர மற்ற அமைதியான போக்கு, எதையும் நேரடியாகப் பேசுகிற தன்மை யாதுக்கும் சைக்கிளில்த்தான் சென்று வருவான். இக் காலத்துப் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் தமிழ் மொழி அக்கறையற்றவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். ஆனால் தேவராசன் ஆங்கில மொழியில் வல்லவனாகவும், இலக்கியத் துறையில் ஈடுபாடுடையவனாகவும் இருந்தான். பருத்தித்துறையில் நடக்கிற இலக்கியச் சந்திப்புக்களுக்கு நாவற்குழியிலிருந்து சைக்கிளிலேயே சென்றுவருவான். அவ்வளவு ஆர்வமுள்ளவன்.

இன்றைய சமூகச் சூழலில் ஒரு தலைமைப் பதவியை எடுப்பதற்கு எத்தனையோ தறுதலை வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். ஆனால் இவன் மாணவர் பேரவைத் தலைமைப் பதவியைக் கூடப் பலரின்

வற்புறுத்தலினால் தான் ஏற்றுக்கொண்டான்.

அந்தத் தலைமைப் பதவிதான் அவனைப் பத்து நாட்கள் விளக்க மறியலில் இருக்க வைத்தது அதற்காக அவன் கவலைப்படவில்லை.

நாவற்குழி அந்தோனியார் தேவாலயத்தை அண்மித்து இருவரும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றனர். தாய் முன்னால் நடக்கத், தேவராசன் அவளுக்குப் பின்னால் நடந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

கோப்பாய் பக்கத்தால் மழை இரைச்சல்கொண்டு வரும் சத்தம் நாவற்பழங்கள் கொட்டுப்படுவது போல காப்பெற் வீதியில் மழைத்துளிகள் விழுந்து சிதறுகின்றன.

“அம்மா நனையப் போறம்” தேவராசன் தாய்க்குக் கூறுகிறான்.

தாய் தங்குமிடத்தைத் தேடுகிறாள். அந்தோனியார் தேவாலய “கேற்” திறந்திருக்கிறது.

“தேவராசா கெதியாய் வா, அந்தோனியார் தேவாலய “கேற்” திறந்திருக்கு அதுக்குள்ளை போய் நிற்பம்” இருவரும் தேவாலயக் கேற்றைத் தாண்டி உள்ளே ஓடுகின்றனர். விசாலமான “மாபிள்” பதிக்கப்பட்ட முன் மண்டபம் மண்டபத்தின் நடுப்பகுதியில் லீலா குந்தி அமர்கிறாள். தாய்க்குப் பக்கத்தில் தேவராசன் சப்பாணி கொட்டி அமர்கிறான்.

இரைச்சலோடு கூடிய பெரும் மழை.

யுத்த காலத்தில் குண்டு விழுந்து இடிந்து பாவனையற்றிருந்த இந்தத் தேவாலயம் இப்போது தான் புனர்நிர்மாணம் செய்யப்பட்டது. முன்பக் கத்தில் இருபதடி நீள அகலமானதொரு திறந்த மண்டபம், இம் மண்டபத்தைத் தொடர்ந்து தேவாலயத்தின் பிரதான வாசல் அமைந்துள்ளது. இத் தேவாலயத்தில் ஏதாவது நிகழ்வுகள் இருந்தால் மட்டும் இந்தப் பிரதான வாசல் திறந்திருக்கும். தவிர்ந்த நேரங்களில் பூட்டியிருக்கும். இப் பிரதான பாதையோடு இணைந்து வலது பக்கத்திலும், இடது பக்கத்திலும் இரண்டு சாதாரண பாதைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த இரண்டு பாதைகளும் அதிகாலை ஐந்து மணி தொடக்கம், இரவு பத்து மணி வரை திறந்திருக்கும். சாதாரண

மாகத் தேவாலயத்திற்கு வரும் பக்தர்கள் இப் பாதைகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்வார்கள்.

“அம்மா மழை விடும்போலை தெரியயில்லை பிந்திப்போனால் சுந்தரம் கடையிலை பாணும் முடிஞ்சு போகிடும் இரவுச் சாப்பாடு” தேவராசன் தாயைப் பார்த்துக் கூறுகிறான். லீலா இன்று காலையிலேயே நீதிமன்ற வளாகத்தடிக்கு வந்திருப்பாள் காலையிலும் சாப்பிட்டிருக்க மாட்டாள் மத்தியானமும் சாப்பிட்டிருக்க மாட்டாள் அவளிடம் போதுமானவளவு காசு வசதியும் இருந்திருக்காது என்பது தேவராசனுக்குத் தெரியும்.

லீலாவின் கருப்பையில் உற்பத்தியாகி, பூமியைத் தழுவி இவனுக்குப் பத்து வயது நடக்கும்போது இவனது அப்பன் சின்னராசன் வழமை போன்று கடற்றொழிலுக்குச் சென்றவன் திரும்பவேயில்லை அதன் பின்பு தாயின் அரவணைப்பில் தான் தேவராசன் வளர்ந்தான் வறுமை வெக்கையில் வளர்ந்த அனுபவம் அவனுக்கு அனுபவங்கள் சாவதில்லையே.

“வீட்டிலை மா கொஞ்சம் இருக்கு ரொட்டி சுடலாம்” லீலா கூறுகிறாள்.

“என்னோடை படிக்கிறபொடியள் காசு சேர்த்துத் தந்தவங்கள்” தேவராசன் தாயைப் பார்த்தபடி கூறுகிறான்.

“எவ்வளவு காசு”

“எவ்வளவுவெண்டு தெரியாது” தேவராசன் கூறியபடி லோங்ஸ் பின்பைக்கற்றிலிருந்து ஒரு தொகைப் பணத்தை எடுத்து தாயிடம் கொடுக்கிறான்.

மழை பெய்துகொண்டேயிருக்கிறது

தேவராசனும் லீலாவும் ஒருநாளைக்குக் குறைஞ்சது இரண்டு தடவையாவது இந்தத் தேவாலயத்தை கண்டிப்பாகப் பார்ப்பார்கள் இதுகாலவரை இந்தத் தேவாலயத்தை எத்தனை தடவைகள் பார்த்திருப்பார்கள் ஆனால் இதுவரையில் ஒரு நாளாவது இவர்கள் இத்தேவாலயத்தினுள் சென்றதில்லை. தேவராசனும், லீலாவும் இந்துமதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அதனால் இவர்களுக்கு இந்த ஆலயத்திற்குச் செல்லவேண்டிய தேவை ஏற்படவில்லை.

மௌனமாக இருந்த தேவராசன் தலையைத் திருப்பி தேவாலயத்தின் உட்பக்கத்தைப் பார்க்கிறான்.

தேவாலயத்தினுள், பலிபீடத்தின் முன்னால் இத் தேவாலயத்தின் பங்குத் தந்தையான குயின்ரன் பாதர்.

முழந்தாளிட்டு அமர்ந்து கண்களை மூடி கைகள் இரண்டையும் அகல விரித்து யேசுவின் சிலை பொருத்தப்பட்டதொரு செபமாலையை வலது கரத்ததில் ஏந்தி செபித்தபடி, பலி பீடத்துக்கு முன்னால் இருக்கிறார்.

“அம்மா... பாதர் கோயிலுக்குள்ளை இருக்கிறார்...” தேவராசன் தனது ஆச்சரியத்திலிருந்து விடுபட்டுத் தாயிடம் கூறுகிறான். லீலா திரும்பி பலிபீடத்துக்கு முன்னால் இருந்த குயின்ரன் பாதரைப் பார்த்துவிட்டு மௌனமாக இருக்கிறாள்.

தேவராசன் நாவற்குழி மகா வித்தியாலயத்திலிருந்துதான் பல்கலைக்கழகத்துக்குத் தெரிவானான். அப்போது பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தெரிவான மாணவர்களுக்கு இவ் வித்தியாலயத்தில் ஒரு கௌரவிப்பு விழா நடத்தினர். அந்த விழாவுக்கு குயின்ரன் பாதரும் அழைக்கப்பட்டிருந்தார். குயின்ரன் பாதர், பேசும்போது, தேவராசனின் அமைதியான நடவடிக்கைகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டுப் பேசினார். அந்தப் பேச்சு தேவராசனுக்கு இப்போதும் மனதிற்பசுமையாகவே இருக்கிறது. அதன் பின்பும் இரண்டொரு தடவைகள் தேவராசன் குயின்ரன் பாதரைச் சந்தித்திருக்கிறான். குயின்ரன் பாதரிடம் அமைந்திருந்த சில பண்புகள் தேவராசனின் மனதில் அவரைப்பற்றிய தொரு நல்லபிப்பிராயத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

ஒன்று, இக்கிராமச்சூழலில் எது நடந்தாலும் மத வேறுபாடின்றிக் கலந்து கொள்வார். இரண்டாவது, வறுமைப்பட்ட மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு உதவி செய்வார்.

அண்மையில் ஒரு சம்பவம் நடந்தது. அந்தச் சம்பவம் தேவராசனின் மனதில் கல்வெட்டாய்ப் பதிந்திருந்தது.

நாவற்குழிச் சந்தில் தமிழ் மக்களுக்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள குடியேற்ற வீட்டுத் திட்டத்தில் இப்பொ

ழுது சிங்கள மக்கள் குடியமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். இக் குடியேற்றத்திட்டத்தில் பௌத்த சிங்கள மக்களோடு கத்தோலிக்கச் சிங்கள மக்களும் வாழ்கின்றனர். அண்மையில் ரூபசிங்ஹு என்ற கத்தோலிக்க சிங்களவர் ஒருவர் மாரடைப்பினால் திடீரென்று காலமாகிவிட்டார். இறந்துபோன ரூபசிங்ஹுவின் ஆத்ம சாந்திப் பிரார்த்தனையை நடத்த வரும்படி குடியேற்றத்திட்டத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கத்தோலிக்க சிங்கள மக்கள் குயின்ரன் பாதரிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தனர்.

இறந்துபோன ரூபசிங்ஹுவுக்கு ஆத்ம சாந்திப் பிரார்த்தனை நடத்தக் கத்தோலிக்க சிங்கள மக்கள் குயின்ரன் பாதரிடம் வேண்டுகோள் விடுத்த செய்தி நாவற்குழிக் கிராமத்திற் பரவியது. தேவராசன் உட்பட ஒருசாரார் அவ் வேண்டுகோளுக்கு ஆதரவாகவும், இன்னுமொரு சாரார் எதிராகவும் கருத்துத் தெரிவித்தனர். கிராமத்தில் ஒரு குழப்பநிலை உருவானது.

இந்தச் சம்பவம் நாவற்குழிக்கிராமத்தில் மட்டுமல்ல யாழ்ப்பாணப் பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரமாகியிருந்தது.

அதன்பிறகு நாவற்குழி அந்தோனியார் தேவாலயத்தில் நடந்த பூசைப் பலியில் ரூபசிங்ஹுவுக்கு நடத்தப்பட்ட ஆத்மசாந்திப் பிரார்த்தனை பற்றிக் குயின்ரன் பாதர் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

“நமது மண்ணிலுள்ள மக்களுக்குரிய குடியேற்றத்திட்ட வீடுகளில் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக நடந்த சிங்களக் குடியேற்றங்களுக்கு ரூபசிங்காவும் துணைபோனவன் என்பதை நான் மறுக்கவில்லை முள்ளிவாய்க்காலில் நடத்தப்பட்ட மாபெரும் மனிதக் கொலைகளை ஆதரித்த இனத்தைச் சேர்ந்தவன்தான் ரூபசிங்கா என்பதையும் நான் மறுக்கவில்லை.”

“ரூபசிங்காவை வழிநடத்தியது இறைவனல்ல”

“அவனை வழிநடத்தியது இந்த அரசுதான் அதில் யாருக்குமே சந்தேகம் இருக்காது...”

“எய்தவன் தான் தண்டிக்கப்பட வேண்டுமே தவிர, அம்பு தண்டிக்கப்படக்கூடாது. இதில் நான் மிகவும் தெளிவாகவே இருக்கிறேன்” குயின்ரன் பாதர் இப்படித்தான் கூறினார்.

மழை ஓய்வதாக இல்லை

தேவராசனும், லீலாவும் மெளனமாக இருக்கின்றனர்.

“தேவராசா” அன்பு கலந்த பசுமையான குரல். தேவராசனும் லீலாவும் நிமிர்ந்து பார்க்கின்றனர். அங்கே குயினர்ன் பாதர் நிற்கிறார். இருவரும் எழுந்து அடக்கமாக நிற்கின்றனர்.

“தேவராசனுக்கு விடுதலை கிடைத்த செய்தியைக் கேள்விப்பட்டேன். அதற்காக கர்த்தருக்கு நன்றி சொல்லிச் செபித்துவிட்டு வருகிறேன்.” குயினர்ன் பாதர் மிக நிதானமாகப் பேசுகிறார்.

தேவராசனும், லீலாவும் ஆச்சரியத்தோடு பாதிரியாரைப் பார்க்கின்றனர். “எனக்கு எப்பிடித் தெரியும் என்று அதிசயமாக இருக்கா எங்களுடைய கத்தோலிக்க சபையைச் சேர்ந்த ஒரு பாதிரியார் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்படிப்பைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவர்தான் எனக்குச் சகலதையும் கூறினார்.” பாதர் எந்தப் பதட்டமும் இன்றி நிதானமாகப் பேசுகிறார். தேவராசனும், லீலாவும் மெளனமாக நிற்கின்றனர்.

“தேவராசா இந்தத் தேவாலயத்துக்குள்ளே எப்பவாவது வந்திருக்கிறீர்களா?” பாதிரியார் தேவராசனிடம் கேட்கிறார்.

“இல்லைப் பாதர், நான் ஒருநாளும் ஆலயத்துக்குள்ளே போனதில்லை” அவன் கூறுகிறான்.

“உங்களுக்கு கோயிலுக்குள்ளே வாறதுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைச்சிருக்காதெண்டது எனக்குத் தெரியும் இந்த ஆலயத்துக்குள்ளே உங்களுக்குத் தேவையானதொரு காட்சி இருக்கு அதை உங்களுக்குக் காட்டவேணும் என்னோடை ஒரு நிமிசம் கோயிலுக்குள்ளே வாறீங்களா” பாதர் மிகவும் நாகரிகமாகப் பேசுகிறார்.

“ஓம் பாதர் வாறன்” தேவராசன் தனது சம்மதத்தைத் தெரிவிக்கிறான்.

குயினர்ன் பாதர் முன்செல்ல, அருக்குப் பின்னால் தேவராசனும் லீலாவும் செல்லுகின்றனர். இந்த ஆலயத்தினுள் வருவது தேவராசனுக்கும் லீலாவுக்

கும் முதல் அனுபவம்.

மிகவுடனில் தீரணமான ஆலயம் தெய்வீகம் கலந்த தொரு அமைதி பலிபீடம். அந்தப் பலிபீடத்தின் பின்பக்கமாகவுள்ள சுவரில் ஏறத்தாழ ஐந்தடி மதிக்கத்தக்கதொரு அந்தோனியார் சிலை பலிபீடத்தின் இடதுபக்கச் சுவரோடு ஏழுடி நீளமும், நான்கடி அகலமும் மூன்றடி உயரமும் கொண்ட மரத்தினால் செய்யப்பட்டு, அடிப் பக்கத்தைத் தவிர, ஏனைய ஐந்து பக்கங்களும் கண்ணாடி பொருத்தப்பட்டதொரு பெட்டி.

அப் பெட்டிக்குள்

யேசுவின் சிலை ஒன்று கிடத்தப்பட்டிருக்கிறது உண்மையான யேசுவைத் தான் கிடத்தியுள்ளார்களோ என ஆச்சரியப்பட வைக்குமள விற்குத் தத்ரூபமாக அமைந்த சிலை.

ஏறத்தாழ ஒன்றரை அங்குல நீளம் மதிப்பிடக் கூடிய அடர்த்தியான முட்கள் நிறைந்த நீளமான தொரு முட்செடியைச் சிறுவட்டவடிவில் வளைத்து யேசுநாதரின் தலையில் இறுக்கியிருந்தது. முட்கள் மண்டை ஓட்டை மூடியிருக்கும் தோற்பகுதியையும் குத்தி, மண்டை ஓட்டிற் தைத்து, இரத்தம் வடிகிறது.... இரண்டு உள்ளங்கைகளிலும் நமது ஆட்காட்டி விரலை இலகுவாக உட்செலுத்தக்கூடியதான இரண்டு துவாரங்கள் சதை சிதைந்து இரத்தம் நிறைந்த இரண்டு துவாரங்கள் இவையும் யேசுவைச் சிலையில் வைத்து ஆணி இறுக்கிய காயங்கள் இவைகளை விட, மார்பில் நமது கைவிரல்கள் ஐந்தையும் கூப்பிப்பிடித்து உட்செலுத்தக்கூடியளவிலானதொரு துவாரம் எலும்பும், சதையும் சிதைந்து, இரத்தம் பீறிட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு துவாரம் யேசுவைச் சிலையில் அறைந்து கொடுமைப் படுத்திய பின், யேசு இறந்துவிட்டாரா என்பதைப் பரிசோதிப்பதற்காக ஏரோது மன்னனின் போர் வீரன் ஒருவன் ஈட்டியால் மார்பில் குத்திப்பார்த்ததாக பைபிள் கூறுகிறது உடல் முழுவதும் சவுக்கடிபட்டு தோல் கிளம்பி இரத்தம் வடியும் காயங்கள் இடுப்பில் ஒரு நாலுமுழத் துண்டு யேசுவின் மரணக் கோலம்.

தேவராசனும், லீலாவும் யேசுவின் கோலத்தைப் பார்த்துத் திகைத்துப் போய் நிற்கின்றனர்.

பாதரும் மெளனமாகவே நிற்கிறார்.

“தேவராசா நீங்கள் ஒரு பட்டதாரி மாணவன் அதிலும் வரலாற்றுத்துறை மாணவன் யேசு வின்ரை இந்தக்கோலம் உங்களுடைய மனதிலை ஏதாவது சிந்தனையை ஏற்படுத்தியிருக்கா?” சில வினாடிகளின் பின் பாதர் கேட்கிறார்.

“யேசு சிலுவையில் அறையப்பட்டுக் கொடுமைப் படுத்தப்பட்டார் என்று அறிந்திருக்கிறேன் அந்தக் கொடுமை எப்படிப்பட்டதென்று இப்பதான் பாதர் தெரியுது” தேவராசனின் சுவாசப் பையிலிருந்து வார்த்தைகள் பிரசவமாகின்றன.

“தேவராசா யேசுநாதரைச் சிலுவையில் அறைந்து கொன்ற பின், சிலுவையால் இறக்கப்பட்ட, உடற்கூடு மாறாத தோற்றத்தான் இந்தச் சிலை.

“கல்லறை ஆண்டவர் இதுதான் இந்தச் சிலையின் பெயர். இந்த நிலையில் தான் யேசுவைக் கல்லறையில் அடக்கஞ் செய்தனர்” பாதர் கூறுகிறார். தேவராசனும் லீலாவும் அந்தக் “கல்லறை ஆண்டவர்” சிலையைத் திரும்பவும் பார்க்கின்றனர்.

“யேசுவின் வாழ்க்கையிலிருந்தும் அவரது போதனைகளிலிருந்தும் அவரது மரணத்திலிருந்தும் நாம் படிக்க வேண்டிய பாடங்கள் நிறையவுண்டு.” பாதர் கூறுகிறார். தேவராசன் கண்வெட்டாமல் பாதரைப் பார்க்கிறான்.

“தேவராசா இதில் உங்களுக்குரிய பாடத்தைக் கூறத்தான் உங்களை இங்கு அழைத்து வந்தேன்.” பாதர் கூறியவற்றைத் தேவராசனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. கேள்விக் குறியோடு பாதரைப் பார்க்கிறான்.

“யேசுநாதரின் காலத்தில் பலஸ்தீனத்தை ஆட்சி புரிந்த ஏரோது மன்னனின் கட்டளைப்படி கொல் கொத்தா என்ற இடத்திலுள்ள கல்வாரி மலை உச்சியில் யேசுநாதர் பகிரங்கமாக சித்திரைவதை செய்யப்பட்டு சிலுவையில் அறைந்து கொல்லப்பட்டார் அப்போதிருந்தது மன்னராட்சி.”

“இப்போதுள்ளது மக்களாட்சி.” இப்படிக்கூறிய பாதிரியார் சில வினாடிகள் மௌனமாக நின்று

விட்டுத் திரும்பவும் பேச ஆரம்பிக்கிறார்.

“ஆட்சியின் வடிவத்தில்தான் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கே தவிர ஆட்சியின் உள்ளீட்டில் எந்தவித மாற்றங்களும் இல்லை சுயநலம் இனத்துவம், மதத்துவம், சர்வாதிகாரம் இவை தான் அரசியலின் உள்ளீடுகளாக இருந்து வருகின்றன.

“யேசுவைச் சிலுவையில் அறைந்து கொன்ற கொடுமை நடந்து இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. அரசு நடவடிக்கைகளில் எந்த மாற்றங்களும் இல்லை. அன்று யேசுவைச் சிலுவையில் அறைந்து கொலை செய்தார்கள். அதன் தொடர்ச்சியாக.

“இன்று கொத்துக் குண்டுகளால் மனிதர்களைக் கொலை செய்கிறார்கள்?”

இப்படிக்கூறிய குயின்ரன் பாதர் தலையைக் குனிந்தபடி மௌனமாக நிற்கிறார். தேவராசன் அதிர்ந்துபோய் நிற்கிறான்.

நேரம் போய்க்கொண்டிருக்கிறது வெளியே மழை தொடர்ந்து பெய்துகொண்டே இருக்கிறது இந்தக் குளிரிலும் தேவராசனின் நெற்றியில் இலேசான வியர்வைத் துளிகள்’.

“தேவராசா” பாதர் நீண்டதொரு பெருமூச்சுடன் தேவராசனை அழைக்கிறார்.

“சொல்லுங்கோ பாதர்.” தேவராசனின் குரல் வளைக்கூடாகக் கஷ்டப்பட்டு வார்த்தைகள் வெளிவருகின்றன.

“சிலுவை சுமக்காமல் யேசுவாக முடியாது.”

“உளிக்கூரின் காயம் படாமற் சிலையாக முடியாது. இதைத்தான் என்னாற் கூறமுடியும்.” பாதர் தனது பேச்சை முடிக்கிறார்.

மூவரும் ஆலயத்துக்குள்ளிருந்து முன்மண்டபத்துக்கு வருகின்றனர். இப்போது மழை ஓய்ந்திருக்கிறது.

அச்ச ஊடக மொழிப் பயன்பாட்டில் பெண்கள் மீதான பாரபட்சம்

- இரா. யோகமலர்

ஒர் ஊடகத்தின் மொழிப் பயன்பாடு, வலுவான ஒரு கருத்தியலை வலிமை இழக்கச் செய்யவும் அதே வேளை ஒரு கருத்தியலை வலி தாக்கி நிலைப் படுத்தவும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. குறித்தொரு சமூகப் பிரிவினருக்கு அநீதி இழைக்கப்படுகின்ற வேளை, குறித்தொரு பிரிவினர் புறக்கணிக்கப்படுகின்ற வேளை, குறித்தொரு பிரிவினர் பாரபட்சமாக நடத்தப்படுகின்ற வேளை அதனைச் சுட்டிக்காட்டி நீதிக்காகக் குரலெழுப்புவது ஊடகங்களுக்கேயுரிய தலையாய கடமையாகும். "ஒரு ஊடகவியலாளரின் பேனா தலைகுனிந்து எழுத ஆரம்பித்தால் ஒரு சமூகம் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும்" என்பது மூத்தோர் மொழி. அத்தகைய கடமையும் பொறுப்பும் கொண்ட ஊடகங்கள் மொழியைப் பயன்படுத்துகின்ற போது பெண்கள்மீது காட்டுகின்ற பாரபட்சங் குறித்துக் கவனஞ்செலுத்துவது காலத்தின் கட்டாயத் தேவையாகும்.

மனிதகுல வரலாற்றில் மொழியின் முக்கியத்துவம் புறக்கணிக்கமுடியாதது. சிந்தனைக்கு வடிவம் கொடுத்துத் தன்னுணர்வை வெளிப்படுத்துங்கருவியாக மொழி தொழிற்படுகிறது. ஆரம்பத்தில் வெறும் தொடர்பாடற் சாதனமாகவிருந்து பின் பயன்படுத்துபவரின் சிந்தனை, திறன், ஆளுகை என்பவற்றைப் பொருத்துச் சமூகத்தில் நேர், எதிர் விளைவுகளையேற்படுத்துவதாய் அமையலாயிற்று. பேச்சு மொழி எழுத்து வடிவினைப் பெற்றபோது அது சமூகநடப்புக்களை, யதார்த்தங்களை, புலம்பல்களை, வதந்திகளை, புகார்களை, பொய்மைகளை மக்களிடஞ் சேர்க்கக்கூடிய இயலுமையைப் பெற்றதாகவும் சக்திமிக்கதாகவும் பரிணாமம் பெறுகிறது. இவ்வாறு மொழியானது பயன்படுத்துவோரின் கரங்களுக்குள் வளைந்து, நெளிந்து, மெலிந்து, பல பொருட்திரிபுகளையும், பொருள்மாற்றங்களையுந் தர வல்லதுமாய் அமைகிறது. இத்தகைய சக்திமிக்க மொழியினை அச்ச ஊடகங்கள் பெண்கள்மீது பாரபட்சமான முறையிற் பயன்படுத்தலை ஆய்வதாக இக் கட்டுரை அமைகிறது. மரபார்ந்த சமூகத்தில் தாய்வழிச் சமூகமொன்று இருந்தமைக்கான அடையாளங்கள்

அழிக்கப்பட்டு "ஆணினி அணுவும் அசையாது" எனும் கோட்பாடு கட்டிநிறுத்தப்பட்டுள்ளமைக்கு, வரலாறுகள் மாறி, வளர்ச்சிப்போக்குகள் மாறி, வாழ்க்கைமுறைகள் மாறியபோதிலும் பெண்மீதான இரண்டாம்நிலைக் கருத்து மாறா திருப்பதன் காரணத்தின் பின் மறைந்திருக்கும் உள்ளார்ந்த உறுதுணைகளாக அச்ச ஊடகங்கள் உள்ளனவா என்பதனை ஆராயும் முயற்சி இதுவாகும். ஆதியில் ஆள்பவளாக இருந்த பெண் பின் இணையாகி, இரண்டாந்தரமாக மாற்றப்படும்

பெண்களை ஒடுக்கி ஆண்கள் அனுபவித்துவரும் சௌகரியங்களை, அதிகாரங்களை நியாயப் படுத்துவதற்காகவே இத்தகைய கருத்தாக்கங்கள் விபரிக்கப்பட்டு, விளம்பரப்படுத்தப்பட்டு என்றென்றைக்கும் உள்ளவைபோல ஜோடிக்கப்படுகின்றன.

நிலைக்கு அச்ச ஊடகங்களின் பாரபட்சமான மொழிப் பயன்பாடு துணைநின்றதுள்ளமையினை ஏலவே செய்யப்பட்ட ஆய்வுகள் நிரூபித்துள்ளன. இந்நிலையில் இலங்கையிலிருந்து வெளிவருகின்ற அச்ச ஊடகங்கள் தமது மொழிப்பயன்பாட்டில் பெண்கள்மீது காட்டுகின்ற பாரபட்சத்தினை எடுத்துக்காட்டுவது கட்டுரையின் நோக்கமாகிறது.

"பெண்களை ஆண்களுக்குச் சமமாக நடத்த முடியாது"

நாளிதழில் வெளியான செய்தியொன்றிற்கு இடப்பட்டிருந்த தலைப்பு இவ்வாறு அமைந்திருந்தது. கீழே கொடுக்கப்பட்ட செய்தியானது மதமொன்றின் கருத்தினை நிலைநிறுத்தும் நோக்கோடு அந்நாட்டு ஜனாதிபதியால் கூறப்பட்ட சில

நியாயப்பாடுகளை சுட்டிக்காட்டுவதாக அமைந்திருந்தது. இந்தச் செய்திக்குக் கொடுத்த தலைப்பிற்கு முரண்பட்ட விதத்தில் குறித்த ஜனாதிபதி தனது கருத்தினைப் பின்வருமாறு முன்வைத்திருந்தார். "தொழிற் தலைமொன்றிற் கர்ப்பிணிப் பெண்ணொருவரையும், ஆணொருவரையும் ஒரேவிதமாக நடத்தமுடியாது. பெண்களுக்குச் சமத்துவம் என்பதனைவிடச் சமஅந்தஸ்த்து வழங்கப்படுதல் என்பதே பொருத்தமானது" என்றவாறு அச் செய்தி அமைந்திருந்தது. ஆனாற் குறித்த செய்திக்கு முரண்பட்ட விதத்திற் தலைப்பு இடப்பட்டிருந்தமையின் பின்னணி என்ன? இன்றைய அவசர உலகில் ஒரு பத்திரிகையை நின்று, நிதானித்து, அதன் உண்மைத்தன்மையை ஆராய்ந்து வாசிக்கும் வாசகர்கள் வெகு சிலரே. பலர் தலைப்புச் செய்தியை மட்டுமே வாசித்துவிட்டு உள்ளிருக்கும் செய்தி இதுதான் என்று நிச்சயித்துக் கொள்கின்றனர். சட்டெனத் தகவலை வெளிப்படுத்தும் நோக்குடனேயே தலைப்பு இடப்படுகிறது. இத்தலைப்பின் பின்புலத்தில் ஒரு பாரபட்சப் போக்கினை அவதானிக்க முடிகிறது. வாசிப்போரின் உள்ளத்தில் எச் சந்தர்ப்பத்திலும் ஆணுக்குச் சமமாகப் பெண்ணை நடத்த முடியாது என்கிற மனோபாவத்தினை நிலைநிறுத்துவதற்காக உளவியல்ரீதியாக மேற்கொள்ளப்பட்ட சூழ்ச்சியாகவே இதனை நோக்கமுடிகிறது. மதங்களும் மத அடிப்படையிலான கருத்தியல்களும் அறுதியிட்டுக் கூறுவது போல ஆணும் பெண்ணும் முற்றிலும் வேறுபட்டவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். ஒருபோதும் பெண்கள் ஆண்களுக்குச் சமமாக

பெண்ணொருவர் திருமணமாகித் தாயாகும் சாதாரண நடைமுறையினை வியாபார நோக்கத்தோடு கேலியான தொனியோடு தலைப்பையும் இட்டுக் குறித்த பெண்கர்ப்பினியா இல்லையா என்று பத்திரிகையில் வினவுகின்ற கீழ்த்தரமான பணியினைக் குறித்த பத்திரிகை மேற்கொண்டுள்ளமை கண்டிக்க வேண்டியதே.

இயங்க முடியாது என்கிற தவறான சமூகக் கட்டுமானத்தினை நிலைநிறுத்த எடுக்கப்படும் முயற்சியினை வெளிப்படுத்துவதாகவே குறித்த தலைப்பு அமைந்துள்ளது.

"மத அவதூறு குற்றச்சாட்டில் நடிகைக்கு 26 வருட சிறை"

பாகிஸ்தானிய நடிகர் வீணா மலாக், அவரது கணவர் பலீர்கான், ஜியோ தொலைக்காட்சி ஊடக உரிமையாளர் ஆகிய மூவருக்கும் மத அவதூறு குற்றச்சாட்டில் அந்நாட்டு நீதிமன்றம் 26 வருட கால சிறைத்தண்டனை வழங்கியுள்ளது என்பதே செய்தி. இங்கு குறித்த செய்தியோடு மூவர் தொடர்புபட்டுள்ளனர் ஆனாற் செய்தித் தலைப்பில் நடிகைக்கு என்று அழுத்திக் கூறவேண்டியதன் அவசியம் என்ன? நடிகைக்கு என்று குறிப்பிடுவதனால் வாசகரைக் (ஆண்களை) கவரலாம் என்கிற வியாபார உத்தி ஒருபுறமும் ஒரு பெண் என்ன காரணத்திற்காகவும் குற்றமிழைக்கக்கூடாது, ஒரு பெண் சிறை சென்றுவிட்டால் அவள் மதிக்கத்தகாதவர் என்கிற தொனி மறுபுறமும் வெளிப்படுவதனைக் காணமுடிகிறது. தவிர, குறித்த பெண்ணின் சுயமரியாதையை அழிப்பதாகவும் செய்தி தரப்பட்டுள்ளது. சமுதாய மாற்றங்களும் காலமாறுபாடுகளும் ஏற்படுத்தும் விளைவுகளைப் பொருட்படுத்தாது இந்தக் கருத்தாக்கங்கள் எக்காலத்தும் உண்மை என்ற பொருளில் நிலைநிறுத்தப்படுவதற்கு இத்தகைய ஊடகங்களின் பணி அளப்பரியது.

"மணப்பெண்கள் தொப்பையைக் குறைத்துக் காட்ட, மெதுவாக சாப்பிட்டு உடல்மெலியுங்கள்" இதுபோன்ற விளம்பரத் தலைப்புக்கள் பெண் என்பவர் ஆணிண் பாலியல் தேவையை ஈடு செய்பவராக, தன் உடலை ஆண் விரும்புமாறு பாதுகாத்து அவனிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்கிற கருத்து, பெண் ஆண் அணிகின்ற ஆடைக்கு, அவன் அணிகின்ற ஆபரணத்திற்கு, அவன் விரும்புகிற பொருளுக்கு நிகரானவர் என்கிற தத்துவத்தினை நிலைநாட்டுவதாய் அமைகிறது. தவிரவும் "உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிர்க்கழகு" என்கிற ஒளவைப் பாட்டியின் முதுமொழிக்கு மாற்றுவடிவம் கொடுத்துப் பெண் அதிகமாக உண்ணக்கூடாது அவ்வாறு உண்டு தொப்பை போட்டுவிட்டால் ஆண்கள் உன்னை விரும்ப மா-

ட்டார்கள் என்கிற கருத்தினை முன்வைப்பதாக அமைகிறது. பெற்றோர் பெண்ணுக்குக் குறைந்தளவு உணவினையும் ஆணுக்கு அதிகளவான உணவினையும் வழங்குகின்ற பாரபட்ச நிலைக்கு இத்தகைய கருத்துக்கள் தொடர்ந்தும் வலுச் சேர்ப்பனவாக அமைகின்றன. ஆணினுடைய பாலியல் உபகரணமாக விரும்பியே தன்னை மாற்றிக் கொள்ளவைக்கின்ற தந்திரோபாயமாக இத்தகைய விளம்பரங்கள் தொழிற்படுகின்ற மையினை அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. பெண்களை ஒடுக்கி ஆண்கள் அனுபவித்துவரும் சௌகரியங்களை, அதிகாரங்களை நியாயப்படுத்துவதற்காகவே இத்தகைய கருத்தாக்கங்கள் விபரிக்கப்பட்டு, விளம்பரப்படுத்தப்பட்டு என்றென்றைக்கும் உள்ளவைபோல ஜோடிக்கப்படுகின்றன. வறுமை காரணமாக ஒரு குடும்பத்திற்குக் குறைவான அளவு உணவு கிடைக்கிறது என்றால், அதன் கடைசிப் பங்குதான் பெண்ணுக்கென்றாவதற்கும், ஓர் ஏழைக் குடும்பம் யாராவது ஒரு குழந்தையைத்தான் படிக்கவைக்க முடியும் என்றால் அது ஆண்குழந்தை தான் என்று முடிவெடுப்பதற்கும் பின்னனியில் இத்தகைய கருத்துக்களின் தாக்கம் பெருமளவிற்கு துணைநிற்பதனை மறுப்பதற்கில்லை.

“அமலா பால் அம்மாவா?”

பெண்ணொருவர் திருமணமாகித் தாயாகும் சாதாரண நடைமுறையினை வியாபார நோக்கத்தோடு கேளியான தொனியோடு தலைப்பையும் இட்டுக் குறித்த பெண் கர்ப்பினியா இல்லையா என்று பத்திரிகையில் வினவுகின்ற கீழ்த்தரமான பணியினைக் குறித்த பத்திரிகை மேற்கொண்டுள்ளமை கண்டிக்க வேண்டியதே. இங்கு குறித்த பெண் நடிக்கர் என்தனால் அவர் தாயாகிவிட்டால் சிறிது காலம் நடிக்காது விட்டுவிடுவாரே பார்வையால் (gaze) கிடைக்கும் இன்பத்தினை ஆண்களால் நுகரமுடியாது போய்விடும் என்கிற அங்கலாய்ப்பினை வெளிப்படுத்தும் தொனியில் செய்தியில் மொழி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தவிரவும் சினிமாவில் நடிக்கும் பெண்நடிகர்கள் தொடர்பில் இருக்கக்கூடிய மனப்பாங்கினை வெளிப்படுத்துவதாகவும் அமைந்துள்ளது. சினிநடிகர் ஒருவர் தாயாவது ஏற்கமுடியாதது போலவும் வேடிக் கையானது போலவும் செய்திதரப்பட்டுள்ளது. குழந்தைப்பேறு என்ற அம்சத்தைக் காரணங்காட்டிப் பெண்ணை வீட்டிற்குள் முடக்கிவைக்

கும் போக்கினைக் கட்டிக்காக்கும் முயற்சியாகவும் இதனைக் கருதலாம்.

“அவள் அப்படியானவள் அல்ல”

ப. உதயகுமார் என்பவர் எழுதிய சிறுகதையில் அமைந்திருந்த சில சொற்றொடர்கள் பின்வருமாறு:

- வறுமையின் நிறம் சிவப்பு என்று இந்தக் கறுப்பியான கங்கா புரிந்துகொண்டு வறுமையில் வாடிக்கொண்டிருக்கிறாள்
- கங்காவுக்கு இப்போதுதான் 32 வயது. அவள் அவ்வளவு பெரிய அழகி இல்லை. கறுப்பிதான். இருந்தாலும் பார்ப்போரைத் திரும்பிப்பார்க்கவைக்கும் அளவுக்கு கட்டழகான உடல்வாகு அவளிடம் இயற்கையாகவே குடியிருந்தது.
- “உன்னை இளமையெல்லாம் வீணாகக் கழியுது... உன்னை கலியாணம் கட்டவே கேட்கிறேன். வைச்சிருக்கத்தானே கேட்கிறேன்”

மேற்படி சொற்றொடர்கள் பெண் என்பவர் வெறும் உற்பத்திக் கருவி மட்டுந்தான், ஆடவனின் அரியணையினை அலங்கரிப்பதொன்றே அவர் கடமை. ஆடவன் அழகென எதைக் கருதுகின்றானோ அதுவே உலகவழக்கில் உண்மையா

“கறுப்பிதான் என்றாலும் கட்டழகான

உடல்வாகு அவளிடம் இருக்கிறது”

எனும் வாக்கியம் போனாற்

போகட்டும் நிறம் இல்லாவிட்டால்

என்ன அவரிடம் நல்ல உடல்வாகு

இருக்கிறதுதானே நுகஉந்துகொள்ள,

எனும் தொனியில் பெண்ணுக்கு

அழகு என்பது ஆணால் தீமமானிக்

கப்படுவதுதான் என்கிற கருத்தினை

நிலைநாட்டும் பொறுப்பினை நிறை

வேற்றும் முயற்சியினைக் காட்டுகிறது.

அழகு, கற்பு, தாய்மை என்பவற்றைப் பயன்படுத்தியே சமூகம் பெண் ஆணுக்குக் கீழானவள், அவனுக்கு அடங்கிப்போக வேண்டியவள் என்ற கருத்துக்களை அவள்மீது திணித்துள்ளது. இக் கருத்துக்களை அவைகளே விரும்பி ஏற்குமாறு மூளைச்சலவை செய்துமுள்ளது. இதனால் பெண் தன் அடிமைத் தனத்தைப் பெருமையோடு வரவேற்பவளாகின்றாள்.

கிறது. இங்கு பெண்ணுக்கெதிரான பாரபட்சநிலை மட்டுமன்றி வர்ணப் பாகுபாட்டினையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். வெள்ளைநிற மோகம் காரணமாகப் பளபளப்பான வெள்ளைத் தோலினைக் கொண்ட மகளிர் அழகு என ஆண்களால் வர்ணிக்கப்படுகின்ற காரணத்தால் கறுப்பான தோலினைப் பெற்ற பெண் அசிங்கமானவராகக் காதலிப்பதற்குத் தகுதியற்றவராகப் பார்க்கப்படுகிறார். பின்னர் கூறப்பட்ட "கறுப்பிதான் என்றாலும் கட்டழகான உடல்வாகு அவளிடம் இருக்கிறது" எனும் வாக்கியம் போனாற் போகட்டும் நிறம் இல்லாவிட்டால் என்ன அவரிடம் நல்ல உடல்வாகு இருக்கிறதுதானே நுகர்ந்துகொள்ள, எனும் தொனியில் பெண்ணுக்கு அழகு என்பது ஆனால் தீர்மானிக்கப்படுவதுதான் என்கிற கருத்தினை நிலைநாட்டும் பொறுப்பினை நிறைவேற்றும் முயற்சியினைக் காட்டுகிறது.

பெண்களுக்கு அழகும் கவர்ச்சியுந்தான் முக்கியமானவை என்பதனை நிர்ப்பந்திக்கும் கோட்பாட்டின் நிற்றும் மறைகரங்களாக இத்தகைய எழுத்துக்கள் இயங்குகின்றன என்பதனை விளக்க இதனைவிட ஓர் உதாரணம் தேவையற்றது எனலாம்.

"உன்ரை இளமையெல்லாம் வீணாகக் கழியுது.... உன்னை கலியாணம் கட்டவே கேட்கிறன். வைச்சிருக்கத்தானே கேட்கிறேன்" என்ற கூற்று, பெண்மீது ஆண்செலுத்தும் பாலியல் அதிகாரமும், அதனூடான வன்முறையும்தான் பெண்

ணின் அடக்குமுறைக்கு ஆதாரங்களாக இருந்து வருகின்றன. பெண்ணுடல் மீதான பாலியல் பலாத்காரம் என்பது பெண்ணை அடிப்பணிவிக் கப் பயன்பட்டு வந்துள்ளது. தான் எந்தநேரத்தில் வேண்டுமானாலும் பலாத்காரம் செய்யப்படலாம் என்ற நிரந்தரமான பயம் விதைக்கப்பட்டு அதுவே பெண்ணைப் பாரபட்சமாக நடத்துவதற்கும் பழிவாங்கும் முயற்சிகளுக்கும் பயன்பட்டு வருகின்றது. மேற்குறித்த கதையில் வருகின்ற பெண்தன் கணவன் இறந்துவிட்டதாகத் தெரிந்தும் வேற்று ஆடவர்களிடமிருந்து தப்பிக்கப், பாதுகாப்பிற்காக நெற்றியில் குங்குமப்பொட்டு இடுவதாகக் கூறப்படுகிறது. "மேய்ச்சலுக்குத் திரியிற மேய்ச்சல் மாடுகளிட்டை இருந்து என்னை பாதுகாத்துக் கொள்ள எனக்கு இதைவிட வேறுவழி தெரியேலை" என்று குறித்த பெண் கூறுவதாக இடம்பெற்றுள்ள வாக்கியம் இதனைத் தெளிவுபடுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

அழகு, கற்பு, தாய்மை என்பவற்றைப் பயன்படுத்தியே சமூகம் பெண் ஆணுக்குக் கீழானவள், அவனுக்கு அடங்கிப்போக வேண்டியவள் என்ற கருத்துக்களை அவள்மீது திணித்துள்ளது. இக் கருத்துக்களை அவர்களே விரும்பி ஏற்குமாறு மூளைச்சலவை செய்துமுள்ளது. இதனால் பெண் தன் அடிமைத்தனத்தைப் பெருமையோடு வரவேற்பவளாகின்றாள்.

இங்கு சுட்டப்படுகின்ற கங்கா என்கிற பெண் கணவனை இழந்தவளாகவும், கணவன் இல்லாத காரணத்தால் தான் அவள் இவ்வாறான வார்த்தைப் பிரயோகங்களைக் கேட்க வேண்டியேற்படுகிறது என்ற அடிப்படையில் கதை நகர்கிறது. இங்கு பெண்ணுக்குக் கணவன்தான் பாதுகாப்பு, கணவன் இல்லாத பெண் சமூகத்தில் தலைநிமிர்ந்து வாழமுடியாது என்றகோணத்தில் கதை முடிகிறது. குடும்பம், தாய்மை என்பனவே பெண்ணிற்குப் பாதுகாப்பு எனச் சுட்டிக்காட்டுவதனூடாகப் பெண் எப்போதும் சார்ந்துவாழ வேண்டியவளே என்கிற கருத்தினை ஏற்கச் செய்வதில் இவ் அச்ச ஊடகங்கள் பெருமளவு வெற்றியுங் கண்டுள்ளன.

ஸ்ரேயாவின் ரகசியம்

"அழகான தோற்றத்தாலும் கவர்ச்சியான நடப்பாலும் தமிழ் ரசிகர்களைக் கவர்ந்தவர். நடக்க

வந்தது முதல் கட்டமுகுடன் ஸ்ரேயா வலம்வருவ தற்குப் பின் மறைந்துள்ள ரகசியம்...”

பெண்ணின் உடலைப் பரிவர்த்தனைப் பண்டமாக, நுகர்வுப்பொருளாக, போகப்பொருளாக மாற்றுவதில் இலங்கையிலிருந்து வெளிவருகின்ற அச்சுண்டகங்கள் எவ்வகையிலும் சளைத்தவை அல்ல என்பதனை நிரூபிக்கும் வகையில் இங்கு மொழி பயன்பட்டுள்ளது.

“அன்பான மனைவி இருந்தால் அது super, அவளுக்கு அழகான தங்கச்சி இருந்தால் அது offer”

இத் துணுக்குச் சிரிக்கவைப்பதற்காக எழுதப்பட்டது போன்று வெளிப்படையில் அமைந்திருந்தாலும் அதன்பின் மிகப்பயங்கரமான ஆணாதிக்க மனப்போக்கினை, ஒடுக்குமுறையினை, பெண்கள்மீதானவன்முறையினை, பாரபட்சப்போக்கினைக் காணமுடிகிறது. ஒரு பெண் சுயவிருப்பின்றி ஆணின் பாலியல் இச்சைக்கு இரையாகிவிட்டாலே அப் பெண்ணைக் கற்பிழந்தவள் என்று முத்திரைகுத்தி வார்த்தை வசைகளாலேயே குத்திக்கிழிக்கின்ற சமூகம் ஆண் இத்தகைய பாலியற் குற்றங்களைப் புரிகின்றபோது அதனைக் கண்டுகொள்ளாது போகின்றமைக்குக் காரணம் இத்தகைய ஊடகங்கள் பிரச்சினையின் தீவிரத்தைக் குறைத்து ஆண்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கும் நோக்கத்தோடு நகைச்சுவையாகக் குற்றத்தினை அணுக முற்படுகின்றமையே. இங்கு ஆண் திருமணம்முடிக்க விரும்புவது அழகான பெண்ணை என்கிற கருத்து ஒருபுறமிருக்க, ஆண் விரும்பினால் எத்தனை பெண்களோடு வேண்டுமானாலும் உடலுறவில் ஈடுபடலாம் அது ஒருபொருட்டே அல்ல. அதுவும் மனைவியின் தங்கை என்றால் இன்னும் வசதி. மேற்படி துணுக்கினை அப்படியே மாற்றி மனைவிக்குப் பதில் கணவன் என்ற சொல்லையும் தங்கைக்குப் பதில் தம்பி என்ற சொல்லையும் சேர்த்து வெளியிட்டால் உண்மைபுரியும். அதாவது “அன்பான கணவன் இருந்தால் super, அவனுக்கு அழகான தம்பி இருந்தால் அது offer”. இதற்கு ஆண்கள் மட்டுமன்றிப் பெண்களும் சரமாரியாக வசை பொழிவர்.

ஆணுக்கென்று விதிக்கப்பட்டுள்ள பாலியல் வரைமுறைகள் அவன் தவறுசெய்தாலும் அவனைத் தட்டிக்கொடுப்பவையாக “ஆம்பள அப்பிடித்தான் இருப்பான்” என்று அவன் செய்யும் அனைத்

தையும் நியாயப்படுத்துபவையாக, ஆணின் பாலியல் அத்துமீறல்களைப் பூஜிப்பவையாகவே இருக்கின்றன. ஆனால் பெண்ணுக்கு அவளது பாலியல் தேவைகள் “கற்பு” என்ற வார்த்தைக்குள் சிறைவைக்கப்படுகின்றன. கற்புநெறி தவறாத பெண் “பதிவிரதை” எனவும் தன் பாலியல் தேவையினைக் கணவன் தவிர்ந்த இன்னொரு ஆடவனுடன் பகிர்ந்துகொள்ளும் பெண் “தாசி” எனவும் சுட்டப்படுகின்றனர். ஆனால் பெரியார் (ஈ.வெ.ரா.) சொல்வது போல கற்புநெறி தவறாத மனைவிக்கும் பாலியல் தொழில்புரியும் தாசிக்கும் அடிப்படையில் வேறுபாடு கிடையாது. மனைவியானவள் வாழ்நாள் முழுவதும் ஒருவனுக்குப் பாலியல் அடிமையாக இருப்பதை ஏற்கிறாள், தாசியானவள் பலபேருக்குத் தன்உடலை விற்பதனை ஏற்கிறாள். இரு சொற்பதங்களுமே பெண்மை என்பதே அடிமைப்படுத்தத் தக்கதுதான் என்றபொருளினையே ஏக்காலத்தில் தருகின்றன.

இவைதவிர, இருபாலினருக்கும் பொதுவாகப் பயன்படுத்தக் கூடியபதங்களை வலிந்து ஆண்பாற் சொற்களாக மாற்றமுயலும் அல்லது கையாளும் போக்கினைக் காணமுடிகிறது. உதாரணமாக ஆண்கவிஞர் ஒருவரைச் சட்டுகையில் “ஆண் கவிஞர்” என்று பயன்படுத்துவது கிடையாது. ஆணாற் குறித்த கவிஞர் பெண்ணாகவிருக்கும் பட்சத்தில் “பெண் கவிஞர்” என்று வலிந்து சுட்டப்படுகிறது. இங்கு கூகவிஞர் என்ற பதம் இரு பாலினருக்கும் பொதுவானது என்பதனைவிடுத்து அது ஆண்பாலுக்குரிய சொல்லாகக் கையாளப்படுகின்றமையை அவதானிக்க முடிகிறது.

மரியாதை நிமித்தம் பயன்படுத்துகின்ற சொற்களையும் மேற்குறித்தவாறே ஆண்களைக் குறிக்கின்றவையாக மாற்றும் முயற்சியில் இவ் அச்சுண்டகங்கள் ஈடுபடுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. உதாரணமாக ஆசிரியர், மனிதர், மாணவர், வாசகர்போன்ற பதங்கள் மரியாதையின்பால் இருபாலினருக்கும் பொதுவாகப் பயன்படக் கூடியவாகவிருந்தபோதிலும் அச்சுண்டகங்களின் மொழிப்பயன்பாட்டில் இத்தகைய சொற்பதங்கள் ஆண்களுக்குரியவையாகப் பயன்படுகின்றமையானது வாசகர் மத்தியிலும் அத்தகைய மாயையைத் தோற்றுவித்துள்ளமையினை அவதானிக்கலாம்.

ஊடக அறங் கருதிப் பயன்படத்தகாதன எனப் பிரகடனப்படுத்திய பதங்கள் அலட்சியமாகத்

தொடர்ந்தும் பயன்பட்டு வருகின்றமையினையும் அவதானிக்கமுடிகிறது. உதாரணமாகக் “கற்பழிப்பு” என்ற பதம் பயன்பாட்டிலிருந்து நீக்கப்பட்டு “பாலியல் வன்புணர்வு” என்ற மாற்றுப்பதத்தை அறிமுகப்படுத்திய பின்பும் சில ஊடகங்கள் தமது செய்திகளில் இத்தகைய பதங்களை எந்தவித உறுத்தலுமில்லாது பயன்படுத்திவருகின்றன.

ஒரு விடயத்தினை ஒட்டுமொத்தச் சமூகத்திற்கும் முன்வைக்க முற்படும்போது அது ஆணைச் சுட்டுவதாகவே அமைகிறது. அதனைப் பின்வரும் வாக்கியங்களிற் பயன்படுகின்ற பதங்களிலிருந்து உணரமுடியும்.

மனிதன் ஒரு சமூகப் பிராணி என்ற வகையில், சமூகத்திலிருந்து பிரிக்கமுடியாத ஒர் அங்கமாக இருப்பவன். தனது இருப்பை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளச் சமூகத்துடன் இணங்கியும் பிணங்கியும் முரண்பட்டும் மோதியும் தனது சூழலில் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவன்.

படைப்பாளி ஒருவன் தனது அனுபவத்தினை அறம், ஒழுக்கம், அழகு, சட்டம், உணர்வு என முதலாளித்துவ உற்பத்திமுறையானது ஏழை-பணக்காரன் என்ற வர்க்க வேறுபாட்டையும் சுரண்டலையும் உருவாக்கியிருப்பதை நாம் அறிவோம். எந்தவொரு படைப்பும் வாசகனை வாசிப்பவனாக பார்வையாளனிலிருந்து பங்கேற்பாளனாக மாற்றிவிடும் நிலையில் அவனைத் தனக்குள் இழுக்கும் மாயத்தைச் செய்து விடும்.

ஊடகங்கள் மக்கள் பிரச்சினைகளை மக்களிடம் பேசுவதற்காக, செய்திகளை மக்களிடம் கொண்டு

சேர்ப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்டவை. ஆனால் இத்தகைய அச்ச ஊடகங்கள் மக்களிடம் பேசுவதற்குப் பதில் ஆண்களிடம் பேசுவதனையும், செய்திகளை ஆண்களுக்குக் கொண்டுசேர்ப்பதனையும் காணமுடிகிறது.

ஒருவரின் பாலின அடையாளம் என்பது சமமான நிலையிலுள்ள இரு வேறுபட்ட அடையாளங்களால், இயல்புகளாற் கட்டமைக்கப்படுகிறது. பெண்தன்மையானது குறைபாடுடையதல்ல. அதுதோல்வியற்ற ஆணிண் அடையாளமும் அல்ல. பிறப்பினால் இரு வேறுபட்ட அடையாளங்களைக் கொண்டிருப்பினும் ஆண் இயல்பு, பெண் இயல்பு எனும் அவர்களுக்குரிய வகிபா கங்கள் சமூகத்தினால் தீர்மானிக்கப்படுபவையே. பெற்றோரால், சமூகத்தவராற் காட்டப்படுகின்ற பாரபட்சங் காரணமாகவே பெண்குழந்தை தாழ்வு மனப்பான்மைக்குள்ளும் ஆண்குழந்தை உணர்வுக் குழப்பத்திலும் சிக்கித் தவிக்கிறது. இதனாலேயே குழந்தைகளிடத்து வேறுபட்ட ஆளுமைப் பண்புகள் உருவாகின்றன. எனவே “உன்னதமான ஒரு சமூகத்தினைப் படைக்க வேண்டுமானாற் பெண்கள் வெறும் உற்பத்திக் கருவிகளின் நிலையில் இருத்தப்பட்டிருப்பதனை ஒழிக்கவேண்டும்” எனும் மாக்ஸ், ஏங்கல்ஸின் கருத்திற்கிணங்கப் பழைமைவாதக் கருத்துக்களின் பின்னேசென்று ஒரு இனத்தினை இழிவுபடுத்து வதனைப், பாரபட்சமாக நடத்துவதனைத் தவிர் த்து ஊடகங்கள் தம் பொறுப்பினை உணர்ந்து செயற்படுவது காலத்தின் கட்டாயத் தேவையாகும்.

(இரா. யோகமலர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக உளவியல் துறை 3ம் வருட மாணவர்)

நினைவு கூருகிறோம்

ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்தின் குறிப்பிடத்தக்க ஆக்க இலக்கியப் படைப்பாளியான எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்கள் அண்மையில் காலமானார். முற்போக்கு இலக்கியத் தொடக்க காலத்தில் அவர் ஆற்றிய பணிகள் சிறப்பானவை. அவுஸ்திரேலியாவில் குடியேறிய பின்னரும் அவரது எழுத்து முயற்சிகளும் மதிப்பீட்டுப் பணிகளும் தொடர்ந்தன. தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை அவரது மறைவை மனவருத்தத்துடன் நினைவு கூருகிறது.

வோடும் வீடும்

- செண்பகன்

வாக்குப்போட்டு வாக்குப்போட்டு
வாக்கிழந்தோம்.
தாக்குப்பட்டுத் தாக்குப்பட்டு
தேக சுகமிழந்தோம்

நோய்ப்பட்டு நோய்ப்பட்டு
நொந்தழிந்து போனோம்
வாய்விட்டமுதமுது
வாழ்விழந்து போனோம்.

கவலைப்பட்டுக் கவலைப்பட்டு
லயத்துக் குந்திலே நானுறங்க,
தேனிசைக் குரலிலே மீனாட்சியம்மையின்
பாட்டுக் கேட்குதே காது இனிக்கவே
'சட்டங்கள் இருக்குது ஏட்டிலே எங்கள்
சக்தி பிறக்குது பாட்டிலே'
நடேசையரும் சி.வி.யும் கதைத்தபடி
கைலாசம் கைகுலுக்கிச் சிரித்தபடி
உல்லாசமாய் விருந்துக்கு
வருகிறார் கைவிசுக்கி- என்
தோட்டத்து வீட்டு முற்றத்துக்கே.

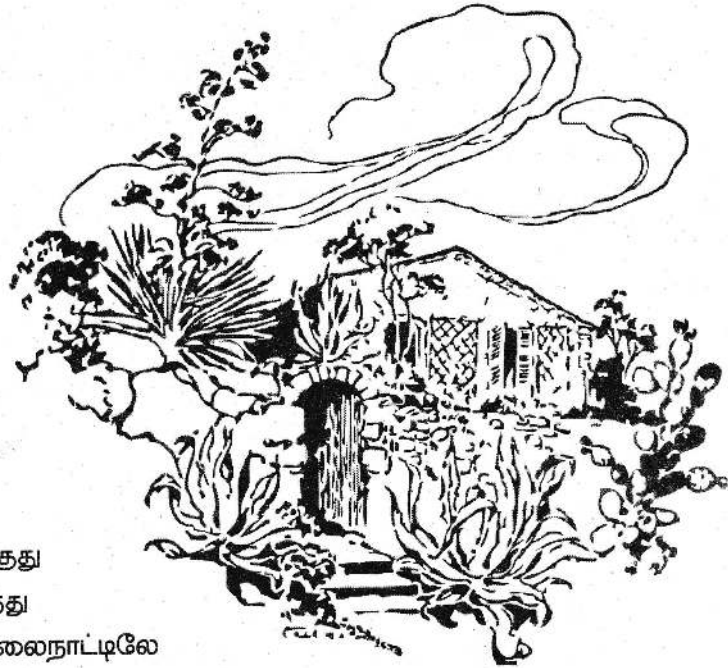
உத்துப் பார்க்கிறேன் உண்மையிலே நடக்குது
தோற்றவர் தொழிலாளர் எனுங் காலங்கடந்து
ஆற்றலவர் உழைப்பிலே ஆட்சிநடக்குது மலைநாட்டிலே

ஆரார்க்கோ வாக்கிட்டு
ஆய்க்கினைகள் நாம் பட்டோம்
நாமார்க்கும் நம்மிறைமை யிழக்காது
நமை நாமேயாளும் முறை தெளிந்திட்டோம்

வேற்றரசார் விதித்திட்ட பிரதிநிதித்துவப் பிசாசுகளின்
விலங்குடைத்தோம் விடுபட்டோம்

வீற்றிருந்தோம் பங்கேற்றுத் தொழிலாளர் அரசேறி
வீழ்ந்திட்டார் பந்தேசியக் கும்பனியார் விஷமேறி!
வேர்விட்டுக் கிளைபரப்பி நாம் படர்ந்தோம்
தோட்டத்து வெளியொங்கும் நாமுயர்ந்தோம் தலைநிமிர்ந்து!

கண்ணுறங்கி நான் விழிக்கையிலே
'கண்ணுறங்கு கண்ணுறங்கு
பொன்னுலகம் மண்ணில் காணும் வரை'
பாடல் பக்கத்து லயத்திலே
கூடிக்குறைந்துத் காதைத் துளைக்குதே!

காணி நிலம் வேண்டும்

- சோ. தேவராஜா

காணிநிலம் வேண்டிக் கவிபாட- அக்
காணிநிலம் கோணிக் குழியாகி- இப்புவி
பாறிய் புதைகிறார் மலைமாந்தர்
சவமாகி!
சிவமே சித்தாங் கலங்கினார் சுடலைத்தூசி
பொறிபட!

கடலே, நீயே சுனாமிப் பிசாசாயின்
நிலம் நோக்கி நான் ஓடுவேன்.
கண்டபடி ஷெல்லடிச்சால்- ஷெல்லே. நான்
பதுங்குகுழியில் சரணாவேன்.
மலையே நீயே மண்சரிவாய்ப் போனால்
பெற்றதாயே, நீ எனை விழுங்குவாய்,
பேய்பிசாசெனப் பிறர் நகைக்கப்
பேர்கெட்டுப் போவாயே- என்
தாய்நிலமே, கொஞ்சம்
பொறம்மா கொதிக்காமல்!
சூடாறப் பால்சுரந்து பருக்கிவிடு தாயே!

மலைமகள் புலம்பல்

போகாதே போகாதே என் ராசா
பொல்லாத மண்சரிவு நடக்கக் கண்டேன்- ஐயோ
பொல்லாத மண்சரிவு நடக்கக் கண்டேன்
மலைமேடு மண்மேடாய் ஆகக்கண்டேன்- மனிசர்
மண்ணோடு மண்ணாக மாளக்கண்டேன்- ஐயோ
மண்ணோடு மண்ணாக மாளக்கண்டேன்.

மலைக்கு மலைநடுவே- நாங்கள்
மண்ணுக்குள் புதைகிறோமே

உலைக்கு வைக்க அரிசியின்றி- ஐயோ
உழைத்துழைத்து மாய்கிறோமே
பிழைக்கக் காணி பூமியின்றி- நாங்கள்
பேயராய்த் திரிகிறோமே
உழைத்தும் வீடு வாசலின்றி- ஐயோ
உருராய் அலைகிறோமே!

*** **

மலைமகள் புலம்பல் மலையெங்கும் ஒலிக்க
கலை இலக்கியப் பேரவை நடாத்தும்
கைலாசபதி அராங்கில்
மலையே உன் தலைநிமிர்கவெனக்
காணிநிலம் வேண்டி
கவிகள் பொழிந்தனர்- தொழிலாளர்
காதுகள் நிறைய- கரங்கள் உயர்!

'இந்த மண்ணில் துண்டுநிலம் வேணும்' என
நொந்த வாழ்வைக் குடைந்து
லுணுகலை சிறீ பொழிந்தனள் கவி மழை
'புத்தக வார்த்தைகள் பொய்யாகிப்
- போயினவோ
சனி மாறினால் இந்தச் சங்கடங்கள் மாளுமோ
இனி எட்டில் சனி எப்படி இருக்குமோ...'

சனவரி எட்டிலே சரிவரோ அரசரென்று
சாற்றினார் கவிச்சரம்.

மலைக்கவி 'என் தொழில் கவி' யெனும்
மல்லிகை சி. குமார்,
'நீலமாய் பச்சையாய் நிறம்மாறும்
மயில் நீங்கி- ஆறுமுகனே
கருணை கொண்டேனும்ஒரு
காணித்துண்டு கொடு...' என்றழுது
பரவசமானார்
பக்தி சுரக்கப் பாமாலை.

'லயத்தில் லயித்தது போதும்
லயம் கொண்டு பயமின்றி
சமதரும கீதம் பாடுவோம்'- என்றோதி
லெட்சுமணன் லயித்தனன் கவிபாடி.

'சூதுவிளையாட விடுதி வைக்க வந்தால்
நிலம் ஏக்கராய்க் கொடுப்பார்'
'புலிப் பூச்சாண்டி காட்டி- இராணுவ
வேலியமைத்துக் காணிகள் பறிப்பார்...'
'கடல் நிரப்பிடவா கேட்டோம்
கால் வைக்க நிலம் கேட்டோம்
கசினோ வைக்கவா கேட்டோம்
வசிக்கவோர் வீடு கேட்டோம்'

மயூரன் எனும் மதுரகவி
பாட்டாளி துயர் நொந்து
தோய்ந்தான் கவிகளில் வெந்து!

'நானெறியும் சந்தாவில் வாழ்பவனே'
இருநூறு ஆண்டுகளாய் உழைத்தார்க்கு
இருபது பேர்ச் கேட்டால்
'ஏழு போதும்' என்கிறாய்
'எழு' 'போ' என்கிறாய்
'கொஞ்சம் பொறு

எழுவோம் நாம் இனி' என
முழங்கினன் மாக்ஸ் பிரபாகர் எனும்
மறக் கவி.

'சொல்லவல்ல
வெல்லுஞ் செயல் வேண்டும்;
'மணவெட்டி எடுத்தது
மலை நோக்கி நாமெழுவோம்';
'அறிவாள் சம்மட்டிகொண்டு
அறிவால் வெல்வோம் நிலம்- நம்
காணிநிலம்'

செம்மலர் மோகன் எனுஞ்
செஞ்சொற் கவியவன்
சத்தமாய் முழங்கினான் கவி.

நிமிர்ந்து நடந்து அரங்கில் ஏறிச்
சொரிந்தனன் ராகலை பன்னீர் கவி.

'சுரண்டலால் தான் மக்கள்
சுருண்டு கிடக்கிறார்கள்'

'எம் மண்ணில்
புல்லினும் கீழாய் நாம்
புரியப்பட்டிருக்கிறோம்'

'கூலி உயர்வும்
குடியிருக்க வீடுந்தான் நாம்
கேட்கிறோம்'

'தனிவீடு கேட்டு
தகராறுகள் செய்வர் மக்கள்.
மலைகள் குலுங்கும்'
'எதிர்த்து நொருக்கி எழுதல் அடிமைகள் கடன்.
ஆம் அது எம் கடன்'
புதிய தலைமுறைப் பன்னீர் பொங்கினன்
குன்றத்தின் குமுறல் குரலில் தெறிக்கிறது.

ஆர்ப்பரித்தார் ஆட்களெல்லாம்
ஆர் பறிப்பார் எங்கள் நிலமென்று
போர் முரசறைந்தார்.
போதும் போதுமினிப் பொறுமை
புமி பிளந்திட முன்பாய்ந்தார்
படை நடந்திடச் சூழ்ந்தார்
ஆமி வந்தாலென்- ஆறுமுகச்
சாமி வந்தாலென்?
தேரானார் தொழிலாளர்
ஓடலானார் தோட்டத்துரை எங்கோ!
ஆழிகூழ் உலகெலாம்
ஆஹா ஆஹா என்றெழுந்து
ஆடினர் பாடினர் ஆனந்தக்கூத்து.

குறிப்பு

2014.12.27ல் கொட்டகலையில் இடம்பெற்ற
தலைமைக் கவியரங்கத் தொகுப்பு

வியர்வைக் குறிகள்

- சேரா ஜோஸப்

இப் படிக்கட்டு என்னுடையதல்ல. இந்த நடைக்கூடம், இக் கூரை வளைகள் அவையும் அல்ல. இக் கட்டிடம், முற்றம் நடைபாதை, விளையாட்டுத் திடல், பொன்னலரி மரம், புத்தகங்கள், ஆசிரியர்கள் எவையுமே என்னைத் தன்னுடையவளாகக் கருதமாட்டா. சந்திரிகா அக்கா சொன்னது சரி.

ஒவ்வொரு படியிலும் தங்கி, மனம்புழுங்கி நின்று, நான் படிக்கட்டால் இறங்குகிறேன். என்னுடைய பாதணிகளைத் தூசு மூடியிருந்தது. என் அடிப் பாதம் வேர்த்தது. என் குதிக்கால்கள் வெடித்துப் புண்ணாகியிருந்தன. தாழ்வுடைய ஒரு லட்ச வீடமைப்புக் கொலனிக்கும்⁽¹⁾ இந்தக் கல்லூரிக் குமிடையிலான தூரம் அதிகம். அத்தனை தூரமும் ஓடி வந்து மூச்சடைக்க இப் படிக்கட்டை வந்தடைந்தேன். இப் புராதனமான, பிரமாண்டமான படிக்கட்டின் அடியோரம் ஒரு புழுப்போல மலைப்புடன் நின்றிருந்தேன். என் அப்பாவோ அம்மாவோ சகோதரர்களோ இப் படிக்கட்டைப் பார்த்ததேயில்லை. எனது வியப்பு அவர்களுடையதுந்தான்.

சிறிது நேரம் முன்பு நான் அனுமதிக்க குழுவின் முன்னால் அவர்களிடம் ஒரு முறைப்பாட்டைக் கொடுத்தவாறு நின்றிருந்தேன். குழுவிற்கு பதினொரு பேர் இருந்தனர். அவர்கள் பிறை வட்டமாக

அமர்ந்திருந்தனர். வழமையாக எனக்கு எதைப் பற்றியும் முரண்பாடுகள் இல்லை. சந்திரிகா அக்கா தான் அவர்கள் எனக்கு ஒரு தவறிழைத்து விட்டனர் என்றும் என்னை ஒரு முறைப்பாட்டைச் சமர்ப்பிக்குமாறும் சொன்னார். சந்திரிகா அக்கா ஒரு பத்திரிகை விற்பனையாளர்.

ஒவ்வொரு நாளும் அதிகாலையில் நான் முற்றங்கூட்டுகிறபோது ஒரு சைக்கிளில் பத்திரிகைக் கட்டுக்களுடன் விரையும் சந்திரிகா அக்காவைக் காண்பேன். சைக்கிளிலிருந்து இறங்காமல் ஒரு காலை நிலத்தில் வைத்தபடி, இதையும் அதையும் பற்றி என்னுடன் கதைப்பார். தரையைக் கூட்டும் குனிந்த நிலையிலிருந்து நிமிர்ந்து விளக்குமாற்றின் கைப்பிடியை நடு உள்ளங்கையிற் தட்டித் தென்னோலை ஈர்க்குக்களை மட்டப்படுத்தியபடி நானும் அவரிடம் சில அலுவல்களைப் பற்றிக்கதைப்பேன். என்னுடைய சிரேஷ்ட பாடசாலை நீங்கற் சான்றிதழ்ப் (எஸ்.எஸ்.எல்.சி.) பரீட்சை முடிவை முன்கூட்டியே பெற்று எனக்கு அதிசிறப்புச் சித்தி கிட்டியதாகவும் சந்திரிகா அக்காவே கூறினார். கல்லூரியிலிருந்து அனுமதிக்கான படிவத்தைக் கொண்டுவந்து, நிரப்பிக், கல்லூரியிற் சமர்ப்பித்து வரிசைப் பட்டியலைப் பார்த்து முடிவை எனக்குத் தெரிவித்தவரும் அவரே. என்னுடைய பெயர் தகுதிப் பட்டியலில் வராமல் இட ஒதுக்கீட்டுப் பட்டியலில் மட்டுமே சேர்க்கப்

பட்டதைப் பற்றி அவர் கொந்தளித்தபோது எனக்குக் குழப்பமாயிருந்தது. தகுதிப் பட்டியல் என்றால் என்ன? இட ஒதுக்கீட்டுப் பட்டியல் என்றால் என்ன?⁽²⁾ எனக்கிருந்த ஒரே எண்ணம், நான் எந்தப் பட்டியலில் இருந்தாலும் எனக்குக் கல்லூரியில் இடம் கிடைக்கும் என்பதே. சீவனோபாயத்துக்காக இன்னொருவரின் முற்றத்தைக் கூட்டப் பாவிக்கும் இந்த விளக்குமாற்றைத் தூக்கியெறிந்துவிட்டு நேரே அந்தக் கல்லூரியின் படிக்கட்டுக்கு நடப்பேன்.

“கழுதை.” சந்திரிகா அக்கா அலறினாள். “உன் தரவழிகள் ஒரு நாளும் திருந்தாது.” அவருக்கு என் மீது வந்த கோபத்தில் மேற்கொண்டு ஒரு சொல்லும் பறையாமல், தனது சைக்கிளில் ஏறி, விடாமல் மணியை அடித்தபடி உழக்கிச் சென்றாள். பத்திரிகைகளை விநியோகித்த பின்பு திரும்பி வந்து மிகுதியைக் கதைப்பாள். எனவே நான் முற்றங் கூட்டுவதை முடித்து வட்டில்களைக் கழுவிவைத்துத் துரிதமாகத் தரையைத் தேய்த்துத் துடைத்துவிட்டுக் கைகளைத் கழுவிச் சட்டையில் உலர்த்திவிட்டு அவருக்காகக் காத்திருந்தேன்.

“நீ இதை விடக்கூடாது. உனக்குத் தன்மானம் இல்லையா? நீ ஒரு முறைப்பாடு கொடுக்க வேண்டும்.” என்றார் சந்திரிகா அக்கா. முறைப்பாடு? நான்? கரைச்சல் வராதா? சந்திரிகா அக்கா விதிகளைப் பற்றி எனக்குச் சொன்னார். “அனுமதிக்குழு விதிகளை மீறி விட்டது. உனக்கு நியாயங் கிடைக்க வேண்டாமா?” யார்தான் நியாயங் கிடைப்பதை வேண்டார்கள்? ஆனால் மற்ற எல்லாரையும் போல எனக்கும் தயக்கமாயிருந்தது. சந்திரிகா அக்கா சீறிப் பாய்ந்தாள். என்னுடன் சண்டை பிடித்துவிட்டுச் சினத்துடன் வெளியேறினாள். அனுமதிக்குழு எனக்கு அநீதி இழைத்துள்ளது என எனக்கு உணர்ந்தும் வரை திரும்பிவந்தாள், கதைத்தாள், திரும்பிச்சென்றாள். எனக்கு நீதி மறுக்கப்பட்டதை நான் உணர்ந்த போது, நான் வேதனைக்குட்பட்டேன். அவர்கள் என்னை ஏன் அவ் வட்டத்தினின்று புறமொதுக்குகிறார்கள்? பொதுத் தகுதிப் பட்டியல் உச்சப் புள்ளி பெற்ற மாணவர்களின் வட்டம். நான் அவர்களுள் முதன்மையானோருள் ஒருத்தியாயிருந்திருக்க வேண்டும்.

அவர்கள் எவரையும் புள்ளிகளின் அடிப்படையில் மட்டுமன்றி வேறு பல காரணங்களின் அடிப்படை

யிலும் உள்ளடக்குவார்கள் என்று சந்திரிகா அக்கா சொன்னாள். வேறு பல காரணங்கள்? அவை எவை? பரம்பரை, நிறம், சாதி, சமயம், உடை, மொழி. நான் முறைப்பட வேண்டுமென உணர்ந்தேன். எவ்வளவு பயத்தோடு இருந்தாலும் நான் முறைப்பாட்டைக் கொடுக்க வேண்டும். ஆனால், சந்திரிகா அக்கா என்னைத் திரும்பத் திரும்ப ஆயிரம் முறை என்னைக் கொஞ்சமும் தன்மானமற்றவள் என்று குற்றஞ்சாட்டியதாற் தான் லட்ச வீடமைப்புக் கொலனிக்கும் கல்லூரிக் குமிடையிலான தூரத்தை ஆவேசமாக மிதித்து நடந்து கடக்க முடிவெடுத்தேன். எனது முறைப்பாட்டை எழுதச் சந்திரிகா அக்கா எனக்கு உதவவில்லை. “கல்லூரி மாணவர்கள் பத்திரிகை விற்பனையாளர்கள் மூலம் தமது முறைப்பாடுகளை முன்வைப்பதில்லை” என்றாள். “மினைக் கெடு. நியாகவே எழுது. போய் ஒப்படை.”

எனவே நானே எனது முறைப்பாட்டை எழுதினேன். அதை வாசித்த அனுமதிக்குழு உறுப்பினர்கள் “நீ இப்படியொரு முறைப்பாட்டை எழுதியது வியப்பூட்டுகிறது” என்று சொல்லுமாப் போல என்னை உற்று நோக்கினர். சந்திரிகா அக்காவின் எச்சரிக்கை நினைவுக்கு வந்தது. “ஐயாவைக் கண்டவுடன் நிச்சயமாய் உன் அடி சறுக்கும்”⁽³⁾. அவர் சொன்னது சரி. எனக்கு என் அடிகள் சறுக்கத் தொடங்கின. உறுப்பினர்களில் ஒருவர் அப்படியானதொரு முறைப்பாட்டை நான் எழுதியிருக்கக் கூடாது என்றார். “என்ன துணிவு? இப்படி ஒரு வேலையைச் செய்து விட்டு உன்னால் இந்தக் கல்லூரியிற் படிக்கேலுமா? என்னென்றாலும் உனக்குப் படிப்பிக்கப் போவது நாங்கள். உன்னால் எங்களுடைய முகத்தைப் பார்க்கேலுமா? யார் உன்னைத் தூண்டிவிட்டினம்?”

அதன் பின்பு குழு உறுப்பினர்கள் தம்மைத் தாம் ஆறுதற் படுத்துவது போற் பாவனை செய்தார்கள். என் அறியாமையின் பயனாக இத்தகைய படு முட்டாள்தனத்தில் ஈடுபட்டேன் எனவும் எல்லாமே சரியாகிவிட்டது என்றும் தமக்குள் உரக்கச் சிந்தித்தனர். ஆனால் அவர்கள் உண்மையில் ஆறுதலடையவில்லை என நான் உணர்ந்தேன். “நீ தகுதிப் பட்டியலில் இருந்தாலும் இட ஒதுக்கீட்டுப் பட்டியலில் இருந்தாலும், அதாலென்ன? முக்கியமான விசயம் உனக்கு அனுமதி கிடைக்கிறது. அது போதாதா?” என்று கேட்டார்கள்.

அது போதாதென்று உணர்ந்தேன். எனவே பேச்சற்று, அசைவற்று நின்றேன். அனுமதிக்குழுவின முன்னால் நான் நின்ற விதம் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரீட்சையில் உச்சப் புள்ளிகளை வென்ற பெருமைக்குரிய ஒருவருக்குத் தக்கதாயில்லை.

ஆனால் அந்த வலிமையை மட்டுமே வைத்து எப்படி நான் நிமிர்ந்து நிற்பது? பரம்பரை, நிறம், சாதி, சமயம், உடை, மொழி. நான் ஒரு கரிய, சிறிய பெண். ஒடுங்கலான முகம், வற்றிப்போன கைகளுங் கால்களும். எவரையும் நோக்கும்போது அச்சத்தைப் புலப்படுத்தும் கண்கள். பாண்டல் பிடித்த கூந்தல் எண்ணெய்யின் முடை நாற்றம். முனைகள் வெடித்த நேரான மயிரின் ஒழுங்கற்ற முறுக்கிழைகள். இரு கைகளாலும் நெஞ்சோடு பற்றிய ஒரு புத்தகம் அது என் உடற் தோற்றத்தின் ஒரு பகுதி. என் கைகளை நெஞ்சிலிருந்து எடுத்தால் நான் பயத்தால் நடுங்குவேன். என் உதடுகளும் கைகளும் எப்போதுமே வியர்த்துத் தண்ணீர்போற் குளிர்ந்திருக்கும். என் முன்னே பிறை வடிவில் அடுக்கியிருந்த அரியாசனங்களில் மனிதர் அமர்ந்துள்ளனர். ஆனால் உணர்வென்னவோ விசாலமான அடிவான் வரை விரிந்த இந்த அறையின் நடுவே நானிருப்பது போன்று என்னைப் பற்றிப் பயமுறுத்தியது.

“தகுதிப் பட்டியலில் உனக்கு இரண்டாமிடம் மட்டுமே. இட ஒதுக்கீட்டுப் பட்டியலில் உனக்கு முதலாமிடம், எது மேலானது?”

என்னைப் போன்றதொரு சின்னப் பெண்ணை இனிக்கப்பேசி ஏய்க்கும் போது அவர்களின் கண்களிற் பளிச்சிடும் கபடமான பார்வையுடன் என் முறைப்பாட்டை என்னிடம் நீட்டினர். நான் மறுமொழி கூறமுன், அவர்களுடைய உரையாடல் என்னைத் தற்செயலாகவே உள்ளடக்குவது போலத், தங்கட்குள் பேசத் தொடங்கினார்கள். “இந்த மாணவர் இட ஒதுக்கீட்டுப் பட்டியலுக்கு நகர்த்தப்பட்டால் நம்முடைய மாணவர்களுள் ஒருவர் தகுதிப் பட்டியலுக்குள் வரலாம். அந்த மாணவரைப் பெயர்த்து இந்த மாணவரை அங்கு வைத்து, அந்த மாணவரை நீக்கின் நமது மாணவர்.”

அவர்கள் “இப்போது எல்லாஞ் சரிதானே?” என்று சொல்லுவது போல என்னை நோக்கி மங்கலாக முறுவலித்தனர். என்னுடைய முறைப்

பாட்டை மேசையின் விளிம்பிற்குத் தள்ளினார்கள். அவர்கட்கு நிறைய வேலையிருந்தது. என்னை முற்றாக மறந்து அவர்கள் தங்கள் வேலையில் மூழ்கினார்கள். நான் நின்ற இடத்திலிருந்து பெயர அஞ்சினேன். நான் அங்கிருந்து அசைந்தேனாகில், அவர்கள் தூசும் வேர்வையும் தரையில் அடையாளமிட்ட என் பாதச் சுவடுகளைக் காண்பார்கள். என்னுடைய முறைப்பாட்டை மீளப்பெற நான் முன்நகர்ந்தபோது அவர்களில் எவரும் என்னைக் காணவில்லையென உறுதிப்படுத்தினேன். எல்லா நேரமும் என் மனத்தில் இருந்த சந்திரிகா அக்கா என்னை வாட்டினாள். “என்னை விட்டுப் போ உன் கண்ணீர் வெள்ளத்தைக் காண நான் விரும்பவில்லை நீ துணிந்து பேசவேண்டும். எதைச் செய்வதானாலும் நேரே அவர்களுடைய முகத்துக்குச் சொல்லு. இல்லாவிட்டால் எங்களைப் போல ஆட்கள் இங்கே சீவிக்க இயலாது.” ஆனால் எனக்கோ என்னுடைய அப்பாவுக்கோ அம்மாவுக்கோ அவர்களுடைய அப்பாமாருக்கோ அம்மாமாருக்கோ என்றுமே அப்படி எதையும் செய்யத் துணிவிருந்ததில்லை.

படிக்கட்டின் உச்சியிலிருந்து பேராசிரியர் தேவனின் கண்கள் அவளை நெருக்கமாகத் தொடர்ந்தன. ஒவ்வொரு படியிலும் தூசும் வியர்வையும் பதித்த ஒற்றைச் சுவடுகள், வரலாற்றுப் பதிவுகள். தலை குனிந்தபடி விலகிச் செல்லும் அச் சிறுமி வரலாற்றின் தொடர்ச்சி. இவை பதியப் படாது போகும் வரலாற்றுத் தறுவாய்கள். ஒரு வரலாற்றுப் பேராசிரியர் என்ற முறையில் இவ்விடத்துக் குறுக்கிட்டு அதை வரலாற்றிற் பதிவு தனது கடமையென அவர் உணர்கிறார். அவருடைய சிந்தனை இதுவரை முன்னேறுகின்றன. அவருடைய வலது கை விரல்கள் வழமை போல் நடுங்குகின்றன. வரலாற்றுக் கணப் போதுகள் எனக் கொள்ளத் தக்க தருணங்களில் அவர் இத்தகைய ஒடுங்கக் கட்டுப்படுவார். தனது மனதுக்கும் உடலுக்கும் இடையிலான மோதலின் வெளிப்பாடான அது கூட நிகழாவிடின் அவரால் உயிர் வாழ்ந்திருக்க இயலாது. படி வழியே மெல்ல மெல்ல இறங்கும் அச் சிறுமியைத் தனது நடுங்கும் கையை நீட்டித்திரும்பி வருமாறு அழைக்கப் பேராசிரியர் தேவன் ஏங்குகிறார். அவள் படிப்படியாக கீழிறங்குகிறாள். “இப்போது நான் வேகமாக கீழிறங்கி அவளுடன் பேசவேண்டும்” என நினைக்கிறார். “நானென்ன செய்யலாமென்று பார்க்கிறேன்” என்று சொல்லி

அவளைத் தேற்றுவேன்.

அவள் படி வழியே கீழிறங்கியவாறிருந்தாள்.

“படியேறி வரும் காவற்காரர் பாலன் நாயரை அவளைத் திரும்புமாறு சொல்லக் கேட்கிறேன்” என அவர் நினைத்தார்.

அவள் முழுவதும் கீழிறங்கி விறாந்தை வழியே நடந்து இன்னொரு விறாந்தை வழியே நடந்து இன்னும்பால் ஒரு மூன்றாவது விறாந்தை வழியே நடந்து மறைந்து போகிறாள்.

அவளுடைய ஈரமான பாதச் சுவடுகள் மட்டுமே விறாந்தையில் எஞ்சின. இப்போது அவருடைய முழு வலது கையும் எதையுமே பதிய இயலாது நடுங்குகின்றன. கழுத்து முறித்தாற்போல, அவருடைய தலை, விரிந்து கிடந்த வரலாற்றுப் புத்தகத்தினுட் சரிகிறது. அவருக்கு வேர்க்கிறது. தனது சப்பாத்துக்களிலிருந்து தன் கால்களை விடுவிக் கிறார். தனது மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றித் தன் கண்களைத் தேய்க்கிறார். அவருடைய வாய் சுக்கு வெள்ளத்துக்குத்⁽⁴⁾ தவிக்கிறது. அவ்வேளை அவருடைய மகள் நமிதாவுடைய சொற்கள் அவரைச் சூழுகின்றன. “சில சமயம் நியாயமான, பெரும்பாலும் நியாயமில்லாத, உங்களுடைய இந்தப் பயத்தால் எந்த உய்வுக்கும் இடமே இல்லை. என்னிடமும் என்னுடைய மரபணுக்கள் வழியாக இந்தக் கேடுகெட்ட பயம் இருக்கிறது.”

பஸ்ஸில், கடைத் தொகுதியில், திருமண வரவேற்பில், மருத்துவ மனையில், கோவிலில் அவர் வார்த்தை வராது தடுமாறுவதையும் மிரளுவதையும் ஒதுங்கி நிற்பதையும் நமிதா கவனித்திருக்கிறாள். இருட்டையும் கள்வர்களையும் பொலிஸ் காரர்களையும் பாம்புகளையும் பிசாசையும் தனது தாயையும் கடவுளையும் பற்றிய அவளுடைய சிறியதும் பெரியதுமான அச்சங்கள் அனைத்திற்கும் அவரே காரணம் என நமிதா நினைக்கிறாள். ஏன் பயப்படவேண்டும், யாருக்கு, எதற்காக என்று நமிதா எப்போதும் கேட்பாள். அவரும், வரலாறு நெடுகிலும், குனிந்து பணிவுடன் உள்ளங்கையால் வாய் பொத்தி நின்ற தந்தையரதும் முன்னோரதும் வழியிலேயே அந்த அச்சத்தைப் பெற்றாரென நம்புகிறார். இவ் வேர்வையான பாதச்சுவடுகள் அவரிடம் வேண்டுவது எதை என அவர் அறிவார். நேரே அனுமதிக் குழவிடஞ் சென்று அதற்கு

உடனடியாக முகங் கொடுக்க வேண்டும், மேசை உச்சியிற் தலையைக் குப்புறச் சாய்த்தபடி அவர் நடுங்குகிறார்.

நீண்ட நேர மனச் சங்கடத்துக்குப் பிறகு பேராசிரியர் தேவன் எழுந்து முகங் கழுவிக்கண்ணாடியை அணிகிறார். அனுமதிக் குழுவைத் தாண்டி நடந்து அஞ்சற் பெட்டி வரை போகிறார். வரலாற்றுப் பிரிவின் சிற்றறைக்குள் அவர் கடிதங்கட்காக அளையையில் அவருடைய மனத்தினுள் ஒரு கேள்வி அலைந்தது. “அந்தச் சிறுமியின் பெயர், என்னளவில் அவள் எனது நமிதா, தகுதிப் பட்டியலில் ஏன் “வரவில்லை” எனக் கேட்பதா, “பதியப்படவில்லை” எனக் கேட்பதா?” சிற்றறைக்குள் இல்லாத கடிதத்தைத் தேடியபடி பேராசிரியர் தேவன் தடுமாறுகிறார்.

இப்போது அவரைப் பீடித்துள்ள ஆற்றாமை தனது திருமணப் படத்தைப் பார்க்கும் போது அவர் உணரும் அதே ஆற்றாமைதான். சிவலையான ரேணுகா அவரின் கரிய கைகளைப் பற்றியபடி அவருடைய கரிய சகோதரங்களுடனும் அவர்களுடைய குழந்தைகளுடனும். அது அனைத்தையும் அறிவிக்கிறது. அவர்களுடைய குழம்பிய பார்வைகளிற் பல தலைமுறைகளின் பயம் பிரதிபலித்தது. ஆனால் ரேணுகா தன் பிறப்பில் மரபுரிமையாய்ப் பெற்ற தன்னம்பிக்கை ஒளிரக் கமராவை நோக்குகிறார். தன்னை இழுத்துப் பாதாளத்துள் ஆழ்த்தும் பயத்தினின்றும் தப்பிமாறு அந்தப் படத்தை ஒளித்து வைத்து விட்டார். எவ்வாறாயினும் அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றின் நெருக்கடியான தறுவாய்களில் அவருடைய நினைவின் அனைத்து இருண்ட புள்ளிகளையும் அழித்துதவ அவரது திருமணப் புகைப்படம் காட்சி தந்துள்ளது.

எனவே அவர், எல்லாமே சிறிய விடயங்கள் தாம் என்று சுட்டுமாறான ஒரு முறுவலை அணிந்து அனுமதிக் குழுவைக் கடந்து செல்கிறார். முறைப்பாட்டுடன் அங்கே நின்ற அச் சிறுமி உண்மையில் ஒரு திருத்தத்தை வேண்டுகிற வரலாற்றுத் தறுவாயொன்றை உருவாக்கியுள்ளாள் என்ற உண்மையில் அவர் ஆறதல் பெறுகிறார். ஆனால் அந்தக் குறைக் கதவை அவர் திறக்கையில் விறாந்தையில் அவர் காணும் அவளுடைய பாதத்தின் வியர்வைச் சுவடுகள் அவரை மிகவும் பயமுறுத்துகின்றன. “நாளைக்கு, ஓம் நாளைக்கு,

நிச்சயமாக நான் சில விடயங்களைக் கேள்விக் குட்படுத்த வேணும். எந்தத் திருமணப் புகைப் படமும் என்னைத் மறிக்கிற கதையில்லை.”

காவற்காரர் பாலன் நாயர் “இண்டைக்கு இதோடு போறீங்களா தேவமாஷ்?” என வஞ்சகமில்லா மற் கேட்கிறார். ஆனால் ரேணுகாவுக்கு அது வஞ்சகமின்மையாகத் தெரியவில்லை. “தேவ மாஷ், தேவமாஷ்”. “அவன் வேணுமெண்டே உங்களை அப்படிக்கூப்பிடுகிறான். நேற்றைக்குச் சேர்ந்த பெடியன்களைக் கூடப் புறபெசர் எண்டு தான் அவன் கூப்பிடுறான். நான் உங்களிடடை எத்தனை தரம் வற்புறுத்தியிருக்கிறன் உங்க ளின்டை பேரின்டை ஸ்பெலிங்கை மாத்துங் கோவெண்டு. ஒரே ஒரு எழுத்துத்தான் பிரச்சினை. உங்களின்டை பேரிலை இருக்கிற “I” யை “D” எண்டு மாத்தினால்⁽⁶⁾ எல்லா அவமானமும் போ யிடும்.”

பேராசிரியர் தேவன் வேர்வையிற் குளிக்கிறார்.

வேர்வையின் மணம் மரபணுக்கள் வழித் தொடரும். உழுத குழைச்சேற்று வயலின் நெடி நமிதாவுட் தொடருகிறது. அந்த நெடியைப் பாரி லின் எந்த இன்மணத்திற்காகவும் பரிமாற்ற மாட் டேன் என அவள் உறுதியாயிருக்கிறாள்.

குறிப்புகள்:

(1). ஒரு லட்சம் வீடமைப்புக் கொலனி என்பது 1970களின் முற்பகுதியில் கேரளத்தில் இந்திய கம்யூனிஸ்டர் கட்சியைச் சேர்ந்த வீடமைப்பு அமைச்சர் கோவிந்தன் நாயர் அறிமுகப்படுத்திய

வீடமைப்புத் திட்டம். கேரளத்தின் சமூக அதிகார அடுக்கில், அங்கு குடியிருப்போர் சேரிவாசிகட்கு ஒப்பானோராகினர்.

(2). இந்தியாவில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் அரசாங்க உத்தியோகங்கட்கும் உயர் கல்வி நிறு வனங்கட்கும் பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகத்தினருக் கான இட ஒதுக்கீடுண்டு. பிற்படுத்தப்பட்ட ஒரு வருக்குப், பொதுப் பரீட்சைகளில் பெறும் தகுதி யின் அடிப்படையிலோ ஒதுக்கீட்டின் அடிப்படையிலோ இடம்பெற இயலும்.

(3). “சாயிப்பினே காணும்போ, கவட்டு மறக்கும்” என்பது மலையாளப் பழமொழி. “ஐயாவைக் கண்டதும், காலடி தவறும்” என்று பொருள் கொள் ளலாம்.

(4). இஞ்சித் தண்ணீர். மலையாளிகள் விரும்பிப் பருகும் பானம்.

(5). “மாஷ்” என்பது “மாஸ்டர்” என்பதன் சுருக்கம். அது மரியாதையையும் குறிக்கும்.

(6). தேவ என்பது Dheva என வரும் போது உயர் குடியினரின் பயன்படாகவும் Theva என வரும் போது தாழ் குடியினரின் பயன்பாடாகவும் அமை யும். மலையாளத்தில் இந்த எழுத்து வேறுபாடு உண்டு.

(கேரளத்தின் திரிகுரைச் சேர்ந்தவரான சேரா ஜோஸப் மலையாள நாவலாசிரியரும் புனைகதை யாளரும் கட்டுரையாளருமாவார்.)

நினைவு கூருகிறோம்

மகாஜனாக் கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபரும் மனிதமேம்பாட்டுச் சிந்தையாளருமான பொ. கனகசபாபதி அவர்கள் 24.12.2014 அன்று கனடாவிற்கு காலமானார். மனிதநேயப் பண்பும் முற்போக் கான கருத்துக்களும் செயல்களும் ஆழ்ந்த சமூகப் பற்றுடன் கூடிய பகுத்தறிவுச் சிந்தனையும் கொண்ட நல்லாசிரியரும் அறிவியலாளருமான கனகசபாபதி அவர்களின் மறைவைத் துயருடன் நினைவுகூருகிறோம்.

நிமிர்வு

மண்பாதை நடுவே
கம்பீரமாக தலையை நிமிர்த்தி
நிற்கிறது புல்,
எத்தனையாவது தடவை
யாருடைய பாதணியால்
மிதிப்படப்போகிறோம் என்பதைத்
துளியும் எண்ணாது.

எதிரொலிப்பு

வீட்டின் முன்னுள்ள மரத்தில்
விட்டு விட்டு ஒலிக்கிறது
ஒரு சோடி தாகத்தின் குரல்
குரல் வந்த திசைதேடிப் பார்த்தேன்
பறவைச் சோடி மறைந்து போயிருக்க
அதன் சத்தம் மட்டும்
எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது.
இலைகளிலும்
மரப்பட்டைகளிலும்
மலர்ந்திருந்த பூவின் துவாரங்களிலும்

சு. தவச்செல்வன்

கானற் காற்று

கரும்புகை அந்தர வெளியில்
மறைவதுபோல்
இடியின் முழக்கம் செவியில்
நுழைந்து கரைவதுபோல்
பறவைகளின் கீச்சொலி
காற்றில் கலந்து
காணாமற் போவதுபோல்
மீன்கொத்தியின் கால் தடம்
நீரில் அழிவதுபோல்
எங்கள் பகலுழைப்பு அஸ்தமிக்கிறது.

எஜமானின்

ரசனைக் குறிப்பு

சேற்று மருதாணிபூசிய உன் விரல்களை
ரசிக்கிறேன் நான்
உன் முகம் பிரசவிக்கும்
வியர்வை மணிகளை
மிக ரசிக்கிறேன்
நீ உடல் கசக்கி
வல்லாயுதம் கொண்டு மீட்டிடும் இசையை
அதனிலும் ரசிக்கிறேன்.

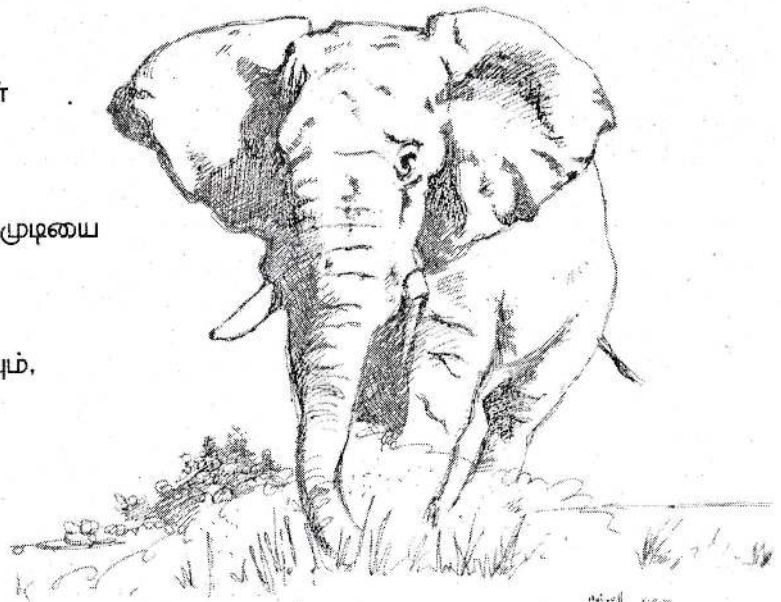
காகத்தின் மரணம்

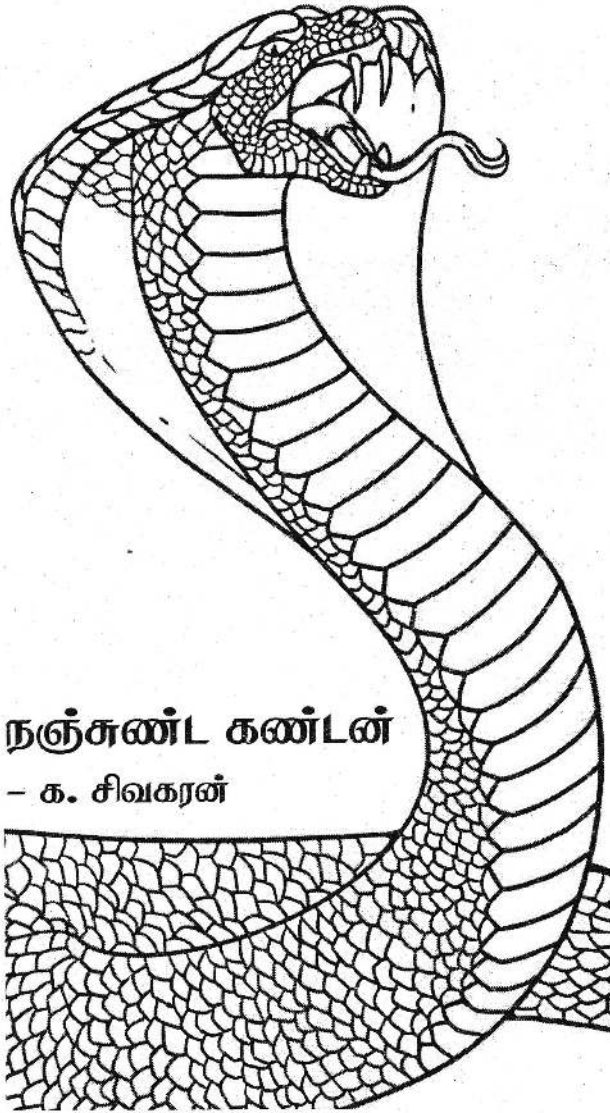
காகத்தின் மரணத்திற்கு அழைப்பு வந்தது காற்றில்
 வானைச் சொந்தமாக்கிய அதன் உறவுகளின் குரல்
 மழையைத் திறந்து விட்டது.
 மரங்களின் கிளைகள் எல்லாம்
 கறுப்பு இலைகளைச் சூடியிருந்தன.
 கறுப்பு இறகுகள்
 வான்வெளியை நிரப்பின.
 கரைந்திடும் அவற்றின் கருங்குரலால்
 கல்லும் கரைவது போலிருந்தது.
 பட்டாசைக் கொழுத்தி வீசினான்,
 திறந்த வாசலின் இருளில் நிற்கும்
 ஒற்றை மனிதன்.

கவிதைகள்

யானை முடியும் சீன வியாபாரியும்

சீன தேச அரசனைக் காணச்சென்றான்
 ஈழக் குடிமகனொருவன்
 இருவரும் தேநீர் அருந்தும் பொழுது
 அவனது விரல் மோதிரத்தின் யானை முடியை
 அடைய நினைத்த அரசன்,
 முடிக்காக யானையையும்
 யானைக்காக அது குளிக்கும் நதியையும்,
 ஒதுங்கி நிற்கும் மரத்தையும்
 மரத்திற்காகக் காட்டையும்
 காட்டிற்காக நிலத்தையும்
 நிலத்திற்காக ஊரையும்
 ஊரிற்காக நாட்டையும்
 முழுத் தீவையும் அடைய வேண்டியதாயிற்று.

நஞ்சுண்ட கண்டன்

- க. சிவகரன்

சுன்னாகத்தில் சிறியதொரு கடை நடத்தும் சாதாரண மனிதர் கந்தையர். நாலு பரப்பில் வீடு வளவு, சூராவத்தையிலே சுகமான வாழ்வு. மனைவி பங்கயம், மகள் பரிமளம் படித்து முடித்து வன்னியிலே பள்ளிக்கூட ஆசிரியராகக் காலையிலே ஓடி மாலையிலே வீடுவரும் சிறு பெண், ஓங்கி வளர்ந்த தென்னைகளும் ஓய்யாரப் பலாமரமும், பாக்கு, வாழையெனப் பக்குவமாய்ப் பராமரிக்கும் காணியிலே கல்வீடு. மாட்டுக்கெனத் தனியே ஒரு குடியிருப்பு. எண்ணி வளர்க்கும் பெயர்வைத்த கோழிகள். ஏழ்மையில்லை, செல்வமும் சீரழிக்கக் கூடியதாய்க் கூடி நிற்கவில்லை. சிக்கனம் என்பது கந்தையர் மனைவி கொண்டு வந்த சீதனம். அவர் குரக்கன் மாவில் இன்றும் புட்டவிக்கும் புதினம்,

கீரை கடைந்து கீழ் இறக்கும் அழகு தனி அழகு. ஆரோக்கியத்தை அள்ளி வழங்கும் அருமையான சமையல், கந்தையர்க்குப் பிடித்துப் போன வாழ்வு. கெட்டுப்பதற்கு யாரும் இல்லை, கெட்டுப்போக மனமும் இல்லை. ஒழுக்கத்தை வரித்துக்கட்டிய வேட்டி, அநேகமாகச் சால்வை, எப்பொழுதாவது சேட்டு அணியும் வழக்கம், ஆடம்பரமற்ற அமைதியான மனுசன். காலையிலே கண்விழித்துக் கடைதிறக்கப் போவார். மாலையிலே மாட்டடியில் சேவகங்கள் செய்வார். மத்தியானம் ஓடிவந்து மனைவி கையால் சாப்பாடு. இந்த நையும் தான் இவரின் நளாந்த வாழ்வு.

எல்லோரும் சொன்னது போல் எட்டிப் பார்த்தது, கந்தையரின் வீட்டுக் கிணற்றிலும் கழிவு ஓயில். மனுசன் பாவம் தண்ணிக்கு என்ன செய்ய, தாகம் அடைக்கையிலே நெஞ்செரிக்கும் உணர்வு. போத்தல் தண்ணியை மருந்து போல் குடித்து எத்தனை நாள் வாழ்வது? நீண்ட பெருமூச்சு நெடுக விட்டு ஓய்ந்து போனது இதயம். நுடை மெலிந்த கால்கள். மலையாட்டி சொன்னாள் "அப்பா போற வழியிலே இந்த தேங்காயை சிவனுக்கு உடைத்து விட்டுப் போங்கோ." மனச்சுமையை இறக்கித் தேங்காயில் அடைத்து கதிரமலைச் சிவன் கோயில் வாசலிலே நிற்கின்றார்.

மனப் படத்தில் இப்படியோர் காட்சி "நஞ்சுண்ட கண்டா, வாசுகியின் கொடிய விஷம் வாங்கிக் குடித்தவனே சுண்ணாம்புக் கல்லிடையே நிண்டு படுத்திருக்கும் கொடிய நீர்ப் பாம்பு உன் சுண்ணில் தெரியவில்லையா சுண்ணக் கல்லிடையே செருகி நிண்டு பெருத்திருக்கும் அதைச் சுண்ணாகம் அன்றி வேறென்ன சொல்வது. அப்பனே உன் ஆலயத்தின் முன்னே அந்நியரின் வேலையைப் பார். நெஞ்சம் என்ற ஒன்றை நேர் மறைத்த வஞ்சகர்கள் எத்தனை நாள் எவ்வளவு கொட்டிவிட்டார் என்று, அவர்கட்குத் தான் தெரியும் சுண்ணக் கல்லிடை வெடிப்புகளில் ஊடுருவிப் பளபளக்கும் வெள்ளைக் கற்களுக்கு மினு மினுப்பாய் நிறம் பூசி வளைந்து வளைந்து சுன்னாக மண்ணடியில் விரியும் விஷம் குடித்த பெரும் பாம்பு ஒன்று வளர்கிறது. பார்த்தாயா? கொடிய நீண்ட பாம்பு நாளும் வளர்கிறது. கல்லுடலில் கரிய "பங்கர் ஓயில்" குடித்து ஊதிப்பெருத்து ஊர்ந்து ஊர்ந்து ஏழாலைப் பக்கம் கிணறுகளை எட்டிப் பார்க்கிறது. அதன் உடல் வளையம்

பெருத்து தெல்லிப்பழை வரையும் வளைதேடிச் செல்வது பார். அருமையான தண்ணீர் அதில் கலந்திட்ட "ஓயில்" அய்யனே முடிவு ஒன்று இல்லையா தேங்காயைச் சிதற அடிக்கும் பொழுது ஒவென்று அழுமுடியாது விட்டாலும் மனம் ஒவெனக் கதறியது. மின் விளக்குகள் எல்லாம் ஒரு முறை நின்று இருள் மூடி மீண்டும் ஒளிர்வது போல் மனப் பிரமை. மெல்ல நடந்து சைக்கிளை எடுத்துக் கடைப் பக்கம் போகிறார்.

சூரியன் வந்துவிட்ட பின்பு தோற்றுப் போன மின்விளக்குகள், தெருவில் அணைப்ப தற்கு ஆள் இன்றிக் காத்திருக்கின்றன. கடையடி யில் யாரும் இல்லை. மெல்ல ஆமைப் பூட்டுகளைக் கழற்றும் பொழுது, சந்தைக்கு போய் வாழைக்குலை விற்ற வல்லிபுரம் வந்து நின்று நார். "அண்ணை ஒரு போத்தல் தண்ணிதா." என வாங்கி மடமடவென்று முழுவதையும் குடித்தார். வெறும் போத்தலினை வாக்கிலே வைத்தார். அவரது குடல் நாகம் நிமிர்ந்து ஏவறை ஒன்றை நன்றியாகக் கூறியது. "பாவம் மனுசன் தண்ணிக்கு ஓடிவந்திருக்கு" என்றபடி முதல் வியாபாரக் காசைப் படத்தட்டில் வைத்தார். "அண்ணை ஏதோ, சிவன் கோயிலடியில் கூட்டமாம் போட்டு வரவேண்டும்" என்றார். முன்பு, வருவதற்கு முன்னமே சொன்னபோது யாரும் கண்டு கொள்ளவில்லை. மூடி மறைத்தார்கள். இப்ப வயிறு ஊதிப் பெருத்து முற்றிவிட்டது. இனிப் பெறத் தான் வேண்டும்." என்றார் வல்லிபுரம். அவர் கதையின் அர்த்தம் கந்தையருக்கு புரிந்தது. கள்ளமாய் கூட்டு வைத்து காசு பரிமாறிக் கேவலத்தை வயிற்றில் சுமந்த நடத்தைப் பிசகான பெண்ணின் காதலர்கள் வருவார்கள். கண்டும் காணாமல் இருந்தவர்கள் வருவார்கள். ஊர்விழித்து நடந்த பின்பு ஊதுகுழல் கட்டிப் பின்தொடர்ந்து வருவார்கள். அதிகாரக் கதிரைகளைத் திரும்பிப் பார்த்து விட்டு இனிப் பயம் இல்லை என்றபடியான பின்பு ஒப்புக்கு வருவார்கள். என்னமோ நடக்கட்டும் என்றபடி கந்தையர் மனதிற் பட்டவற்றை வெளியே கூறாமல் பொருட்களை எடுத்து ஒழுங்கு பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

மதிய வேளையில் வான் ஒன்று கடையடியில் நின்று. கொடிய சிகப்பு நிறப் பாம்பு ஒன்றை கழுத்திலே கட்டித் தொங்க விட்ட இளைஞன் ஒருவன் வானில் இருந்து இறங்கி கந்தையரைப் பார்த்துச் சிரித்தான். அது பாம்பு இல்லை "ரை"

என்பது கந்தையருக்கு பின்னர் பிடிபட்டது. தண்ணீர்ப் போத்தற் பெட்டிகளை இறக்கி வைத்து விட்டு அவன் வாகனம் புறப்பட்டுச் சென்றது.

மாலையிலே வீட்டிற்குப் போனவர் மாட்டிக்குப் போனபொழுது தான் ஞாபகம் வந்தது மாடு இன்று கை மாறிப்போய் விட்ட விடயம். அவர் கூறியபடியே அரியாலையில் இருந்து வந்தவர்கள் மாட்டை மதிய வேளையிலேயே சாய்த்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். கோழி பறந்தடிக்கும் சத்தம் கேட்டு அப்பாலே பார்த்தார் காற்றிற்கு ஆடிய பொலித்தீன் ஒன்று பாம்பு போலப் படம்பிடித்து ஆடியது கோழியைப் பார்த்து சிரித்துவிட்டு மாட்டடியைத் துப்பரவு செய்தார்.

படுக்கையிலே புரண்டவருக்கு நீண்ட நேரம் தூக்கம் வரவில்லை பின் தூங்கி விட்டார். சுண்ணக்கற் பாறைப் படைகளில் இருந்து இறங்கி அவர் மனதில் குடிகொண்ட சுண்ணாகம் கனவாய் விரிந்தது.

பெரிய கொடிய அந்த நீண்ட பாம்பு வளைந்து வளைந்து நீண்டு கிடக்கிறது. கந்தையர் ஒரு மூலையிலே நின்று அதனைப் பயத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார். மேலே தாவரங்களின் வேர்கள். அதன் மேற்பட்டு நிற்கின்றது பாம்பு. எல்லை காணமுடியாது விரிந்து போய் கிடக்கின்றது. அது தன் தலையை இறக்கி கந்தையரைப் பார்க்கின்றது. பின்னர் தலையைத் தூக்கிச் சோகமாக அதன் படத்தை விரித்துக் காட்டுகின்றது. அதன் படத்தில் நடுவே காங்கேசன்துறை வீதி தெரிகின்றது. அதன் அயலில் கட்டடங்கள் தோட்டம், வயல் எல்லாம் தெரிகின்றன. அந்தக் கட்டடங்கட்கு கீழே கரிய ஓயில் பாய்வது தெரிகின்றது ஓயில் அதன் உடலில் பாய்ந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. பாம்பு உடலைத் திருப்பி வெள்ளை புரட்டிக் காட்டியது. அதன் வெள்ளை நிற வயிற்றில் கறுப்புக் கோடுகளாய் ஓயில் பரந்து போகின்றது. கந்தையர் கைகூப்பிக் கும்பிட்டு மன்றாடுகின்றார். "மண்ணை விட்டுப் போ மெதுவாக வெளியேறிப்போ. போ, போய், அப்பனே ஆழமான இந்துமா சமுத்திரத்தில் இறங்கி நீரோடு ஐயா நீ வெளியேறிப்போ." என மன்றாடுகின்றார்.

என்ன அதிசயம் பாம்பின் உடல் மனித முகங்களால் நிறைகின்றது. அதன் தோற்றத்தில் ஆயிரம் மனிதர்கள் கூடிக் கைகோர்த்து நிற்பது

போல் தெரிகின்றது. வேட்டியுடன், சாரத்துடன், சேலையுடன், சட்டையுடன், சுன்னாகத்தில் அவர் கண்டவர்கள் எல்லாம் திரண்டு பாம்பு போல உருக்கொண்டு எழுவதைப் பார்கின்றார். பாம்பின் தலையில் ஒருவன், கட்டுமஸ்தான இளைஞன், ஏறி இருக்கின்றான் பாம்பு தலையை தூக்கி ஆவென்று வாயைத் திறந்து ஓயில் கக்கிய இயந்திரத்தை வாயாலே தூக்கி மண்ணிலே அடித்து அடித்துப் படார் என உடைக்கின்றது. அதற்குள் இருந்தவர்கள் "கோட் சேட்" போட்ட படி குதித்து ஓடுகின்றனர். "பிடியுங்கள் பிடியுங்கள்" என்று கந்தையர் கத்துகின்றார். "என்னப்பா சத்

தம்" என எட்டிப் பார்த்த மனைவி பங்கயத்தின் கோலத்தை கண்ட பின்பு தான் பொழுது விடிந்து கனநேரம் என்பது கந்தையருக்குப் புரிகின்றது. பங்கயம் காலையிலே தோய்ந்து பட விளக்குக் கொழுத்தி நெற்றிலே குங்குமம் இட்டு அழகாக நின்றார். அங்கு வந்து கந்தையரின் தேளில் கை வைத்தார் "மேல் ஏதும் சுடுகின்றதோ?" என்று கேட்டபடி குளிர்ந்த கரத்தால் அவர் கழுத்திலே கை வைத்து தடவினார். நஞ்சுண்ட கண்டனின் கழுத்திலே உமையாளின் கரம் பட்ட சுகம். அந்தக் கைகளை இறுகப் பிடித்தார். கண்களில் சுகமான இரு துளிகள் உருண்டன.

'தெய்வம் இகழேல்' என்று என் ஒளவை பாடினாள்
'உய்யும்' வழிதேடி ஓர் ஆத்திசூடி.
மெய்யாய் இறைவன் வெளியில் இல்லை
பொய்யாய்ப் புனைகதையாய்ப் புளுகாய்ப் பலசொல்லிக்
கையும்மெய்யுமாய்க் கடவுளைப்பிடித்து
கண்படி ஏசிக் காதைமுறுக்கி நறுக்கி
என் உள்ளத்திலிருந்து கழுத்தைத் திருகிக் கல்லாக்கிச்
சவமாக்கிக் கல்லறைகட்டி யென்கடவுளைச்
சிறைப்பிடித்துச் சங்கிலிக் கதவு போட்டுப் பூட்டிச்
சமுக்கிருத மொழியில் காதுகிழியக் கத்தி
ஸ்பீக்கரில் குளறி கோபுரங்கள் உயர்த்தி- ஐயோ
என் கடவுளைக் கைதுசெய்து
'காணாமல் போனோர்' பட்டியலும் தேடிக்களைத்து
சிறையிலுள்ள என் சீமான் கடவுளை
விரைந்து மீட்டுத்தரும்படி என் காந்தித் தாத்தாவைக் கேட்டேன்.
உறைந்து போனார் செய்திகேட்டு.
'என்னைக் கொன்ற கோட்சேக்கு, கோயில் கட்டுதடா பாரதம்.
உன்னாணை என்னைவிடு, ஊரைக் கூப்பிடாதை.'
'பிறிசின் ஒவ்வீசஸ்தான் கோவில் ஜெயில் காட்மார்
ஆவணமாய் மும்மலநோய் முற்றிச் சிரசிலடித்து
ஆளுக்கொரு ஆலையமாய் ஊரெல்லாம் கோபுரமாய்
மீளும்வழியின்றி மினக்கெட்டு மாளுகிறார்
யாழ்ப்பாணத்தார்' என்று சொல்லி அகன்றார் காந்தி.
'உன் உள்ளத்துள்ளிருக்கும் தெய்வத்தைப் பிடித்துத்தள்ளி
இழுத்து விழுத்திக் கோயிலெனுங் கொடுஞ்சிறைக்குள்
சேடமிழுக்குமென் தெய்வத்தை மீள் தம்பி'
என்ற என் முறுக்குமீசைப் பேரன் பாரதி

தெளிவே தெய்வம்

- ஈழத்துத் தேவன் புகனார்

கெஞ்சினான் என்பாதம் பணிந்து.
 'தெய்வம் நீ என்றுணர்' என்ற தன் புதிய
 ஆத்திகூடியின் புரிதலை விளக்கினான்.
 எனக்கு நானே இறைவன்
 எனக்குள் உறையும் இறையே தெய்வம்
 கடவுள் எனக்கு வெளியே இல்லை
 'உள்ளக் கமலத்துள் உறையும் என் இறையே
 நானே கடவுள் நானே தலைவன்
 எனக்கு நானே மன்னன்
 எனை நானே ஆளுகிறேன்
 எனை ஆள எவனும் வெளியில் இல்லை
 சாத்தான்களும் சூரர்களும் இரணியரும்
 இளித்தபடி கைகோத்து மாறுவேசம் புண்டு
 தாறுமாறாய் மோட்டுச்சயிக்கிள் ஏறி
 மோடியரசோடு கூடி இந்து என்றும்
 சைவம் என்றும் இந்தி மொழிபேசி
 ஆர்.எஸ்.எஸ். அவதாரமாய் அனுமானாய்
 இராமனாய் இலங்கை வருகிறார் குரங்கோடு கூடி.

முருகையன் எனும் முனிவனை முந்தநான்
 பனைவெளியில் கண்டேன் தனியனாய்
 சினுங்கிச்சினுங்கி அமுதபடி கண்கசக்கி நின்றார்.
 'என் அப்பனே, என் ஐயனே, என்னமுருகைய'
 என்றேன். வெலவெலத்துப் போனார்.
 ஓளவைக்கும் பாரதிக்கும் அப்பால் சென்றேன்
 எழுபத்தாறு; என்றொரு புத்தம்புது
 ஆத்திகூடி விளக்கமேன் எழுதினாய் என்று
 ஏத்தி எனைக் கழுமரத்திழுத்து, மோடியும்
 மோடருமாய் வதைத்தனர் உதைத்தனர்
 'தெளிவே தெய்வம்' என்ற மந்திரத்தையேன்
 தமிழருக்குச் சொன்னாய் என்று என்
 காதைப் பொத்தி விட்டனர் அறை.
 சமூக விஞ்ஞான அறிவே தெளிவு- அத்
 தெளிவே தெய்வம் எனும்மந்திரத்தை
 இரகசியமாய் மூச்சுவிடாமல் சொல்லி
 சைவத் தீட்சைகொடு அப்பனே; எனச் சொல்லி
 மறைந்தான் முருகைய மாமுனி.

மலையக இலக்கியம்:

முன்னோக்கிய பாதையும் பயணமும்

அறிமுகம்

மலையக இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி பற்றிப் பல ஆய்வுகள் வந்துள்ளன. "மலையக மக்களின் ஒடுக்கப்பட்ட வரலாறு" (2001), மலையக இலக்கியம்: "தெளிவும் மறைவும் தேடலும்" (2011) ஆகிய எனது ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் அத்தகைய தேடல்களே. இக் கட்டுரையிற் குறிப்பான சில சமகால விடயங்களைப் பேச விழைகிறேன். கட்டுரை மொத்தத்தில் மலையக இலக்கியங்களின் பேர்க்குக் குறித்த மீள் வாசிப்பாக அமைகிறது.

எதனதும் எதிர்காலத்தை ஆராய, அதன் கடந்தகால நிகழ்வுகளையும் அனுபவங்களையும் அறிவது இன்றியமையாதது. அவ்வகையில், மலையக இலக்கியத்தின் முன்னோக்கிய பாதையை அணுகும்போது எம் முன் ஒரு வினா எழுகிறது: இலக்கியங்களின் முன்னோக்கிய பாதையையோ பயணத்தையோ கணித்தற்கான அளவுகோல்கள் எவை? அதாவது, எதை வைத்து அதன் பயணத்தைத் தீர்மானிக்கலாம்? இலக்கியத்தின் பயணம் சமூகத்தின் அடிச்சுவட்டிலிருந்து தொடங்குகிறது. அதன் விளைபயன்கள் அதற்கமைவானவை. இலக்கியங்கட்கும் சமூகத்திற்குமுள்ள தொடர்பை என்றும் பிரிக்க முடியாது. எனவே, ஒரு இலக்கியத்

இலக்கியத்தின் பயணம் சமூகத்தின் அடிச்சுவட்டிலிருந்து தொடங்குகிறது. அதன் விளைபயன்கள் அதற்கமைவானவை. இலக்கியங்கட்கும் சமூகத்திற்குமுள்ள தொடர்பை என்றும் பிரிக்க முடியாது. எனவே, ஒரு இலக்கியத்தின் சமூகச்சார்பே அதன் முன்னோக்கிய பாதையை அளவிடும் அடிப்படை அளவுகோலாகிறது.

தின் சமூகச்சார்பே அதன் முன்னோக்கிய பாதையை அளவிடும் அடிப்படை அளவுகோலாகிறது.

இலக்கியப் பயணத்தின் முன்னோக்கையும் பின்னடைவையும் தீர்மானிக்கும் போது அதன் உருவமும் உள்ளடக்கமும் முக்கியமாகின்றன. சுருங்கக்கூறின், முன்னோக்கிய இலக்கியம், ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும், மக்கள் சமூகம் எதிர்பார்க்கும் விடயங்களின் பிரதிபலிப்பாகவும் மக்களின் துன்புறுதல்களினதும் பிரச்சினைகளினதும் எதிரொலியாகவும் அவர்களது விடுதலைக்கான குரலாகவும் அமைவதோடு, அதன் வெளிப்பாடு மக்கள் நாடும் சுவையும் உணர்ச்சியும் சார்ந்து அமைவது இன்றியமையாதது. கட்டுரைத் தலைப்பின் வழி மலையக இலக்கியத்தை மூன்று பகுதிகளில் நோக்கலாம்.

1. காலனியமும் வாய்மொழி இலக்கியங்களும்
2. காலனியத்துக்குப் பின்பான நவீன இலக்கியங்களின் பேசுபொருள்
3. சமகால இலக்கியச் செல்நெறியும் எதிர்காலமும்.

1. காலனியமும் வாய்மொழி இலக்கியங்களும்

இலங்கையில் 1827ம் ஆண்டு தொடங்கிய கோப்பி, சிங்கோனா (குயினா), தேயிலை முதலிய பயிர்ச் செய்கைகளோடு தொடங்கிய மலையக மக்களது வாழ்வியல் மிக மோசமான ஆரம்பத்தைக் கொண்டது. இங்கு பிரித்தானிய காலனியத்தின் முக்கிய அடையாளமாயிருந்த பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையின் கீழான சமூகக் கட்டமைப்பு, நெருக்கடி மிகுந்து விளங்கியதை வாய்மொழிப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை.

"காம்பிரா பத்தாதுடா
கங்காணி வருவா இங்க
காலு நீட்ட எடமில்லையே
கங்காணி வருவா" (குடியிருப்பு சார்ந்த பாடல்)

எண்ணி குழிவெட்டி
இடுப்பொடுஞ்சி நிக்கையில்
வெட்டு வெட்டு என்கிறானே
வேலையத்த கங்காணி (தொழில்நிலைப் பாடல்)

இவ்வாறு, நெருக்கடிகள் மிகுந்தபோதும், தாங்களெல்லோரும் தொழில்ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்டோர் என்ற வகையில் இன ஐக்கியமும் ஒற்றுமையுங் கொண்டிருந்தனர். அதனை அவர்களது வாய்மொழிப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. காலனியச் சூழல் ஏற்படுத்திய கூட்டாகத் தொழில் செய்தலும் வேறுபாடற்ற அடிமை நிலையும் போன்றவை அதற்குக் காரணங்களாகின. எடுத்துக்காட்டாகத், தொழில் செய்யும் இடங்களில் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தும் முறைகள் ஒரே உணர்வுநிலையுடன் விளங்கின. ஆகவே, இவ் விடயத்தில், வாய்மொழி இலக்கியங்கள் மிக நிதானமாகவே செயற்பட்டிருப்பதை விளங்க முடியும்.

ஒரு வகையில் காலனியக் காலத்தின் முற்பகுதியில் அனைத்தும் கட்டுமானப்பட்டே விளங்கின. கடினமான உடலுழைப்பின் மூலம் உருவான பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கை, வீதிகள், புகையிரதப் பாதைகள், தொழிற்சாலைகள் என்பவற்றோடு இவர்களது கட்டுமானப் பணிகளை வரையறுக்க முடியாது. தொழிலாளர்களது கலை, ரசனை உணர்வுகளுடாக வாய்மொழிப் பாடல்கள், கும்மி, கோலாட்டம் முதலிய நடனங்கள், நாடகங்கள், கூத்துக்கள், வாய்வழிக்கதை மரபுகள் முதலியன இக் காலகட்டத்திலேயே நிலை பெற்றன. மலையகத்திற் கலை இலக்கியங்களின் தோற்றமும் உருவாக்கமும் பொழுதுபோக்காக மகாபாரத, இராமாயணக் கதைசொல்லும் மரபுகளும் காலனியத்தின் முற்பகுதியிலேயே உருவாகின்றன.

இக் காலப்பகுதியில் நூல் வடிவிலின்றி வாய்மொழியாகவே கட்டமைந்த அனைத்து வகை இலக்கியங்களும் செவிவழியாகவே கையளிக்கப்பட்டன. கதை சொல்லலுடாகவும் பயிற்றலுடாகவும் அரங்கேற்றலுடாகவும் நிகழ்த்திக்காட்டலுடாகவும் அவை ஒரு தலைமுறையிடமிருந்து அடுத்த தலைமுறைக்கு அளிக்கப்பட்டன. இவ்வாறான கைமாற்றலோ பயில்வோ இல்லாமை இன்று நம்முள் ஒரு பெருங் குறைபாடாகவுள்ளது.

வாய்மொழிப் பாடல்கள் அக்கால அதிகார வர்க்கங்கள் மீதான எதிர்ப்புகளை வெளிப்படுத்தின. அவை பின்வரும் அதிகாரத் தரப்புக் கட்டுகதிராக எழுந்தன.

- பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் - துரைமார் கட்டுகதிரான பாடல்கள்
- கங்காணித்துவ மேலாதிக்கம் - பெரிய கங்காணிகட்டுகதிரான பாடல்கள்
- தொழில் மேற்பார்வை மேலாதிக்கம் - கண்டாக்குகட்டுகதிரான பாடல்கள்

இறப்பர் மரமுமானேன்
நாலுபக்கம் வாதுமானேன்
எரிக்க விறகுமானேன்
இங்கிலீஸ் காரனுக்கு
ஏறிப்போக காரானேன்

கங்காணின்னா கங்காணி
கறுத்தச் சட்டை கங்காணி
நாலு ஆளு வரலேன்னா
நக்கிப் போவான் கங்காணி

ஒடி நெர புடிச்சி
ஒரு கூட கொழுந்தெடுக்க
பாவி கணக்கப்புள்ள
பத்து ராத்த போடுரானே

மலைய நாட்டார் பாடல்களில் எல்லா வகையான வாய்மொழிப் பாடல்களுமே சமூகச் சார்புடையனவாகவே வெளிப்பட்டன.

தாலாட்டுப் பாடல், தொழிற் பாடல், கூத்துப் பாடல், கோடாங்கிப் பாடல், ஒப்பாரிப் பாடல் முதலியன மலையகப் பிரதேசச் சூழ்நிலை கட்டுகேற்பப் பாடப்படுவதோடு அவ்வப்போது இடம்பெறும் பிரச்சினைகளை உள்வாங்கியும் சமூக அவலங்களைப் பாடல்களில் இணைத்துப்பாடும் தன்மையையும் கொண்டிருக்கின்றன.

மலையக நாட்டாரியலிற் குறிப்பிடத்தக்க இன்னொரு விடயம் மேடையேற்றும் அல்லது நிகழ்த்தும் கூத்துக்களிற் பிரதானமாகச் செயற்படும் பழன் பாத்திரமும் பாடல்களுமாம். இலங்கையின் வேறெந்தப் பிரதேசத்தையும் விட அழுத்தமாக மலையகத்தில் பழன் பாத்திரம் செயற்பட்டுள்ளமையை அவதானிக்கலாம். நாடக

மேடையேற்றத்தின் முதலிலும் இடையிலும் இறுதியிலும் தோன்றிப் பாடல்களுடாகக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதே பழன் பாத்திரத்தின் பிரதான பங்காகும். அப் பாத்திரத்தின் முக்கிய செயற்பாடுகளாவன:

- கூத்தோ நாடகமோ நடைபெறும் வேளைகளில் சபையின் இடைவெளியைக் களைதல் அல்லது இடைவெளி தெரியாது ஆற்றுகையைக் கொண்டுசெல்லல்.
- சமூக பிரச்சினைகளை நையாண்டியாகப் பாடல்கள் வாயிலாக எடுத்துக் காட்டுதல்.
- தோட்ட அதிகார வர்க்கங்கள் மீதான எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தும் கலகக் குரலாக ஒலித்தல்.
- திரைக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் நகைச்சுவையுடன் பார்வையாளர்களின் எதிர்பார்ப்பைத் தூண்டுதல்.

இவ்வாறான செயற்பாடுகளினூடாகத் தோட்டங்களில் அவ்வப்போது நடக்கும் பிரச்சினைகளைப் பேசித் தொழிலாளர்களுக்கு ஆதரவாகக் குரல் கொடுப்பதும் பழனின் செயற்பாடுகளில் ஒன்றாகும்.

ஆரம்பநிலை மலையக இலக்கியங்களாக வாய்மொழி இலக்கியங்களின் தோற்றமானது பிற்கால இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஊன்றுகோலாய் அமைந்ததோடு சமூகப் பிரச்சினைகளை அடையாளப்படுத்தவும் பிரச்சினைகளைப் பிறர் அடையாளங் காணவும் மிகக் கனதியான பங்களிப்பை வழங்கின. வாய்மொழி இலக்கியங்கள் ஒற்றைத்தன்மையாகவன்றிப் பல வடிவங்களை கொண்டிருந்தமை அதன் இன்னொரு சிறப்பாகும்.

நாட்டுப்பாடல்கள் பற்றிப் பேராசிரியர் கைலாசபதி குறிப்பிடும்போது "நாட்டுப் பாடல்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கட் கூட்டத்தினரின் வரலாற்றுச் சான்றுகளாக மட்டும் அமையவில்லை. அவர்களது கனவுகளின் இலட்சியக் குரலாகவும் விளங்குகின்றன" என்கிறார். இக் கூற்றின் உண்மையை இன்றுங் காணலாம். மலையகத் தொழிலாளர்களது உழைப்பின் சுரண்டலையும் வீட்டுப் பிரச்சினைகளையும் நாட்டுப் பாடல்கள் வாயிலாக என்றோ சொல்லிவிட்டனர். இன்றளவும் அப் பிரச்சினைகள் தீராமலே உள்ளன.

நாட்டாரியல் இலக்கியங்களாகவே வெளிப்பட்டு வந்த மலையகத்தின் தொடக்கக்காலக் காலனிய இலக்கியங்களின் போக்கு 1920களில் கோ. நடேசய்யரது வருகைக்குப் பின் சிறிது மாறியது. நடேசய்யர் மலையகத் தொழிலாளர்களது பிரச்சினைகளைத் தெரிந்து வெளிப்படுத்தினார். அதுவரையும் மக்களின் பொது வெளிப்பாடாக அல்லது கூட்டு வெளிப்பாடாக இருந்த இலக்கிய முயற்சிகள் தனியாரையோ நிறுவனத்தையோ சார்ந்து அமைவதன் ஆரம்பமாக நடேசய்யரது காலம் அமைந்தது. மலையகத்திற்கு தொழிற்சங்க உருவாக்கம் முளைவிட்ட காலப் பகுதியிலேயே நடேசய்யர் தனது இலக்கியப் பணிகளை ஆரம்பித்தார். இதனை அவரது கவிதை வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஒற்றுமை யில்லாமை — உங்கள் நிலை
ஊழலாய் போகுதையோ
சற்று யோசித்துத் தானே இந்தியரே
சங்கம் நிறுவுங்கள்

காட்டிக் கொடுத்துவிட்டு — பின்வாங்கி
காலம் கழிப்பதிலும்
நாட்டைவிட் டோடுவதே இனிமேல்
நலமென்று கூறுவமே

நடேசய்யரதும் மீனாட்சியம்மையினதும் இலக்கியப் பணிகள் தொழிலாளர்களது சமூக அரசியலுடன் இணைந்தே இருந்தமை இங்கு குறிப்பிடவேண்டிய விடயமாகும். மலையக இலக்கிய வரலாற்றில் முதன்முதலாக மக்கள் சார்ந்த பிரச்சினைகளை இலக்கியத்துடன் இணைத்துப் பார்த்தவர்களென அவர்களைக் கூறலாம். தோட்டந் தோட்டமாகச் சென்று தொழிலாளர்களது பிரச்சினைகளைக் கேட்டறிதல், மக்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்வுப் பிரச்சாரத்தை மேற்கொள்ளல் (பாடல்களாகப் பாடுதல், ஏடுகளில் எழுதி விநியோகித்தல்) ஆகியவற்றுடன் அவர்கள் தொழிற்சங்கப் பணிகளையும் மேற்கொண்டனர்.

நாட்டார் பாடல் வடிவிலிருந்த மலையக இலக்கியத்தில் நடேசய்யரும் மீனாட்சியம்மையும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினர். எடுத்துக்காட்டாக, மீனாட்சியம்மையாரின் கவிதைகள் அல்லது பாடல்கள் நாட்டார் பாடல் வடிவத்தையும் மரபுக் கவிதை வடிவத்தையும் ஒத்திருக்கக் காணலாம்.

சட்டமிருக்குது ஏட்டிலே — நம்முள்
சக்தியிருக்குது கூட்டிலே

பட்டமிருக்குது வஞ்சத்திலே — வெள்ளைப்
பவர் உருக்குது நெஞ்சத்திலே
வேலையிருக்குது நாட்டிலே — உங்கள்
வினையிருக்குது வீட்டிலே

இவ்வாறான ஓசைநயமுடைய, நாட்டார் பாடல் வடிவிலமைந்த கவிதைகளைப் படைத்த மீனாட்சியம்மை, மலையகப் பெண் தொழிலாளர்களின் உணர்வுகளைத் திரட்டி வெளியிட்டவர் எனலாம். இவரது கோப்பிக்காட்டுக் கும்மி, கும்மிப் பாடல் வடிவிலானது. மலையகத் தொழிலாளர்களது அவல நிலைகளைக் கண்டு வெளிப்படுத்தியதோடு தொழிலாளர்களது உழைப்பைச் சுரண்டுவோரை நேரடியாகவும் எதிர்த்தார்.

தேயிலைத் தோட்டத்திலே
தந்திர முதலாளிகள், தரகர், கங்காணிகள்
தன்நலம் கருதுதல் குறைத்திடுவோம்

இவ்வாறு நடேசய்யரும் மீனாட்சியம்மையும் தொழிலாளர் சார்பாக இயங்கியிருந்தாலும், பின்னாட்களில் நடேசய்யர் மிதவாத அரசியற் போக்கையே மேற்கொண்டார். அவர் எழுதிய "நீ மயங்குவதேன்" "வெற்றியுனதே" "தொழிலாளர் அந்தர பிழைப்பு" "தொழிலாளர் சட்ட புத்தகம்" முதலாய நூல்கள் தீவிரமான பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்துவனவாய் அமையவில்லை.

தொடக்கக்காலக் காலனிய இலக்கியப் போக்கில் நாட்டாரியல் வாய்மொழி இலக்கியங்கள் மக்கள் இலக்கியமாகவே திகழ்ந்தன. மக்களின் பிரச்சினைகளை நேரடியாக வெளிப்படுத்தின. அதனைத் தொடர்ந்து வந்த இலக்கியப் பாதைகள் மக்கள் பிரச்சினைகளைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் தன்மையுடன் அமைவதை அவதானிக்கலாம்.

2. காலனியத்துக்குப் பின்பான நவீன

இலக்கியங்களின் பேசுபொருள்

மலையக இலக்கியம் கடந்துவந்த பாதையில், ஏறத்தாழ 1950க்குப் பிந்திய காலத்தைக் காலனியத்துக்குப் பிந்திய காலமாக வகுக்கலாம். 1948இல் பிரித்தானிய காலனியாதிக்க அரசிலிருந்து கிடைத்த சுதந்திரம், மலையக மக்களைப் பொறுத்தவரை, சமூக ரீதியாகவோ இன ரீதியாகவோ அரசியல் ரீதியாகவோ முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை என்றே கூற வேண்டும். இன்னமும் மலை

யக மக்கள் காலனிய மரபு வழியிலேயே நடத்தப்படுகின்றனர்.

1950கட்குப் பின்பான மலையக இலக்கியத்தின் உருவாக்கமும் பயணமும் முன்னிலும் வேறுபட்டவை. நவீன இலக்கிய வடிவங்களான நாவல், சிறுகதை, புதுக்கவிதை முதலியன மலையகத்திற்குத் தம் முழு வடிவிற்குத் தோன்றிய காலம் இதுவே. மலையகத்தில் இவ்விலக்கிய முகிழ்ச்சிக்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. மலையக படைப்பாளியான தெளிவத்தை ஜோசப் ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்: வீரகேசரி "தோட்ட மஞ்சரி" எனும் பகுதியை ஆரம்பித்து மலையக எழுத்துக்கு ஒரு பகிரங்கக் களம் அமைத்தமை, சிறுகதைப் போட்டிகளை மலையக எழுத்தாளர்களுக்காக ஏற்பாடு செய்தமை, "மலையக மக்கள் மன்றம்" என்னும் பகுதியை தினகரன் ஆரம்பித்தமை, மலைமுரசு, மலைப்பொறி என்று மலையகச் சஞ்சிகைகளின் தோற்றம் ஆகிய அனைத்தும் ஒரு காலகட்டத்தின் விடிவெள்ளியாய் அமைந்தன.

இவை மாத்திரமன்றி, ஐம்பதுகட்குப் பின்பு எழுச்சியுற்ற இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியத்தின் எழுச்சி மலையகத் தொழிற்சங்க இலக்கியங்களின் தோற்றம், எழுச்சி போன்றன இவ்விலக்கிய எழுச்சிக்குக் காரணமாய் அமைந்தன.

மலையக இலக்கியங்களின் பாதையிற் புதிய திருப்புத்தை ஏற்படுத்திய சி.வி. வேலுப் பிள்ளை, கவிதை, கட்டுரை, நாடகம், நாவல், நடைச்சித்திரம் ஆகிய பல்வேறு வடிவங்களில் மலையகத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளை வெளியுலகுக்குக் கொண்டு சென்றார். "தேயிலைத் தோட்டத்திலே" "வீடற்றவன்" "இனிப்பட மாட்டேன்" "வழிப்போக்கன்" "வாழ்வற்ற வாழ்வு" "நாடற்றவர் கதை" முதலிய நூல்கள் வாயிலாக அவர் மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளை பேசியுள்ளார். இலக்கியவாதியாக மட்டுமன்றித் தொற்சங்க அரசியல்வாதியாகவும் இருந்தமையால் தொழிலாளர்களது அரசியற் பிரச்சினைகளையும் நன்றாக அறிந்து செயற்பட்டார். மக்களின் அவலம் தோய்ந்த வாழ்வியலைப் பதிவு செய்வதே அவரது முதலாவது இலக்கியப் பணியாயிருந்தது.

தப்பொலி அதிர்ந்திட
திடுக்கிட்டு உயிர்பெற்றது

காலைப்பொழுது
தேயிலை தளிரில்
நிர்மலமான பனித்துளி
நடுநடுங்க உருண்டு சென்ற
அத்துளி
காலைக் கதிரில் அழிந்து, மறைந்தது

நிசப்தம் குடிக்கொண்ட
மலைகளிலே
நீண்டு கிடந்த
எலும்புக் குவியலும்
கொட்டிய வியர்வையும்
சிந்திய கண்ணீரும்
அங்கே அழுது புலம்பின
(தமிழாக்கம்: பி.பி. தேவராஜ்)

இவ்வாறு தொழிலாளர்களின் அவலம் தோய்ந்த வாழ்க்கையை இலக்கியங்களிற் பதிவு செய்து வெளிப்படுத்திய சி.வி. தான் வாழ்ந்த காலத்தின் தொழிற்சங்க அரசியற் போராட்டங்களைத் தன் படைப்புக்களிற் கூறவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு உள்ளது. ஆனால் அவரது இலக்கிய பணிக்கு அப்பால் அவரது களச் செயற்பாடுகள் இங்கு குறிப்பிடக் கூடியனவாயுள்ளன.

1946ம் ஆண்டு யட்டியாந்தோட்டை உருளவள்ளித் தோட்டத்தில் நடந்த காணிச் சுவீகரிப்புக்கெதிராக அவர் அட்டனில் சுமார் 80,000 தொழிலாளர்களை அணிதிரட்டி போராட்டத்தில் ஈடுபடுத்தியுள்ளார். (டி. அய்யாத்துரை, மாவலி, சி.வி. நூற்றாண்டு விழாச் சிறப்பிதழ் 2014). அது போன்று, டயகம பகுதியில் இடம்பெற்ற தொழிற்சங்கப் போராட்டத்தை ஒரொரு பிரிவுகளைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களைத் திரட்டி தலைமையேற்று நடத்தியுள்ளார். (ஜே. எம். செபஸ்டியன், மாவலி, சி.வி. நூற்றாண்டு விழாச் சிறப்பிதழ் 2014). எனவே, சி.வி.யின் இலக்கிய, அரசியற் பணிகள் குறித்த முழுமையான ஆய்வுகள் வெளிவருவது அவசியமாகும்.

அறுபதுக்குப் பின்பு ஏற்பட்ட இலக்கியப் போக்குக்களிற் குறிப்பிடக்கூடிய மற்றொரு விடயம் வாய்மொழிக் கவிதை மரபில் வந்த மலையகப் பாடல்கள் வீதிப் பாடல்களாக மாறியமையாகும். குடியுரிமைப் பிரச்சினை, கங்காணிமாரின் அடக்குமுறை, துரைமாரின் நெருக்குவாரங்கள், தோட்ட நிகழ்வுகள், தொழிற்

சங்க வெற்றிகள் முதலியன உட்பட்ட தொழிலாளர் பிரச்சினைகளே இவ் வீதிப் பாடல்களின் பிரதான பாடுபொருளாகின. வீதிப் பாடல்களைப் பாடியவர்களில் கே.கே.எஸ். ஜில், எஸ். கோவிந்த சாமித்தேவர், எஸ்.ஆர்.எஸ். பெரியாம்பிள்ளை, எஸ்.எஸ். நாதன், காசி ரெங்கநாதன், எம்.பி. வேல்சாமிதாசன் போன்றவர்கள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கோர். இவர்களது பாடல்கள் தோட்டங்களில் நிகழும் பிரச்சினைகள், கலவரங்கள், போராட்டங்கள் ஆகியவற்றை இசைவடிவிற்பனையுடைய தலைப்புக்களிற் பிரதிபலித்தன. இப் பாடல்கள் பின்வரும் தன்மைகளைக் கொண்டிருந்தன:

- ஒரு பிரச்சினையை ஒரு சிறிய புத்தகத்தில் பாடல் வடிவங்களாக கொண்டிருந்தல்.
- நூல்களின் அல்லது பாடல்களின் தலைப்புக்கள் புரட்சிகரமாய் அமைந்திருந்தல். (கொலைச் சிந்து, தொழிலாளர் துயரச் சிந்து, இலங்கைத் தொழிலாளர் இம்சைக் குரல், வெங்கல முரசு)
- இப் பாடல்கள் வீதிகளிலும் பேருந்து நிலையங்கள் போன்று மக்கள் கூடும் இடங்களிலும் பாடிப் பரப்பப்படும் தன்மை கொண்டிருந்தமை.
- அவை தொழிலாளர் சார்பான கலகக் குரலாக ஒலித்தமை.

வீதிப் பாடல்களைப் பாடியோரில் கே.கே.எஸ். ஜில் தனித்து நோக்கக்கூடியவர். அவருடைய பாடல்கள் மலையகச் சமூகப் பிரச்சினைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பெரும் வரவேற்பை பெற்றன.

இக் காலப்பகுதியிற் தோன்றிய மலையகப் புனைகதைகள் விதந்துகூறத் தக்கவை. மலையகத்தில் ஆளுமை மிகுந்த சிறுகதைப் படைப்பாளிகள் இக் காலப்பகுதியிலேயே உருவாகினர். என்.எஸ். எம். ராமையா, மு. சிவலிங்கம், தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல்நாடன், மலரன்பன், மல்லிகை சி. குமார், மாத்தளை சோமு, மொழிவரதன், மாத்தளை கார்த்திகேசு போன்றவர்கள் சிறந்த புனைகதைகளைத் தந்திருக்கிறார்கள். இவர்களது கதைகள் பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சினை, 1964ம் ஆண்டு செய்யப்பட்ட சிரிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தமும் அதன் தாக்கங்களும், தொழிலாளரது சிதைந்த நிலை, தொழிற்சங்கப் பிரச்சினைகள் போன்றவற்றை பேசுபொருளாக கொண்டிருந்தன.

இச் சிறுகதைகள் மக்களின் குடியிருப்புச் சார்ந்த வாழ்வியற் பிரச்சினைகளையும் தொழில்நிலை மேலதிகாரிகட்கும் தொழிலாளர்கட்கும் இடையிலான முரண்களைச் சித்தரிப்பதிலும் பிற்பட்ட கால ஆட்சி அரசியல் நடவடிக்கைகளின் சுயநலங்களை வெளிப்படுத்த துவனவாய் அமைந்தபோதும், தொழிலாளரின் தொழிற்சங்க மற்றும் உரிமைப் போராட்டங்கள் மீதோ தோட்டங்களில் இருந்த அடக்குமுறைகளை எதிர்த்தோ அழுத்தம் கொடுக்கும் தன்மை குறைந்தே தென்பட்டன. முன்னைய வாய்மொழிப் பாடல்களிற கண்ட எதிர்ப்புக்களின் அளவையும் புனைகதை இலக்கியங்கள் எட்டவில்லையெனலாம்.

1960கட்குப் பின்பு, மேற்கூறிய புனைகதைகட்கு மேலாக, மலையக இலக்கியச் சூழலில் "மலை முரசு" போன்ற சஞ்சிகைகள் தோன்றின. அவை மலையக மக்களின் முனைப்பான பிரச்சினைகளை உள்வாங்கிச் செயற்பட்டன. அதனையொட்டி, வெறுமே இலக்கிய நிலைப்பட்டன்றிச் சமூக இயக்கங்களாகப் பல அமைப்புகள் அக் காலத்தில் உருப்பெற்றன. உலகளாவி எழுந்த இடதுசாரிச் சிந்தனைகளின் வளர்ச்சியும் தமிழகத்திற் செயற்பட்ட திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தாக்கமும் மலையகப் பகுதிகளிற்பரவியதன் காரணமாகவே அவை நிகழ்ந்தன எனலாம்.

"மலைநாட்டு நல்வாழ்வு வாலிபர் சஞ்சம்" "மலையக இளைஞர் முன்னணி" "மலையக இளைஞர் பேரவை" "மலையக மக்கள் இயக்கம்" போன்றவற்றை இக்காலத்திற் தோன்றிய இயக்கங்களாகக் குறிப்பிடலாம். இவ்வியக்கங்களில் இரா. சிவலிங்கம், திருச்செந்தூரன், ஏ. இளஞ்செழியன் போன்றோர் முன்னின்று செயற்பட்டனர். இவ்வாறு மலையகத்தில் எழுச்சி பெற்ற இயக்கங்களில் இடதுசாரிச் சிந்தனையுடைவர்களும் தி.மு.க. சிந்தனையுடைவர்களும் இணைந்து செயற்பட்டனர். இச் சிந்தனைகளின் பின்னணியிலேயே பின்னாட்களில் க.ப. சிவம், ஏ.பி.வி. கோமஸ், குறிஞ்சித் தென்னவன் போன்றோர் செயற்பட்டனர்.

மலையகப் புனைகதை வரலாற்றில் 1960 முதல் 1980 வரையிலேயே அதிகளவு நாவல்கள் தோன்றின. வீடற்றவன்(1962), சரிந்த வாழ்வு (1962), மலைக்கொழுந்து (1963), தாயகம்

1966இல் 46 நாட்கள் நீடித்த சம்பள உயர்வுப் போராட்டம், பதுளை கீனாக்கலை போராட்டம், பொகவந்தலாவையில் இடம்பெற்ற போராட்டம் எனப் பல இடங்களிலும் நடந்த போராட்டங்களையும் அவை சார்ந்த பிரச்சினைகளையும் இலக்கியங்களிற்பதிவு செய்தல் மிகக் குறைவாகவே இருந்தது.

(1963), தூரத்துப் பச்சை (1964), நெடுந்தூரம் (1964), சொந்தக்காரன் (1968), காலங்கள் சாவ தில்லை (1974), வரலாறு அவனைத் தோற்றுவிட்டது (1976), குருதிமலை (1979) போன்ற நாவல்களை உதாரணங்களாகக் கூறலாம். இந்நாவல்கள் யாவும் யதார்த்தத்தை அழகியலாக்கிப் புனையப்பட்டவை.

கவிதையைப் பொறுத்தவரை, மலையகத்தின் எழுச்சி இயக்கங்களின் பின்னணியிற்புழக்கத்தை நன்கு விளங்கிக்கொண்ட உணர்வுமிக்க கவிதைகள் படைக்கப்பட்டன. குறிஞ்சித் தென்னவன், தமிழோவியன் ஆகியோரது கவிதைகள் உணர்ச்சியும் யதார்த்தமும் நிரம்பியவை. சமூக அவலங்களை அப்படியே பிரதிபலிக்கும் தன்மையுடன் சமூக மாற்றத்திற்காகக் குரல் கொடுத்தன. இதே பின்னணியிலே வந்த மல்லிகை சி. குமார், ச. முரளிதரன், எலியாசன், இராகலை பன்னீர் போன்றோரது கவிதைகள் மலையகக் கவிதைத் துறைக்கு வலுச் சேர்த்தன. இவர்களது கவிதைகளில் மலையக மண்வாசனையும் அழகியற் பார்வையும் புதிய வடிவங்களின் கையாளுகையும் முற்போக்கான சமூக விடுதலையுணர்வும் தெளிவாக வெளிப்பட்டன.

காலனியத்துக்குப் பின்பான மலையக இலக்கியச் சூழல் இவ்வாறான இலக்கியப் பாதையைக் கொண்டிருந்தாலும், 1960களின் பின், 1990கள் வரை மலையகத்திற் பல இடங்களிற்தொழிலாளர் போராட்டங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. 1966இல் 46 நாட்கள் நீடித்த சம்பள உயர்வுப் போராட்டம், பதுளை கீனாக்கலை போராட்டம்,

படைப்பாளிகட்கும் சமூகத்திற்கும் தொடர்புகள் குறைந்துள்ள நிலையில் ஒரு படைப்பாளி எவ்வாறு மக்கள் சார்ந்த படைப்புகளை உருவாக்கவோ படைக்கவோ முடியும்? இக் குறைபாடு இன்று நாம் எதிர்நோக்கும் பெரும் சவாலாக விளங்குகிறது. இவ்வாறான சூழ்நிலையிற் படைப்பாளி தன் படைப்பை உருவாக்க வெறுமனே தகவல் தேடுகிற நிலை உருவாகிறது.

பொகவந்தலாவையில் இடம்பெற்ற போராட்டம் எனப் பல இடங்களிலும் நடந்த போராட்டங்களையும் அவை சார்ந்த பிரச்சினைகளையும் இலக்கியங்களிற் பதிவு செய்தல் மிகக் குறைவாகவே இருந்தது.

1990களில் மலையகத்திற் பல நாவல்கள் வெளிவந்தன. வழி பிறந்தது (1992), செவ்வந்திப் பூ (1993), லயத்துச் சிறை (1994), கவ்வாத்து (1996) இதயத்தில் இணைந்த இரு மலர்கள் (1997) ஆகியவற்றை உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம். இந் நாவல்களும் மலையக மக்கள் சார்ந்த பிரச்சினைகளைப் பேசின. இலங்கையில் 1983இல் இடம்பெற்ற இனக் கலவரத்தாலும் பிற வன்செயல்களாலும் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டோர் மலையக மக்களாவர். இனக் கலவரத்திற்கு பின்பு பலர் இடம்பெயர்ந்தனர். சிலர் உயிரிழந்தனர். இந் நிகழ்வுகளையும் பிரச்சினைகளையும் தீவிரமாகப் பேசிய நாவல் ஏதும் உள்ளதா எனத் தெரியவில்லை.

மேற்குறிப்பிட்டது போல, மலையகத்தில் 1980கட்குப் பின் எழுச்சிபெற்ற அரசியல் விடுதலை இயக்கங்களும் அவற்றின் செயற்பாடுகளும் பற்றிய இலக்கியப் பதிவுகள் மிகக் குறைவாகவே இருந்துள்ளன. குறிப்பாக, "மலையக விடுதலை இயக்கம்" (ULO) "மலையக மக்கள் விடுதலை இயக்கம்" (UPLO) ஆகியவற்றை விட, ஈழ மாணவர் புரட்சிகர இயக்கம், தமிழ் ஈழ மக்கள்

விடுதலை இயக்கம் போன்றனவும் மலையகத்தில் இயங்கின. அவற்றின் அரசியல் நடவடிக்கைகள் குறித்த பதிவுகளும் இல்லை.

காலனியத்துக்குப் பிந்திய சூழலிற் தோன்றிய இலக்கியங்களின் இவ்வாறான சில குறைபாடுகள் போகப், பெரும்பாலும் மக்கள் சார்ந்தே அவை அமைந்துள்ளன. குறிப்பாகத் தொழில் சார்ந்த பிரச்சினைகள், வாழ்வியல் விபரிப்பு, தொழிற்சங்க உருவாக்கம், கங்காணியின் மேலாதிக்கம் போன்ற விடயங்களை முனைப்பாகக் கோட்டிட்டுக் காட்டியுள்ளதால் காலனியத்துக்குப் பிந்திய சூழலிற் தோன்றிய இலக்கியங்களின் பேசுபொருள் மக்கள் சார்புடையதாகவே விளங்குகின்றன.

3. சமகால இலக்கியச் செல்நெறியும் எதிர்காலமும்.

நிகழ்கால இலக்கியச் செல்நெறியைப் பொறுத்தவரை, இன்று மலையகத்தை அடையாளப்படுத்தக்கூடிய எழுத்தாளர்கள் பெருந்தொகையிற் செயற்படுகின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் நவீன தளத்தில் இயங்குபவர்கள். இவர்களது இயக்கத்தை பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்

1. பழந் தலைமுறையினர்
2. எழுத்துலகிற் காலடி வைத்த புதிய தலைமுறையினர்
3. மலையகத்திற் பிறவாவிடினும், மலையகம் என்ற கருத்து நிலையில் எழுதுபவர்கள்

இம் மூன்று பிரிவினரிடையேயும் இலக்கியத்தையும் அரசியலையும் இணைத்துப் பார்க்கிறவர்களும் இலக்கியத்தை அழகியதாக பார்க்கிறவர்களும் மேலும் பல்வேறு வகையான கோட்பாடுகளை உள்வாங்கி எழுதும் போக்குடையவர்களும் உள்ளனர். இவர்களைத் தேவைக் கேற்பப் பிரித்து நோக்க முடியும்.

இன்றைய மலையகச் சூழலைப் பார்க்கும்போது நவீன இலக்கியங்களின் வாசிப்பாலும் மேலைத்தேய இலக்கியப் பாதிப்பாலும் புதிய-வடிவ முயற்சிகளும் புதிய வகையான எழுத்தாக்கங்கள் உருவாகி வருகின்றன. இவ்வாறான முயற்சிகள் ஏனைய பிரதேச இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிடத்தக்களவுக்கு வளர்ந்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்றைய நவீன மலையக இலக்கியத்தில் அதிகஞ் செயற்படுவோராக தெளிவத்தை ஜோசப், மு.சி. மொழிவரதன், மலரன்பன், மல்லிகை சி. குமார், சேனாதிராஜா, சிவனு மனோகரன், வே. தினகரன், சண்முகம் சிவக்குமார், மு. கீர்த்தியன், லெனின் மதிவானம், செ.ஜே. பபியான், சுதர்ம மகாராஜன் என நீண்டதொரு பட்டியல் இருக்கிறது. ஆனாற் கருத்தியல் ரீதியாக இவர்களில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு சிந்தனையைக் கொண்டுள்ளனர். மலையக இலக்கியம் முன்னோக்கிச் செல்ல எல்லோரிடத்தும் சமூகப் பிரக்ஞை அவசியம்.

இன்று எம்முன் எழும் முக்கிய பிரச்சினைகள் பலவுள்ளன. இன்று எழுத்துத் துறையிலுள்ளோரிற் பெரும்பாலோர் மத்தியதர வர்க்கத்தினர். அவர்கள் புத்திஜீவிகளும் ஆவர். மக்களுடனோ தொழிலாளர்களுடனோ அவர்கட்கு எந்தளவிற்குத் தொடர்புகள் உள்ளனவென்பது ஆராயவேண்டியது. 1980க்கும் 1990க்கும் இடையில் புத்திஜீவிகட்கும் தொழிலாளர் சமூகத்திற்குமிடையே தொடர்பு மிகவுங் குறையத் தொடங்கியதெனலாம். அதற்கு முந்திய படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்கள் யாவிலும் இந்த நெருக்கத்தை நாம் காணலாம். ஆனால் 1990கட்குப் பிந்திய படைப்புகள் அனைத்திலும் இந் நெருக்கங் குறைந்து, இன்று, மக்களுடனான தொடர்பு முற்றிலும் அற்றுப்போகும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இன்று ஒவ்வொரு தோட்டத்திலிருந்தும் படித்தோரின் வெளியேற்றம், தொழிலாளர்கள் பெருங் குறையாக முன்வைக்கும் பிரச்சினையாகும்.

இவ்வாறு படைப்பாளிகட்கும் சமூகத்திற்கும் தொடர்புகள் குறைந்துள்ள நிலையில் ஒரு படைப்பாளி எவ்வாறு மக்கள் சார்ந்த படைப்புகளை உருவாக்கவோ படைக்கவோ முடியும்? இக்குறைபாடு இன்று நாம் எதிர்நோக்கும் பெரும் சவாலாக விளங்குகிறது. இவ்வாறான சூழ்நிலையிற் படைப்பாளி தன் படைப்பை உருவாக்க வெறுமனே தகவல் தேடுகிற நிலை உருவாகிறது.

இந்த இடைவெளிகள் ஏற்படுத்தும் பிரச்சினையின் அடுத்த விளைவுதான் பொதுமக்கள் சார்ந்த அல்லது தொழிலாளர் சார்ந்த பிரச்சினைகளைத் தவிர்த்து உதிரிகள் பற்றிய கதைகளைப் புனைவதும் முக்கியமற்ற பிரச்சினைகட்கு முக்கி

இன்று எம்முன் எழும் முக்கிய பிரச்சினைகள் பலவுள்ளன. இன்று எழுத்துத் துறையிலுள்ளோரிற் பெரும்பாலோர் மத்தியதர வர்க்கத்தினர். அவர்கள் புத்திஜீவிகளும் ஆவர். மக்களுடனோ தொழிலாளர்களுடனோ அவர்கட்கு எந்தளவிற்குத் தொடர்புகள் உள்ளனவென்பது ஆராயவேண்டியது. 1980க்கும் 1990க்கும் இடையில் புத்திஜீவிகட்கும் தொழிலாளர் சமூகத்திற்குமிடையே தொடர்பு மிகவுங் குறையத் தொடங்கியதெனலாம்.

யங் கொடுத்துப் படைப்புக்களை உருவாக்குவது மாகும். இப் பிரச்சினை சமகால மலையக இலக்கியப் போக்கில் மலிந்து காணப்படுகிறது. இவ்வாறான குறைகளைத் தவிர்ப்பது எவ்வாறு?

அடுத்தது, இன்று உலகமயம் கட்டவிழ்த்துள்ள குழப்பமான சூழல். இன்றைய இலக்கியப் போக்கு எவ்வாறு அமையவேண்டுமென்ற வினாவுக்கு நான் கூறும் விடை, உலகமயத்தையும் அதனால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளையும் விவரிப்பதைக் காட்டிலும் உலகமயத்தை எதிர்ப்பதுதான் படைப்பாளி என்ற வகையில் மலையக இலக்கியவாதி இன்று செய்யவேண்டிய முதற்பணி. சமூக இயல்பு நிலை சிதைக்கப்பட்டு, மனித உறவு முறிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு மனிதனின் மனதிலும் இன்று பெரும் உளச் சிதைவு ஏற்பட்டுள்ளது. ஆகவே இதற்கெதிரான இலக்கியப் பயணம் இன்று அவசியம்.

சில நவீன படைப்பாளிகள் படைப்பின் மீது அத்தீத அழகியற் சிந்தனைகளை முன்வைத்துத் தம் படைப்பை உருவாக்குகின்றனர். இது பிழையானதல்ல. ஆனால் இவ்வாறானவர்கள் சமூக அரசியல் நிலைமைகளை அறவே கண்டுகொள்

ளாமை தான் பிரச்சினை. ஆகவே, அழகியலும் அரசியலும் கலந்த ஆக்கங்கள் தான் எதிர்கால இலக்கியத்தின் தேவை.

உலகலாவிய ரீதியில் இன்று இலக்கியங்களிற் பின்நவீனச் சிந்தனைகளின் தாக்கம் அதிகமாக உள்ளது. எம்மிடமுள்ள பிரச்சினையும் அது தான். புதியதொரு கோட்பாடு அறிமுகமாகின்ற போது கோட்பாட்டின் மீதான அல்லது அக் கோட்பாட்டைத் தழுவிப் படைக்கும் ஆர்வம், அக் கோட்பாட்டின் சமூக விளைவுகளையும் கோட்பாட்டுருவாக்கத்தின் பின்னணியையும் ஆழமாக அறிவதைத் தடுக்கிறது. பின்நவீனத்துவமும் அவ்வாறானதே. அது உலகமயப் பொருளாதாரத்தின் நோக்கங்களை நிறைவேற்றாதற்காக மேலை நாடுகளில் அறிமுகப்படுத்தப்படுத்தப்பட்டது. அது இன்று தலித்தியம், பெண்ணியம் என்று சமூகத்தைப் பிளவுபடுத்தி இலக்கியத்தின் பொதுவான குறிக்கோள்களை உடைத்துச் செல்கின்றது. ஆகவே, இந் நிலைமைகளைச் சரியாக இனங்கண்டு எழுத்தைப் பயன்படுத்துவது எதிர்காலத் தேவையாகும்.

பின்நவீனச் சிந்தனைகள் மையத்தை தவிர்த்து விளிம்புநிலைப் பிரச்சினைகளை முதன்மையாகக் கொள்ளத் தூண்டுகின்றன. ஆகவே, எம்முன் இருக்கின்ற மையநிலைப் பிரச்சினைகளைத் தகர்ப்பதே இன்றைய இலக்கிய உருவாக்கத்தின் தேவையாகிறது. மையப் பிரச்சினைகள் தகரும்போது விளிம்புநிலைப் பிரச்சினைகள் தாமாகவே மறையும் வாய்ப்பு அதிகம். எனவே, இன்றைய நவீன மலையகப் படைப்பாளிக்கு அதிக வாசிப்பு மட்டும் போதாது சமூகத்துடன்

நெருக்கமான உறவும் அவசியம்

உசாத்துணை

1. சிவலிங்கம், மு., மலையக நாட்டார் பாடல்கள்.
2. சாரல் நாடன், மலையகம் வளர்த்த தமிழ், துரைவி பதிப்பகம், 1997.
3. ஞானம், ஈழத்து நவீன இலக்கியச் சிறப்பிதழ், ஞானம், செப்டெம்பர் 2008.
4. தெளிவத்தை ஜோசப், மலையகம் எனும் அடையாளம்: மலையக இலக்கியத்தின் வகிபங்கு, இரா. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு, 2011.
5. லெனின் மதிவானம், ஊற்றுக்களும் ஓட்டங்களும், பாக்யா பதிப்பகம், 2012.
6. சரவணகுமார், பெ. எதிர்ப்பும் எதிர்ப்பு இலக்கியமும், ஹட்டன் தமிழ்ச்சங்கம், 2010.
7. அருணாசலம, க., மலையகத் தமிழ் இலக்கியம், தென்றல் பப்ளிகேசன், 1994.
8. தர்மலிங்கம், வி.டி., மலையகம் எழுகிறது, எழுநா, 2013.
9. மே.கு.நா. பக் 82, 83.
10. மே.கு.நா. பக் 55, 56.
11. மாவலி, சி.வி. சிறப்பிதழ், ஆகஸ்ட்-செப்டெம்பர் 2014.
12. மே.கு.நா., டி. அய்யாதுரை கட்டுரை, பக். 35.
13. அருணாசலம, க., மலையகத் தமிழ் இலக்கியம், தென்றல், 2003.
14. மே.கு.நா. பக் 112.
15. மே.கு.நா. பக் 118.
16. மே.கு.நா. பக் 212.
17. மலையகப் பரிசுக் கட்டுரைகள், இரா. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு, 2000.

நினைவு கூருகிறோம்

கனடா, ரொறொன்ரோ தமிழியல் அமைப்பு, கனேடிய தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம் போன்ற அமைப்புகளில் முனைப்பாக இயங்கிய வரும் தமிழ் ஆக்க இலக்கியங்களின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிலும் வெளியீட்டிலும் பெரும் பணியாற்றியவருமான ரொறொன்ரோ பல்கலைக்கழக ஆங்கிலப் பேராசிரியர் செல்வா கனகநாயகம் 22.11.2015 அன்று கனடாவிற்கு காலமானார். அவருடைய அரும் பணிகளை இவ்வேளை நன்றியுடன் நினைவு கூருகிறோம்.

தே ரும் பரியும் கரியும் காலாளும்
மன்னரும் அமைச்சரும் தத்தம்
இடங்களில்

உறுதியாய் நிற்பர்.

தத்தமக்குரிய விதிகளின்படி

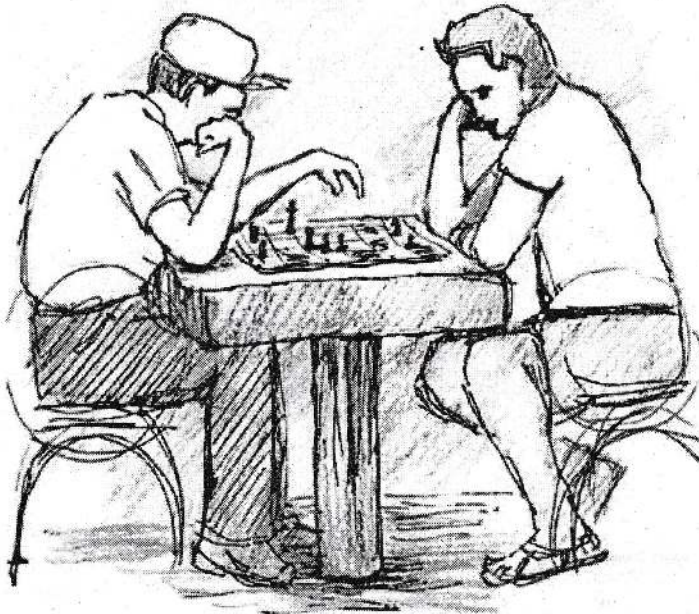
தமது ஒவ்வொரு நகர்வையுஞ் செய்வர்.

பூமி சற்று உருண்டு வளைந்து
பூமிப் பரப்பு மேடு பள்ளமாய்
மண்ணைச் சூழ நீர் மண்வழி மறிக்க
அமைந்துள்ளமையினால்
சமவளவான சதுரக் கட்டமாய்க்
களத்தை வகுப்பது கடினம். எனவே
ஆட்டப் பலகையின் குறுக்குக் கோடுகள்
சற்றுக் கோணலாய்த் தெரியக் கூடும்
ஆயினும் அனைத்தும்
ஆடுவோர் வகுத்த வழியில் வரைந்தவை

பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையினானே

சதுரங்கப் பலகை

சி. சிவசேகரம்

அத்துடன்

வழக்கெனப்படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே

ஆதலின் நாளைய

ஆட்டப் பலகைக் கோடுகள் மாறலாம்

நாளைய ஆட்ட விதிகள் மாறலாம்

நாளைய ஆடும் பேர்களும் - மாறலாம்

எனினும்

திசையிலுந் தொலைவிலும் வேறுபடினும்

தேரும் பரியும் கரியும் காலாளும்

மன்னரும் அமைச்சரும்

ஓவ்வொருவருந் தம் ஒவ்வொரு நகர்வும்

வரையறைப்பட்டமை அறிகிலர் ஆதலின்

ஓவ்வொரு பேரும் தனக்கென விதித்ததைத்

தனதெனக் கருதிய்

பயன் எதிர்பாராய் பணிகளில் இறங்கிப்

பகையை அழிப்பதிற் பெருமை கொள்வர்

தமது செயல்களின் உயஉவு நவில்வர்

வென்றன யாவும் தம்மால் என்பர்

அழிவை வீரச் சா என வியப்பர்

ஆடுவோர் எண்ணும் எந்தப் போதிலும்

ஆட்டம் நிற்கக் கூடுமெனினும்

தொடர்ந்து ஆட வேண்டாய் போது

பலகை முற்றாய்க் கவிழலாமெனினும்

பலகையில் நிறுத்தி நகர்த்துறு யாவரும்

தேரும் பரியும் கரியும் காலாளும்

மன்னரும் அமைச்சரும்

தத்தம் இடங்களில்

உருவம் மாறினும்

உறுதியாய் நிற்பர்

ஆட்டம் நிகழும் ஒவ்வொரு முறையும்

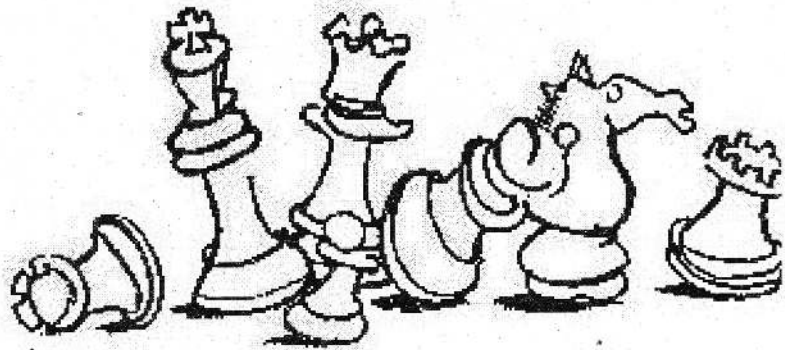
தாம் தாமாக நகர்கிலர் என்னும்

நினைவு துறந்து

ஆட்டப் பலகையில்

தமக்கென எவரோ வகுத்த விதிப்படி

ஓவ்வொரு நகர்வையும் அவர் மேற்கொள்வர்.

காணி நிலம் வேண்டும்

மல்லிகை சி. குமார்

எம் முந்தையோர் மேனியை பொன்னம்பலமாய் நினைத்து
என்னமாய் வெறித்தனமாய் எகிறி எகிறிக் குதித்த
வெள்ளைத் துரையின் ஆதிக்கத்தோடு சிவ
தாண்டவமாடிய சீற்றக்குணம் உன்
பாட்டன் குணத்தோடும்
பற்றிக் கொண்டதே முருகா!

இன்று இக் குன்றமெல்லாம் கொடியேற்றி
சேவற் கொடியோடு நிற்கும் ஆறுமுகனே!
அப்பனே முருகா உன்
ஆதிக்க மில்லாத அரைச் சாண்
நிலமுண்டோ வேலா?

பச்சையும் நீலமும் நிறம் மாறி மாறி
இச்சை தரும் விதம் நிற்கும்
மயிலாசனத்தை என்றுமே
இறுக்கிப் பிடித்திருக்கும் அழகா!

என்னை விட உனக்கிங்கு
ஆறுமுகங்களும் அணை கொண்ட
பன்னிரு கைகளும்
படையெனச் சூழ்ந்த தலைவா!

ஆறு படையென அனைத்திலும்
வீடு கொண்ட குகனே அதிகார
வீறு பெற்ற முகனே
குறிஞ்சி ஆளுகின்ற மகனே!

நானோ ஏதுமற்ற ஆண்டியைப் போல
கோமணத் துண்டில் குஞ்சு மறைத்து
வீடு வாசல் வீதியற்று
உழைத்து உழைத்து

ஓடாய் தேய்ந்து
வெறுமாண்டியானேன்
விதி நொந்து வந்தேன்.

என்னை மிதித்து நீ
ஏறிட உயர்ந்திட நான்
என்றுமே ஏணியானேன் உன்
சேவற் கொடியை
சுமக்கும் தொண்டனாய்த்
தெருவெல்லாம் பயணமானேன்.

கருணை கொண்டு
எனக்காய் தலைவா ஒரு
காணித் துண்டு கொடு
துணிவாய் வாழ்வேன்
உறுதி உண்டு காணி
தருவாய் ஆறுமுகா
மறந்து விடாதே, மறந்து விடாதே
உன் தொண்டன் நான் தலைவா!

முருகன் பதில்:

ஏலே பயலே, என்ன திமிரா!
என் எதிரில் நின்று என்னடா பேசுற! என்
வடிவேலுக்கு வேலை வைக்காதே உன்
விடியலுக்கு இங்கு விடிவைத் தேடாதே!

என் துணையாய் அப்பன் சிவலிங்கம் இருக்கையில்
துடிப்பா பேசுற ஏய் எந்த துணிவில் பேசுற?

ஆறு படையென்ன எனக்கு
அறுபது படை உண்டு ஏய்

கொங்காணிப் போட்டு
கூலிக்கு வந்தவனே
எதுக்கடா உனக்கு
காணித் துண்டு?

எட்டடி குச்சுக்குள் இருக்கும் உனக்கு
மச்சி வீடு கட்டும் என்னுடன்
மல்லுக்கு வந்தாயா?

உன் லயத்துக்கு மேலே
லயம் ஒன்றை அமைத்து
மாடி வீடமைப்பேன் எல்லாரும்
கூட வைப்பேன்.

இந்த மாடி வீட்டை என்னைத் தவிர
எவனும் தரமாட்டான்
இதை நாடி நீயும் வாழா விட்டால் இவன்
எதுவும் தரமாட்டான்.

காணி வேண்டும் என்று துள்ளும்
ஆசையை விட்டுவிடு
ஏணி மீது ஏறிப்படுக்கும்
மாடியை ஏற்றுக் கொள்ள!

ஒங்க கவிஞன் பாரதி வந்து
“காணி நிலம் வேண்டும் பராசக்தி
காணி நிலம் வேண்டும்” என
எங்காயிடம் கெஞ்சினனே!

கடைசி வரைக்கும் கவிஞன் வாழ
காணி கிடைத்ததுண்டா?

அட ஏணி பயலே மாடிக்கு ஏறு
காணியை விட்டு விடு!

அடே எட்டு மேலே எட்டடி உண்டு நீ
இனிதாய் வாழ்ந்து விடு!

முருகன் முடிக்க

ஆறு முகனே அட
அலட்சிய குகனே உன்
கவனமெல்லாம் உன்
கவுடிக்குள் தானே!

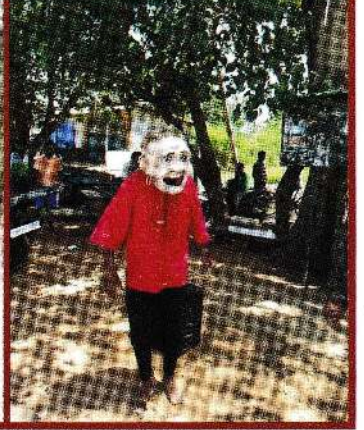
நீலமாய் பச்சையாய் நிற மாறும் மயிலை
விட்டு எழுப்ப
முடியுமா உனக்கு?

நான் குனிந்தால் கொட்டும் பழைய
சூரர் பரம்பரையில்லை
புதிய சூரன் பரம்பரை புறப்பட்டு விட்டது.
துணிந்து நிற்போம் உறுதி கொள்வோம்
எட்டடி குச்சியை எட்டி உதைப்போம்
எமக்கொரு பூமியை இங்கு அமைப்போம்

செம்முகம் ஆற்றுகைக் குழுவின் மற்றுமோர் கூட்டுமுயற்சியில் "புதிய வாழ்வு" வீதி நாடகம் வன்னி மக்களின் வாழ்விடங்களில் ஆற்றிக் காட்டப்பட்ட போது.

வவுனியா சிறி சன சமூக நிலையத்தில் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை செயற்பாட்டாளர்களுக்காக நடாத்தப்பட்ட பயிற்சியின் போது

பெண் விடுதலை சிந்தனை அமைப்பின்
 மகளிர் தின நிகழ்வு தேசிய கலை இலக்கியப்
 பேரவையின் முருகையன் கேட்போர் கூடத்தில்
 நடைபெற்ற போது

